

CÍRKEVNÍ ŘÁD

CÍRKEVNÍ ŘÁD

CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

18. REVIDOVANÉ VYDÁNÍ Z ROKU 2010

CÍRKEVNÍ ŘÁD

Vydala Církev adventistů sedmého dne
Česko-Slovenská unie
Londýnská 30, Praha 2-Vinohrady
Praha 2011

18. revidované vydání z roku 2010

OBSAH

1. KAPITOLA – POTŘEBA CÍRKEVNÍHO ŘÁDU	11
Vznik Církevního řádu v Církvi adventistů sedmého dne	11
Smysl a autorita Církevního řádu	12
Přijímání změn	13
Výklad Církevního řádu	14
Termíny používané v Církevním řádu	14
2. KAPITOLA – CÍRKEV ŽIVÉHO BOHA	15
Bez rozdělující hradby	15
Nejdůležitější předmět zájmu Pána Ježíše	16
Ve spojení s Kristem	17
3. KAPITOLA – ORGANIZACE ZALOŽENÁ NA BOŽÍCH ZÁSADÁCH	19
Biblický základ organizace	19
Potřeba organizace	20
Boží záměr	20
Novozákonní model	21
Církevní organizace dnes	21
Přehled organizačních úrovní v církvi	22
Církevní instituce	23
Autorita v prvokřesťanské církvi	23
Autorita Generální konference	23
4. KAPITOLA – KAZATELÉ A DALŠÍ PRACOVNÍCI CÍRKVE	25
Bohem ustanovená služba	25
Vedoucí oddělení při sdružení	26
Ordinovaní kazatelé	26

Kazatelé s povolením.....	27
Bibličtí pracovníci.....	27
Zaměstnanci sdružení.....	28
Kazatelské pověření a povolení	28
Propadlé pověřovací listiny.....	29
Zaměstnanci církve v důchodu	29
Bývalí kazatelé bez platného pověření.....	29
5. KAPITOLA – ORGANIZOVÁNÍ, SPOJOVÁNÍ A ROZPOUŠTĚNÍ SBORŮ A SKUPIN.....	31
Organizování nových sborů.....	31
Organizování nových skupin	32
Spojování sborů	33
Rozpuštění nebo vyloučení sborů	34
Péče o členy, dokumenty a finanční prostředky.....	36
6. KAPITOLA – ČLENSTVÍ V CÍRKVI.....	37
Křest.....	37
Křestní slib a vyznání	38
Křestní slib	39
Alternativní křestní slib	40
Vyznání víry	40
Opětovný křest.....	42
Přijímání členů na vyznání víry	43
Převádění členů	44
7. KAPITOLA – KÁZEŇSKÉ ŘÍZENÍ.....	49
Důvody pro disciplinární řízení	53
Proces kázeňského řízení.....	54
8. KAPITOLA – SBOROVÍ ČINOVNÍCI A ORGANIZACE	61
Základní předpoklady	61
Délka funkčního období.....	64
Starší sboru	64
Vedoucí sboru	67
Diakoni	68
Diakonky	70
Tajemník.....	71
Pokladník.....	72

Koordinátor práce se zájemci.....	75
Sborová oddělení a ostatní organizace	76
<i>Oddělení dětí</i>	76
<i>Oddělení komunikace</i>	77
<i>Oddělení výchovy</i>	78
<i>Oddělení křesťanského domova</i>	80
<i>Oddělení zdraví</i>	82
<i>Oddělení hudby a zpěvu</i>	83
<i>Oddělení náboženské svobody</i>	83
<i>Oddělení knižní evangelizace</i>	84
<i>Oddělení sobotní školy a osobní služby</i>	85
<i>Oddělení křesťanského správcovství</i>	89
<i>Oddělení služby žen</i>	90
<i>Oddělení mládeže</i>	91
Uvedení do služebnosti.....	95
9. KAPITOLA – VOLBY	97
Jmenovací výbor a proces voleb.....	97
Volba delegátů na konferenci sdružení	100
10. KAPITOLA – BOHOSLUŽBY A OSTATNÍ SHROMÁŽDĚNÍ	103
Všeobecné zásady	103
Hudba a zpěv při bohoslužbách	104
Kazatelna není místem k prezentování vlastních názorů	105
Důležitost zachování jednoty	106
Sobotní škola a bohoslužba	107
Večeře Páně	109
Modlitební shromáždění	113
Členská shromáždění.....	113
Výbor sboru a jeho setkání	114
Setkání správní rady školy	117
Setkání Sdružení pro domov a školu	117
Setkání mládeže	117
11. KAPITOLA – FINANCE	119
Křesťanské správcovství.....	120
Desátek	120
Dary.....	121
Všeobecné pokyny	123

12. KAPITOLA – ZÁSADY KŘEŠŤANSKÉHO ŽIVOTA	127
Povolání k vysoké úrovni v Ježíši Kristu	127
Studium Bible a modlitba	128
Náš vztah k okolnímu světu	128
Zachovávání soboty	129
Úcta k místu bohoslužby	130
Zdraví a střídmost	130
Oděv	131
Jednoduchost	132
Moderní média	132
Rekreace a zábava	133
Hudba	133
Závěr	134
13. KAPITOLA – MANŽELSTVÍ, ROZVOD A OPĚTOVNÝ SŇATEK	135
Rozvíjení mezilidských vztahů	135
Kladný vliv starší generace	136
Známost	137
Manželství	138
Rozvod	140
Postoj církve k rozvodu a opětovnému sňatku	141
Sbor a služba rodinám	143
14. KAPITOLA – ZÁKLADNÍ VĚROUČNÉ VÝROKY CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE	145
POZNÁMKY	155
SEZNAM ZKRATEK	167
REJSTŘÍK	169

POTŘEBA CÍRKEVNÍHO ŘÁDU

VZNIK CÍRKEVNÍHO ŘÁDU V CÍRKVI ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Bůh je Bohem řádu a pořádku, což je patrné v jeho díle stvoření a vykoupení. Náležitý řád tedy patří i k podstatě jeho církve. Tento pořádek vychází z principů a pravidel, jimiž se církev řídí ve svých vnitřních aktivitách i při naplňování svého poslání na tomto světě. Má-li být církevní organizace úspěšná ve své službě Pánu a lidstvu, potřebuje řád, pravidla a kázeň. Písmo nás vyzývá: „Všechno ať se děje slušně a spořádaně“ (1K 14,40).

Ellen G. Whiteová na tuto potřebu poukázala už v roce 1875:

„Kristova církev je v neustálém nebezpečí, protože satan usiluje o to, aby zničil Boží lid. Rozum a úsudek jednotlivce nejsou dostatečně spolehlivé, abychom jim mohli důvěřovat. Následovníci Krista by se měli spojit jako církev, respektovat řád, pravidla a kázeň a podřizovat se sobě navzájem, pokládající jeden druhého za přednějšího než sebe.“ (3T 445)

Přestože se v prvních letech činnosti církve scházeli každoročně delegáti na zasedání Generální konference a přijímali rozhodnutí týkající se řádu v církevním životě, představitelé církve s knižním vydáním pravidel ohledně fungování církevní organizace nijak nespěchali. Až na zasedání Generální konference v roce 1882 delegáti odhlasovali, aby byly vypracovány „pokyny pro činovníky církve, které mají být otištěny v časopise *Review and Herald* nebo vyjít ve formě traktátu“. (*Review and Herald*, 26. 12. 1882) Toto usnesení ukazuje, jak bylo stále zřejmější, že řád v církvi je nezbytný, má-li církevní organizace účinně fungovat, a že je nutné v zájmu jednoty vydat tyto směrnice písemně.

Když však byl na zasedání Generální konference v roce 1883 předložen návrh, aby byla jednotlivá usnesení zpracována do trvalé podoby jako příručka, delegáti tuto myšlenku zamítli. Obávali se totiž, že by se tím církev stala formální a kazatelé by nemohli jednat v otázkách řádu tak, jak to vyžadují jednotlivé případy.

Tato druha, která bezpochyby odrážela již dvacet let starou nechuť k jakémukoli druhu církevní organizace, však posléze ustoupila. Na každoročních

zasedáních Generální konference byla i nadále přijímána usnesení týkající se řádu v církvi.

I když církev oficiálně odmítla přijetí závazného řádu, přesto se čas od času její představitelé snažili vydat ve formě knihy nebo brožury všeobecně uznávané směrnice pro život církve. Zřejmě nejvlivnější v tomto směru byla 184stránková kniha, kterou napsal známý průkopník J. N. Loughborough. Jmenovala se *Církev, její organizace, řád a kázeň* a byla vydána v roce 1907. Pojednávala o většině otázek, které jsou dnes obsaženy v *Církevním řádu*.

Rychlý růst církve v různých částech světa na počátku 20. století jen zvýraznil potřebu mít příručku, kterou by se řídili kazatelé i laičtí členové po celém světě. V roce 1931 rozhodl výbor Generální konference, že vydá *Církevní řád*. J. L. McElhany, pozdější předseda Generální konference, tedy připravil rukopis, který byl v roce 1932 vydán.

Hned první věta předmluvy k prvnímu vydání vysvětluje: „Stále více se ukazuje, že nutně potřebujeme příručku pro vedení sborů, aby byly stanoveny směrnice pro církve a byla uchována jednotná praxe.“

Všimněme si slova „*uchována*“. Nešlo o pokus najednou vytvořit dokonalý řád církevní organizace. Byla to spíše snaha nejprve *uchovat* všechna dobrá pravidla vytvořená během let a teprve v další fázi přidat úpravy, které vyžadoval rychlý růst a rozmanitost díla.

SMYSL A AUTORITA CÍRKEVNÍHO ŘÁDU

Církevní řád ve své základní podobě existuje již od roku 1932. Popisuje činnost a fungování místních sborů a jejich vztah k církevním strukturám, jichž jsou součástí. *Církevní řád* také vyjadřuje, jak Církev adventistů sedmého dne chápe křesťanský život, správu církve a kázeň založenou na biblických principech. Vyjadřuje autoritu zasedání delegátů Generální konference. „Bůh určil, aby zástupci jeho církve ze všech částí světa, když se sejdou k zasedání Generální konference, měli autoritu.“ (9T 261)

Obsah *Církevního řádu* lze rozdělit do dvou kategorií. Základní část každé kapitoly platí na celém světě a je závazná pro každý sbor, organizaci a člena. Protože uznáváme potřebu respektovat určité místní zvláštnosti, přidáváme k některým kapitolám dodatečné informace a poznámky, které mají sloužit jako vysvětlení nebo návod. Tyto poznámky za jednotlivými kapitolami mají stejné podnadpisy jako příslušné odstavce v kapitolách a vztahují se k označeným stránkám.

Pravidla a praxe života církve představené v *Církevním řádu* vycházejí z biblických principů, které jsou zdůrazněny i v spisech Ellen G. Whiteové¹. Je třeba je respektovat ve všech záležitostech týkajících se správy a chodu místních sborů. *Církevní řád* také definuje vztah mezi místním sborem a sdružením nebo jinými administrativními subjekty Církve adventistů sedmého dne. Není možné, aby

¹ V původním anglickém textu je použito slovní spojení „in the Spirit of Prophecy“.

někdo určoval podmínky členství nebo pravidla či předpisy ohledně fungování sborů, které by byly v rozporu s rozhodnutími přijatými při zasedání Generální konference, která jsou představena v tomto *Církevním řádu*.

PŘIJÍMÁNÍ ZMĚN

Generální konference v průběhu let přijímala důležité změny ohledně *Církevního řádu*. S vědomím toho, jak je důležité, aby v celosvětovém církevním díle panovaly „slušnost a pořádek“ (1K 14,40; B21), byl v roce 1946 odsouhlasen a přijat následující postup: „Všechny změny a úpravy, které mají být provedeny v *Církevním řádu*, musí být schváleny při zasedání Generální konference.“ (*General Conference Report* č. 8, str. 197, 4. 6. 1946)

V některých oblastech světa někdy místní podmínky vyžadují zvláštní řešení. Proto bylo roku 1948 během podzimního zasedání výboru Generální konference přijato následující usnesení: „Každá divize světové církve, včetně severoamerické, necht připraví, dodatek k novému *Církevnímu řádu*, který by neprotiřečil samotnému řádu, ale obsahoval dodatečný materiál, který je použitelný pro podmínky a okolnosti převládající v dané oblasti. Rukopisy dodatků mají být předloženy výboru Generální konference ke schválení, dříve než budou vytištěny.“ (*Usnesení podzimního zasedání výboru GK*, 1948, str. 19)

Při zasedání Generální konference v roce 2000 bylo schváleno zařazení části existujícího obsahu *Církevního řádu* do připojených poznámek, které představují spíše podněty a příklady než nařízení. Zároveň byl schválen proces přijímání změn. Změny *Církevního řádu*, kromě *Poznámek* a redakčních úprav, může přijímat pouze zasedání Generální konference, kterého se účastní delegáti zastupující celosvětové společenství věřících a kteří se mohou podílet na přijímání úprav a změn. Jestliže kterákoli složka církve (sbor, sdružení či unie) dojde k závěru, že je potřebné přijmout nějakou změnu v *Církevním řádu*, předloží návrh na změnu nejbližší vyšší organizační složce církve k prostudování a zvážení. Pokud tato složka vyjádří s návrhem souhlas, zašle jej další vyšší organizační složce k dalšímu posouzení. Všechny navrhované změny a úpravy musejí pak být zaslány výboru pro *Církevní řád* při Generální konferenci, který je zváží. Pokud tento výbor navrhované změny schválí, připraví je k předložení výročnímu zasedání výboru Generální konference a/nebo zasedání delegátů Generální konference.

Při změně *Poznámek* je vyžadován podobný postup. Tyto změny však může schválit výbor Generální konference při kterémkoliv ze svých výročních zasedání.

Výbor pro *Církevní řád* předkládá na výročním zasedání výboru Generální konference návrhy redakčních změn v hlavním textu *Církevního řádu*, které ovšem nejsou zásadního charakteru. Ty mohou být na tomto zasedání s konečnou platností schváleny. Jestliže je však na výročním zasedání alespoň jednou třetinou hlasů vyjádřeno přesvědčení, že by tato redakční úprava zásadním způsobem

pozměnila význam pasáže, musí být tento návrh na změnu postoupen k projednání při zasedání Generální konference.

Při posledním výročním zasedání na závěr svého pětiletého funkčního období výbor Generální konference znovu probere všechny změny týkající se *Poznámek* a v případě potřeby je zapracuje do navrhovaných dodatků k hlavnímu obsahu *Církevního řádu*.

Církevní řád vychází nově po každém zasedání Generální konference. Platné je vždy jeho poslední vydání. Toto aktuální vydání zahrnuje dodatky schválené delegáty na zasedání Generální konference v roce 2010.

VÝKLAD CÍRKEVNÍHO ŘÁDU

Se žádostí o radu jak spravovat sbor nebo když vzniknou otázky související s uplatňováním *Církevního řádu* se činovníci, vedoucí sboru, kazatelé a členové mají obracet na příslušné sdružení. Pokud nedojde k vzájemnému porozumění, pro objasnění by měla být sporná záležitost prokonzultována s uníí.

TERMÍNY POUŽÍVANÉ V CÍRKEVNÍM ŘÁDU

Církev – Anglický text *Církevního řádu* rozlišuje mezi výrazy „Church“ a „church“, z nichž první je zástupným pojmem pro Církev adventistů sedmého dne, zatímco druhý označuje místní sbor věřících².

Sdružení, misie, sekce, svěšená oblast, pole, unie sborů – Pro zjednodušení a úsporu se slovem „sdružení“ označuje podle kontextu „sdružení, misie, pole, sekce, svěšená oblast nebo unie sborů“. Všeobecně je každý sbor součástí bratrského svazku sborů pod názvem sdružení. Pokud ale místní organizační jednotka získá statut sdružení, podle *Pracovních předpisů Generální konference*³ je možné ji nazývat misie, sekce, svěšená oblast nebo pole. V některých divizích unie sborů v konkrétních zemích působí pro místní sbory jako sdružení a pro další církevní organizace jako unie.

Pastor a kazatel – Většina oblastí celosvětové církve používá slovo „pastor“ pro označení duchovního, proto má použití tohoto výrazu v *Církevním řádu* přednost před slovem „kazatel“, bez ohledu na to, jaké má místním sdružením předepsané zodpovědnosti. Použití výrazu „pastor“ v *Církevním řádu* nenařizuje povinnost používat ho tam, kde je zvykem používat spíše slovo „kazatel“. Pastor, o kterém se mluví v této příručce, je člověk pověřený sdružením dohlížet na záležitosti místního sboru nebo oblasti.

Zkratky knih Ellen G. Whiteové se nacházejí v části „Označení zkratk“ uvedené v závěru *Církevního řádu* na straně 167.

² V češtině není takové rozlišování nutné, protože lze použít dvou odlišných slov. Na následujících stranách tedy bude používáno podle kontextu českých slov „církev“ a „sbor“.

³ V angličtině se pro tyto předpisy standardně používá označení „Working Policy“.

CÍRKEV ŽIVÉHO BOHA

Písmo mluví o církvi jako o „Boží církvi“ (Sk 20,28), o „Kristovu tělu“ (Ef 4,12), o „církvi živého Boha“ (1Tm 3,15). Poslední citované označení jsme zvolili jako nadpis této kapitoly.

Být členem Boží církve může být pro každého člověka jedinečná přednost. Bůh si přeje shromáždit lidi ze všech končin světa a spojit je v jeden celek, Kristovo tělo – církev, ve které je On hlavou. Všichni, kdo jsou Božími dětmi v Ježíši Kristu, jsou částí tohoto těla a v tomto svazku se mohou těšit ze vzájemného společenství a také ze společenství se svým Pánem a Mistrem.

Slovo „církev“ používá Bible nejméně ve dvojnásobném významu: ve všeobecném smyslu označuje církev na celém světě (Mt 16,18; 1K 12,28) a v užším smyslu označuje církev (sbor) v určitém městě nebo v oblasti, například v Římě (Ř 1,6.7), v Korintu (1K 1,2), v Tesalonice (1Te 1,1), v Galacii (1K 16,1), v Asii (1K 16,19), v Sýrii a Kilikii (Sk 15,41).

Kristus jako hlava církve a její živý Pán projevuje hlubokou lásku k jednotlivým částem svého těla. On má být v církvi oslaven (Ef 3,12), jejím prostřednictvím chce zjevit „mnohotvárnou moudrost Boží“ (Ef 3,10). Každý den svou církev „živí“ (Ef 5,29) a jeho toužebným přáním je, aby „připravil církev slavnou, bez poskvrny, krásy a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná“ (Ef 5,27).

BEZ ROZDĚLUJÍCÍ HRADBY

Kristus se snažil slovem i příkladem učit pravdě, že u Boha neexistuje žádná rozdělující hradba mezi Izraelem a jinými národy (J 4,4–42; 10,16; L 9,51–56; Mt 15,21–28). Apoštol Pavel napsal: „Pohané jsou spoludědicové, část společného těla, a mají v Kristu Ježíši podíl na zaslíbeních evangelia“ (Ef 3,6).

Mezi následovníky Ježíše Krista také neměly být žádné kasty – národnosti, rasy nebo barvy pleti – neboť všichni lidé jsou z jedné krve; „kdokoli v něj věří, nezahyne, ale bude mít život věčný“ (J 3,16). Bohem vyvolení lidé tvoří celosvětové bratrství, jsou novými lidmi, „všichni jsou jedno v Kristu Ježíši“ (Ga 3,29).

„Kristus přišel na tuto zem s poselstvím milosti a odpuštění. Položil základy náboženství, kde židé i pohané, černí i bílí, svobodní i otroci jsou spojeni v jedno společenství věřících, v něm jsou před Bohem všichni rovnoprávní. Spasitel miluje každého člověka nezměrnou láskou.“ (7T 225)

„Bůh neuznává dělení lidí podle národností, ras nebo společenských vrstev. Je Stvořitelem celého lidstva. Všichni lidé tvoří jednu rodinu na základě stvoření i vykoupení. Kristus přišel strhnout přehradu mezi lidmi, otevřít každé oddělení svatyně, aby všichni lidé měli volný přístup k Bohu... V Kristu není rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným. Díky Kristově smrti se všichni sblížili.“ (COL 386)

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ PŘEDMĚT ZÁJMU PÁNA JEŽIŠE

Lidé, kteří jsou povoláni do jeho služby, aby vedli církev, mají „se o Boží církev starat“ (1Tm 3,5). Mají „být pastýři Boží církve“ (Sk 20,28).

„Dosvědčuji svým bratrům a sestrám, že Kristova církev, jakkoli slabá a chybující, je jediným předmětem na zemi, jemuž Pán věnuje svou nejvyšší péči. Zatímco vyzývá celý svět, aby se k němu obrátil a byl zachráněn, pověřuje své anděly, aby zprostředkovali Boží pomoc každému člověku, který k němu přichází v kajícím a pokorném duchu. Duchem svatým přichází osobně do středu své církve.“ (TM 15)

Od církve se jako od Kristovy nevěsty a nejdůležitějšího předmětu jeho lásky očekává, že bude ve všem svém působení odrážet řád, který je vlastní Božímu charakteru.

„V této době si má církev obléci čisté roucho – ‚Kristovu spravedlnost‘. Zachováváním Božích přikázání a Ježíšovy víry je třeba světu ukázat rozhodující odlišnost. Svatost se má zjevit ve své přirozené kráse v protikladu k temnotě a porušenosti nevěrných, kteří se vzbouřili proti Božímu zákonu. Takto uznáváme Boha a jeho zákon, základ jeho vlády na nebi i na zemi. Máme před světem jasně a zřetelně hlásat a zdůrazňovat jeho autoritu a nemáme respektovat zákony, které odporují zákonům Hospodinovým. Kdybychom dovolili, aby svět ovlivnil naše rozhodnutí nebo naše jednání proti Božímu řádu, byl by Boží záměr zmařen. Kdyby církev v této věci selhala, bude o ní v nebeských knihách zaznamenáno, že se dopustila zrady na nejsvatějším svěceném dědictví a na Kristově království, bez ohledu na to, jak klamné byly okolnosti. Církev má pevně a rozhodně hájit své zásady před celým vesmírem a před všemi lidmi. Pevnost a věrnost v zachovávání posvátného Božího zákona a úcta k němu upoutá i pozornost a obdiv světa a mnozí lidé budou dobrými skutky a příklady přivedeni k tomu, aby ctili našeho Otce v nebesích.“ (TM 16.17)

Apoštol Petr napsal: „Vy však jste ‚rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ (1Pt 2,9).

VE SPOJENÍ S KRISTEM

„Pán obdařil svou církev schopnostmi a požehnáním, aby mohla představit světu obraz jeho vlastní dokonalosti, aby církev mohla být v něm dokonalá, aby představovala jiný, věčný svět a vyšší zákony, než jsou zákony pozemské. Jeho církev má být chrámem postaveným podle nebeského vzoru. Anděl přinesl z nebe zlaté měřítko, aby ukázal, že každý kámen je třeba otesat a opracovat podle Božího vzoru a vyleštit tak, aby zářil jako symbol nebes a odrážel všemi směry zářivé a jasné paprsky Slunce spravedlnosti...“

Pán Ježíš proměňuje lidská srdce tím, že na ně působí svým milosrdenstvím a milostí. Vytváří tak úžasnou proměnu, že satan bezmocně stojí se vším troufalým vychloubáním a s celým svým společenstvím zla sjednoceným proti Bohu a zákonům jeho vlády a hledí na tyto proměněné lidi jako na pevnost, kterou nedobude ani svou chytrostí a svody. Jsou pro něj nepochopitelným tajemstvím. Boží andělé, serafíni a cherubíni, mocnosti pověřené spoluprací s lidmi, přihlížejí s úžasem a radostí, jak lidé, kteří byli kdysi plní vzdoru, rozvíjejí v Kristově škole své charaktery k Božímu obrazu, stávají se Božími syny a dcerami a předmětem péče a radosti nebeských bytostí.

Kristus daroval své církvi bohaté dary, aby ho vykoupení mohli slavit a chválit. Církev oděná Kristovou spravedlností je místem, kde se má v plné a dokonalé kráse projevit bohatství jeho milosrdenství, lásky a dobroty.“ (TM 17.18)

„Kristus pohlíží na svůj lid v jeho nepotřísněné čistotě a bezvadné dokonalosti jako na odměnu veškerého svého utrpení, pokoření, lásky a jako na naplnění své slávy. Kristus je jediný zdroj, z kterého vyzařuje veškerá sláva. „Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu.““ (TM 18.19)

Církev adventistů sedmého dne se cítí vázána těmito zásadami jednoty Kristovy církve. S vděčností za dar pokoje a moci, které přináší Kristova spravedlnost, chce usilovat o zdolávání všech bariér, které mezi lidmi postavil hřích.

ORGANIZACE ZALOŽENÁ NA BOŽÍCH ZÁSADÁCH

Ideálním základem pro organizaci církve jsou Boží principy. „Bratři, nikdy nedovolte, aby nějaké cizí myšlenky zviklaly vaši víru, pokud jde o řád a soulad, který má panovat v církvi... Bůh je Bohem pořádku. Žádá od všech svých následovníků, aby dodržovali pravidla a směrnice a zachovávali pořádek.“ (5T 274)

BIBLICKÝ ZÁKLAD ORGANIZACE

Když Bůh povolal Izraelce z Egypta a vyvolil je za svůj zvláštní lid, dal jim obdivuhodný systém organizace, kterým se měly řídit jejich občanské i náboženské záležitosti.

„Správní systém Izraele se vyznačoval vynikající organizací. Je podivuhodný jak svou všestranností, tak svou jednoduchostí. Pořádek, který se tak zřetelně projevuje v dokonalosti a uspořádání Božího stvořitelského díla, se projevoval také ve státní správě Hebrejů. Bůh byl středem moci a vlády, panovníkem Izraele. Mojžíš byl od Boha ustanoveným viditelným vůdcem Izraele, aby v jeho jménu uplatňoval zákony. Později byla ze starších jednotlivých kmenů zvolena rada sedmdesáti, aby Mojžíšovi pomáhala řešit veřejné záležitosti národa. Dále to byli kněží, kteří se radili s Pánem ve svatyni. Náčelníci, neboli knížata, vládli kmenům. Jim byli podřízeni velitelé nad tisíci, setníci, padesátníci, desátníci a konečně správci, jimž byly svěřovány zvláštní úkoly.“ (PP 374)

Sledujeme-li novozákonní církev, zjišťujeme stejnou dokonalost organizace. Nemůže tomu ani být jinak, protože ji zřídil Bůh. Kristus, který ustanovil církev, „dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl“ (1K 12,18). On je vybavit dary a schopnostmi, přiměřenými pro úkoly na ně kladené, a zorganizoval je v živé, činné tělo, jehož je sám hlavou.

„Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy“ (Ř 12,4.5). „On [Kristus] jest hlavou těla – totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem“ (Ko 1,18).

„Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán.“ „Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem.“ „Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, mluvení jazyky“ (1K 12,4.5.12.27.28).

POTŘEBA ORGANIZACE

Tak jako nemůže existovat živé a funkční lidské tělo, jestliže jeho části nejsou organicky spojené a centrálně řízené, tak nemůže existovat ani živá, rostoucí a prosperující církev, jestliže její členové nejsou zorganizováni v jednotné tělo, v němž každý vykonává Bohem svěřené povinnosti a úkoly pod vedením Bohem ustanovené autority. Žádná instituce, žádné společenství ani žádné hnutí nemůže prospívat bez organizace. Národ bez vlády by brzy upadl do zmatku.

Podnik bez organizace by se brzy zhroutil. Tak by tomu bylo i s církví. Bez organizace by se rozpadla a zanikla.

Pro zdravý vývoj a pro dokončení slavného úkolu nést evangelium o spasení celému světu dal Kristus své církvi prostý, ale účinný systém organizace. Úspěch jejího úsilí splnit poslání závisí na tom, zda se bude poslušně řídit Božím vzorem.

„Někteří lidé rozšířili myšlenku, že ke konci času každé Boží dítě bude jednat nezávisle na jakékoli náboženské organizaci. Ale Pán mne poučil, že v tomto díle nemůže žádný člověk jednat nezávisle.

Jak by se satan radoval, kdyby se mu podařilo vniknout mezi tento lid a dezorientovat dílo v době, kdy důkladná organizace je nanejvýš důležitá a stane se největší silou k zadržení falešných hnutí a k odmítnutí názorů, které nejsou potvrzeny Božím slovem. Chceme zachovat vyrovnané řady, aby nedošlo ke zhroucení organizačního systému a pořádku, který byl vybudován moudrým a pečlivým úsilím. Pověření nesmí být dáno těm, kteří touží v této době ovládnout dílo.“ (TM 489)

BOŽÍ ZÁMĚR

„Když se naše řady rozrostly, bylo zřejmé, že bez určité formy organizace by nastal zmatek a dílo by nešlo úspěšně kupředu. Organizace se stala nezbytnou pro finanční zajištění kazatelské služby, pro rozvoj díla v nových územích, pro ochranu sborů a kazatelů před nečestnými a nezodpovědnými členy, ke spravování církevního majetku, pro šíření pravdy tiskem a z mnoha dalších důvodů.“ (TM 26)

„Jako členové viditelné církve a pracovníci na Boží vinici by všichni, kdo se prohlašují za křesťany, měli vynaložit veškeré úsilí k zachování pokoje, souladu a lásky v církvi. Sledujte Kristovu modlitbu: „Aby všichni jedno byli jako ty, Otče,

ve mně a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.' Jednota církve je přesvědčujícím důkazem, že Bůh poslal Pána Ježíše na svět jako Vykupitele.“ (5T 619.620)

NOVOZÁKONNÍ MODEL

Spasitelův příkaz církvi nést evangelium celému světu (Mt 28,19.20; Mk 16,15) neznamená pouze, že máme kázat poselství stále novým lidem, ale také, že je třeba nadále pečovat o ty, kdo už poselství přijali. Zavazuje nás k pastýřské péči a k ochraně stáda, k ochotě řešit problémy v mezilidských vztazích. To vše vyžaduje organizaci.

Na počátku apoštolové ustanovili radu, která z Jeruzaléma řídila činnost prvotní církve (Sk 6,2; 8,14). Když se církev v tomto městě natolik rozrostla, že se správa praktických záležitostí stala problémem, byli ustanoveni diakoni, kteří měli pečovat o časné potřeby členů církve (Sk 6,2–4).

Později vyrostly další sbory nejen v Asii, ale i v Evropě, a to si vyžádalo další rozvoj organizace. Zjišťujeme, že v „každé církvi“, tedy sboru, byli ustanoveni starší (Sk 14,23). Z biblických záznamů vysvítá, že rozšíření díla v různých provinciích římské říše si vyžádalo organizaci sborů, kterou bychom dnes mohli nazývat „sdrúžení“, jež pravděpodobně zahrnovala sbory v určité provincii, jako například „sbory v Galacii“ (Ga 1,2). Takto se postupně rozvíjela organizace prvotní církve. Ve shodě se vzrůstajícími potřebami Bůh vedl a řídil vedoucí svého díla, takže po poradě s církví vytvořili určitou formu organizace, která chránila zájmy Božího díla, šířícího se do dalších zemí.

CÍRKEVNÍ ORGANIZACE DNES

Církev adventistů sedmého dne je organizována podle zastupitelského (reprezentačního) modelu, což znamená, že autorita přísluší celému členstvu a je vyjadřována prostřednictvím řádně zvolených zástupců na všech organizačních úrovních. Výkonná odpovědnost ve správě je svěřena zastupujícím výborům a jejich představitelům. V této formě církevní správy je ordinace duchovních ke službě uznávána církví po celém světě.

„Každý člen církve je oprávněn hlasovat při volbě činovníků sboru. Delegáti sborů volí činovníky sdrúžení. Delegáti zvolení ve sdrúženích volí činovníky unie a delegáti zvolení uniemi volí činovníky Generální konference. Tímto zřízením má každá oblast, každá instituce, každý sbor a každý jednotlivec buď přímo nebo prostřednictvím svých zástupců svůj hlas při volbě těch, kteří nesou hlavní odpovědnost v Generální konferenci.“ (8T 236.237)

Současná podoba organizace církve je výsledkem vývoje teologického chápání poslání církve, početního růstu členské základny a rozšíření působnosti církve na téměř celou planetu. Zástupci jednotlivých sdrúžení se v roce 1863 setkali, aby vytvořili Generální konferenci adventistů sedmého dne.

Církev adventistů sedmého dne má několik organizačních stupňů, které vedou od jednotlivého věřícího k celosvětové organizaci díla. Členové těchto jednotlivých organizačních úrovní se pravidelně scházejí k oficiálním pracovním jednáním, kterým se říká konference nebo zasedání. (Takové pracovní setkání na úrovni místního sboru se obvykle označuje jako „členské shromáždění“.) Žádná organizace v rámci Církve adventistů sedmého dne si nemůže určovat a definovat svůj vlastní statut nebo fungovat tak, jako by neměla žádnou zodpovědnost vůči církevní „rodině“, jíž je součástí.

PŘEHLED ORGANIZAČNÍCH ÚROVNÍ V CÍRKVI

1. Sbor – společenství jednotlivých členů církve v daném místě, kterému byl rozhodnutím konference sdružení přiznán oficiální statut sboru.

2. Sdružení – společenství sborů v určité zeměpisné oblasti, kterému byl rozhodnutím výboru divize při jeho jarním nebo podzimním zasedání nebo při zasedání administrativní rady divize přiznán oficiální statut sdružení (misie nebo pole), a následně na konferenci unie bylo přijato do bratrského svazku sdružení (viz str. 14).

3. Unie sborů – společenství sborů v určité zeměpisné oblasti, kterému byl rozhodnutím zasedání Generální konference přiznán oficiální statut unie sborů, s postavením sdružení nebo misie.

4. Unie sdružení nebo misí – společenství sdružení v určité zeměpisné oblasti, kterému byl rozhodnutím zasedání Generální konference přiznán oficiální statut unie sdružení nebo misí.

5. Generální konference a její divize – Generální konference reprezentuje celosvětový rozměr života církve. Její složení je definováno její ústavou. Pro usnadnění celosvětové práce zřídila Generální konference své regionální pobočky, které jsou pověřovány výborem Generální konference při jeho výročních zasedáních administrativním dohledem nad svěřenými uniemi a ostatními církevními jednotkami v dané zeměpisné oblasti.

Bible je základem a zdrojem víry i praxe pro církev. Na jejím základě formuluje Generální konference při svém zasedání základní věroučné články církve. Při těchto zasedáních schvaluje Generální konference také zřízení unií a připojení nových polí, reviduje *Církevní řád*, volí představitele Generální konference a jejích divizí, vykonává další funkce předepsané v její ústavě a předpisech a věnuje se tématům, která doporučil k projednání její výbor. Výbor Generální konference má v období mezi zasedáními pravomoc danou ústavou a předpisy, aby jednal jménem celé Generální konference. Církevní organizace po

celém světě tak uznávají rozhodnutí zasedání Generální konference jako hlas církve.

CÍRKEVNÍ INSTITUTE

Církev na jednotlivých organizačních úrovních své působnosti provozuje řadu vzdělávacích, zdravotnických, publikačních a dalších institucí, které chtějí v Ježíšově jménu naplňovat potřeby současného nešťastného světa. V teologii a filozofii života Církve adventistů sedmého dne tvoří tyto instituce od svého vzniku neoddělitelnou součást církve a jsou považovány za nástroj k plnění Božího pověření sloužit lidem a nést světu evangelium.

Žádná z církevních organizací nebo institucí nenese zodpovědnost za závazky, dluhy, činy nebo chyby jiných církevních organizací jen proto, že patří ke stejné církvi.

AUTORITA V PRVOKŘEŠŤANSKÉ CÍRKVI

Jako Stvořitel, Vykupitel a Udržovatel, Pán a Král celého tvorstva, je jedině Bůh zdrojem a základem autority pro církev. Svou autoritu delegoval prorokům a apoštolům (2K 10,8). Proto tyto lidé zastávali klíčovou a jedinečnou úlohu při předávání Božího slova a budování církve (Ef 2,20).

V prvotní křesťanské církvi byla velká autorita svěřena starším (biskupům). Mezi jejich nejdůležitější funkce patřila pastorační péče a dohled (Sk 20,17–28; Žd 13,17; 1Pt 5,1–3). Měli také za úkol vyučovat, předávat „zdravé učení“ a usvědčovat odpůrce (1Tm 3,1.2; Tt 1,5.9).

Církev nesla odpovědnost za čistotu učení a života svých členů. Měla „zkoumat duchy, zda jsou z Boha“ (1J 4,1), nebo jak to vyjádřil apoštol Pavel: „Všechno zkoumejte, dobrého se držte“ (1Te 5,21).

Totéž platilo o uplatňování církevní kázně (Mt 18,15–17). Uplatňování církevní kázně zahrnovalo celou škálu postupů od soukromého laskavého napomenutí (Mt 18,16; Ga 6,1) až po vyloučení z církve (Mt 18,18; 1K 5,11.13; 2K 2,5–11).

Církev tedy měla právo (autoritu) stanovit pravidla, kterými se řídil její život.

AUTORITA GENERÁLNÍ KONFERENCE

Dnes je zasedání Generální konference a v mezidobí také výbor Generální konference nejvyšší církevní autoritou v otázce administrativního řízení Církve adventistů sedmého dne. Výbor Generální konference má podle daných stanov pravomoc vytvářet podřízené organizace, jejichž prostřednictvím vykonává své úkoly. Všechny organizace a instituce v rámci církve tedy uznávají zasedání Generální konference a v mezidobí také výbor Generální konference za nejvyšší církevní autoritu pro adventisty sedmého dne, která je však nutně podřízena Bohu.

Dojde-li k neshodám v jednotlivých sborech, sdruženích či institucích, nebo mezi nimi, je třeba se obrátit na vyšší správní stupeň, přičemž se záležitost může dostat nakonec až na výroční zasedání výboru Generální konference nebo na zasedání Generální konference. V mezidobí mezi jednotlivými zasedáními je vrcholnou autoritou ve všech otázkách výbor Generální konference. Rozhodnutí tohoto výboru může být revidováno při zasedání Generální konference nebo při výročním zasedání. Pokud organizace revidují rozhodnutí jiné organizace, nepřijímají tím na sebe zodpovědnost za závazky jiné organizace.

„Mnohokrát jsem byla Pánem poučena o tom, že ničí úsudek by neměl být podřízen úsudku jiného člověka. Názor jednotlivce nebo úzké skupiny lidí by neměl být nikdy považován za dostatečně moudrý a silný na to, aby řídil naše dílo a určoval plány, kterými se budeme řídit. Jestliže ale během zasedání Generální konference dojdou bratři shromáždění z různých částí světa k nějakému rozhodnutí, nemá nikdo právo jednat nezávisle a nemá právo umíněně trvat na svém názoru, ale má se podřídit. Žádný pracovník nesmí považovat za ctnost, jestliže umíněně prosazuje svůj názor navzdory rozhodnutí církve jako celku.“
(9T 260)

KAZATELÉ A DALŠÍ PRACOVNÍCI CÍRKVE

BOHEM USTANOVENÁ SLUŽBA

„Bůh má svou církev a ta má Bohem ustanovený kazatelský úřad. Jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeného mírou Kristovy plnosti.“

Pán ustanovil své služebníky a církev, která prožila pronásledování, boje i doby temna. Pán Ježíš církev miloval a dal sebe samého za ni. Chce ji zdokonalit, vytříbit, zušlechtit a povýšit, aby stála pevně uprostřed zhoubných vlivů světa. Bohem určení mužové byli vyvoleni, aby ji s úzkostlivou péčí a s bdělou vytrvalostí střežili, aby nebyla zničena lstivými úskoky satana, ale aby ve světě šířila Boží slávu.“ (TM 52.53)

Předseda sdružení – Předsedou sdružení má být zkušený ordinovaný⁴ kazatel s dobrou pověstí. Stojí v čele duchovenských pracovníků sdružení a je hlavním starším, který má dohled nad všemi sbory. Pracuje pro duchovní blaho a budování sborů. Radí jim v jejich činnosti a plánech. Má přístup do všech sborů sdružení, na členská shromáždění a zasedání výborů. Nemá v nich hlasovací právo, pokud mu ho sbor neposkytl. Je-li to potřebné, může z titulu své funkce předsedat zasedáním kteréhokoli sboru. Má přístup ke všem sborovým záznamům, knihám, zprávám apod.

Nenahrazuje řádně zvolené činovníky sboru, ale spolupracuje s nimi. Ti jsou povinni uznávat svou příslušnost ke sdružení a radit se s ním o všem, co přispívá k prospěchu sboru. Nesmějí se nikdy pokoušet bránit mu ve správném vykonávání jeho povinností.

⁴ kazatel s pověřením (vysvěcený kazatel)

Vedoucí oddělení při sdružení – Sdružení zaměstnává vedoucí oddělení, aby konali práci v důležitých odvětvích církve. Po poradě s předsedou jako zodpovědným vedoucím všech odvětví díla ve sdružení pracují podle všeobecných směrnic výboru sdružení. Mají-li tito pracovníci úspěšně konat svěřené dílo, musejí mít přístup do sborů. Musí jim být dána příležitost představovat a rozvíjet ve sborech své plány. Od těchto pracovníků se očekává, že projeví pochopení pro všechny plány církve, i když se přímo netýkají jejich oddělení.

Vedoucí oddělení nejsou vybaveni administrativní nebo výkonnou pravomocí, ale jejich vztah ke sborům je vztah poradce. Jejich práce není ve stejném vztahu ke sborům jako práce výboru sdružení nebo předsedy. Jejich činnost je předně odborného rázu, práci ve svěřeném oddělení konají v celém sdružení. Neočekává se od nich, že budou radit sborům ve věci sborových voleb a v provádění jiných správních odpovědností nebo konat jakýkoli podobný druh služby, pokud k tomu nebyli pověřeni předsedou sdružení.

Ordinovaní kazatelé⁵ – Ordinovaní kazatelé, ustanovení výborem sdružení jako pastýři sboru nebo skupiny sborů, nezaujímají na svých působištích místo předsedy. Nejsou pověřeni administrativní pravomocí jako předseda, ale spolupracují s ním při plnění plánů a rozhodnutí sdružení.

Je-li ordinovaný kazatel ustanoven za pastýře místního sboru, spolupracují s ním místní starší sboru jako jeho pomocníci. Na základě své ordinace je oprávněn vykonávat všechny církevní úkony a obřady. Má být duchovním vedoucím a rádcem sboru. Má vést činovníky sboru při plnění jejich povinností a má s nimi plánovat veškerou sborovou práci a činnost.

Kazatel je členem výboru sboru a slouží jako jeho předseda. V případě, že si kazatel nepřeje předsedat sborovému výboru, převezme tuto úlohu starší sboru a kazatel s ním spolupracuje (viz str. 65). Od kazatele se očekává, že ve spolupráci se staršími sboru bude plánovat a povede všechna duchovní shromáždění sboru, jako například sobotní bohoslužbu s kázáním a modlitební shromáždění, a povede Večeři Páně a křest. Nemá se obklopit skupinou rádců podle své vlastní volby, ale má vždy spolupracovat s řádně zvolenými činovníky sboru.

Je-li evangelista požádán, aby konal evangelizaci v obci nebo městě, kde působí sbor s ustanoveným kazatelem, pak má sdružení vyzvat kazatele, aby pomáhal evangelistovi. Tím poskytne kazateli příležitost seznámit se s budoucími členy.

Kazatelé a pomocní kazatelé⁶ nejsou jmenováni nebo voleni sborem. O jejich službě ve sboru rozhoduje výbor sdružení, který může své rozhodnutí kdykoli změnit (viz str. 27, 65).

Kazatel může být odvolán z kazatelského úřadu usnesením výboru sdružení, aniž by tím bylo dotčeno jeho členství v církvi. Je-li kazatel vyloučen z církve

⁵ Používá se také výraz „vysvěcení“.

⁶ Výraz „pomocný kazatel“ se užívá v případě, že sbor má víc kazatelů.

a později opět přijat do sborového společenství jako laický člen, není tím obnovena jeho kazatelská služba. Vstupuje znovu do církve pouze jako člen.

Kazatelé s povolením⁷ – Sdružení uděluje nadějným zájemcům kazatelské povolení, aby jim byla dána příležitost projevit své povolání ke službě, zvláště v oblasti evangelizace. Udělení takového povolení jim dává příležitost rozvíjet kazatelské obdarování.

Kazatelé s povolením jsou oprávněni kázat, konat evangelizaci, vést misijní práci a pomáhat v různých sborových činnostech.

Existují však okolnosti, kdy je nutné, aby sdružení oprávnilo kazatele s povolením, aby vykonával odpovědnost kazatele nebo pomocného kazatele sboru či skupiny sborů. Aby mu byla dána možnost konat některé kazatelské úkony, sbor nebo skupina sborů, kterým slouží, jej mohou zvolit za staršího sboru. Právo povolit toto rozšíření pravomoci a odpovědnosti má na prvním místě výbor divize. Proto je nutné mít jeho usnesení dříve, než kterékoli sdružení rozšíří autoritu a odpovědnost kazatele s povolením. Takové usnesení má specificky a jasně stanovit, které další kazatelské funkce může kazatel s povolením vykonávat. Rozumí se však, že svou funkci staršího sboru a své rozšířené pravomoci bude uplatňovat pouze ve sboru nebo skupině sborů, kterým slouží (viz str. 66).

Výbor sdružení nesmí rozšířit pravomoc kazatele s povolením nad rámec toho, co již odsouhlasil výbor divize. Kazatelé s povolením nesmí také poskytnout právo vykonávat rozšířené zodpovědnosti mimo sbor nebo skupinu sborů, jejichž je starším. Usnesení výboru sdružení nemůže nahradit volby sboru nebo ordinaci ke službě evangelia.

Bibliční pracovníci – Sdružení může zaměstnat biblické pracovníky a pověřit je zodpovědností v rámci evangelizační práce nebo mohou pracovat ve spojení s místním sborem. I když jsou bibliční pracovníci obecně zodpovědní sdružení, v případě zapojení do evangelizační činnosti jsou pod přímým vedením evangelisty a v práci pro sbor úzce spolupracují s místním kazatelem. Bibliční pracovníci nemají být žádáni, vyjma zvláštních ujednání se sdružením, aby zastávali nějakou služebnost ve sboru, ale mají se naplno věnovat evangelizační činnosti.

Zaměstnanci sdružení – Předseda sdružení v úzké spolupráci s výborem sdružení řídí všechny zaměstnance sdružení – kazatele, biblické pracovníky, vedoucí oddělení atd., kteří od sdružení dostávají svá pověření. Jsou odpovědní sdružení, nikoli některému místnímu sboru ve sdružení. Sbory mohou požádat předsedu sdružení o službu nebo pomoc zaměstnanců sdružení, rozhodnutí však je ve všech případech v pravomoci výboru sdružení. Výbor sdružení může úkoly a zařazení zaměstnance podle vlastního uvážení změnit. Zaměstnanec nebo sbor mohou požádat výbor sdružení o slyšení ve věci rozhodnutí o pře-

⁷ neordinovaný kazatel

ložení zaměstnance z jeho působnosti. Výbor sdružení věc pečlivě zváží a s ohledem na potřeby celého sdružení učiní rozhodnutí. Jestliže zaměstnanec odmítá spolupracovat s výborem sdružení a jednat v souladu s jeho rozhodnutími, jeho chování může být považováno za porušení pracovní kázně a podle toho se s ním bude dále jednat. V žádném případě se zaměstnanec nemá ve věci takových rozhodnutí odvolávat ke sboru. Proti každému sboru, který by dotyčného v jeho nesprávném postoji za těchto podmínek podporoval, bude ze strany sdružení zavedeno kárné řízení.

KAZATELSKÉ POVĚŘENÍ A POVOLENÍ

Boží dílo musí být odpovědnými vedoucími pečlivě střeženo na všech stupních organizace, od místních sborů až po Generální konferenci. Zodpovědné kontrolní výbory proto udělují na určité pevně dané období všem duchovenským zaměstnancům na plný úvazek oficiální pověření a povolení.

V rámci místního sdružení pověřuje výbor některé jedince právem zastupovat církev jakožto kazatelé nebo evangelizační pracovníci. Toto právo se uděluje vydáním písemného pověření nebo povolení, náležitě datovaného a podepsaného vedoucími sdružení. Toto oprávnění není udělováno jednotlivcem, nespočívá v rozhodnutí jednotlivce, nýbrž v pravomoci organizační složky církve, která ho vystavuje. Může být kdykoliv odvoláno, jsou-li k tomu oprávněné důvody. Pověření ani povolení nejsou osobním vlastnictvím zaměstnanců církve. Jakmile pracovní poměr skončil nebo pokud o to požádá organizace, která jej vydala, je pracovník povinen jej organizaci vrátit.

Aby nepřátelé díla neměli přístup na naše kazatelny, musí být důrazně dodržována zásada, že nikomu nesmí být dovoleno mluvit k jakémukoli shromáždění, pokud se neprokáže platnými doklady naší církve. Je přirozené, že mohou nastat okolnosti, kdy naše shromáždění budou oslovena vládními úředníky nebo občanskými představiteli, avšak nikdo neoprávněný nemá právo oslovovat členy z kazatelny (viz str. 105–107).

Propadlé pověřovací listiny – Pověřovací listiny (pověření či povolení) jsou vystavovány na období určené ústavou a ustanoveními daného sdružení (unie, misie, pole). Pověření se obnovují hlasováním při jednání delegátů konference sdružení nebo rozhodnutím výboru. Pokud někdo vlastní staré a propadlé pověřovací listiny, neopravňuje ho to k výkonu jakékoli kazatelské činnosti.

Zaměstnanci církve v důchodu – Zaměstnanci církve v důchodu si zaslouží úctu a uznání. V mnoha případech strávili dlouhá léta budováním Božího díla. Jsou-li místním sborem zvoleni do určité zodpovědnosti, mohou být i nadále velkým pozhnáním a pomocí. Mohou také vykonávat kazatelské úkony, avšak pouze tehdy, jsou-li o to požádáni výborem sdružení.

Bývalí kazatelé bez platného pověření – Mohou nastat případy, že jedinci, kteří byli dříve ordinováni jako kazatelé, z nějakého důvodu nyní nemají od církve pověřovací listiny. Tito lidé mohou být zvoleni za starší sboru, a jestliže jejich ordinace nepozbyla platnosti, nemusí již být pro zodpovědnost staršího sboru nově ordinováni. V této zodpovědnosti jsou však omezeni jen na práva a povinnosti staršího sboru.

ORGANIZOVÁNÍ, SPOJOVÁNÍ A ROZPOUŠTĚNÍ SBORŮ A SKUPIN

ORGANIZOVÁNÍ NOVÝCH SBORŮ

Sbory organizuje ordinovaný kazatel na doporučení výboru sdružení. (Ohledně postupu při organizování skupin viz str. 32.) Jelikož je založení sboru spojeno s mnoha povinnostmi, má být přítomen předseda sdružení.

Když je skupina pokřtěných věřících řádně seznámena s adventistickým poselstvím, připravena, aby se ujala odpovědnosti vyplývajících ze založení sboru, má být požádán o radu předseda sdružení a po získání souhlasu výboru sdružení může být stanoveno datum ustavujícího shromáždění.

Když se při této příležitosti shromáždí pokřtění věřící, je vhodné nejprve představit stručný přehled základních věroučných bodů Církve adventistů sedmého dne.

Když se tak stalo, má být učiněna výzva, aby všichni, kteří souhlasí s těmito zásadami a kteří si přejí vytvořit nové sborové společenství, přišli dopředu. Má být zaznamenáno jméno každé osoby. Předsedající si má předem ověřit a požádat o převedení sborových listů těch, kteří jsou již členy sboru při sdružení nebo jiného sboru, aby se mohli připojit k novému sboru. Tito členové vytvoří jádro sboru.

Pokud nejsou přítomni žádní členové převádění z jiných existujících sborů, mají být vybráni tři členové jako jádro (pokud možno ti, kteří již delší dobu zachovávají sobotu). Pak mohou být položeny tyto otázky: „Přijímáte Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele? Souhlasíte cele se zásadami víry, které byly právě předneseny? Byli jste pokřtěni ponořením? Máte mezi sebou dobré vztahy a důvěřujete si navzájem?“

Jsou-li tyto otázky zodpovězeny kladně, kazatel oznámí, že tito tři lidé tvoří jádro nového sboru. Potom jsou podle seznamu čtena jména přítomných, jedno po druhém. Každý, kdo je vyvolán, povstane, odpoví na shora uvedené otázky a „jádro sboru“ hlasuje o jeho přijetí do sborového společenství. Každá takto

přijatá osoba se stává členem sboru a je oprávněna hlasovat o dalším jménu. Je nutné dbát, aby mezi přijatými členy bylo opravdové společenství a bratrská láska. Kdyby však vzniklo nedorozumění v otázkách učení nebo sborového společenství, má být v takovém případě jednání odloženo, pokud není vše laskavě a taktně urovnáno.

Když byli všichni přijati, sbor začíná fungovat jako organizační jednotka a může volit své činovníky. Zvolí jmenovací výbor, jemuž předsedá přítomný kazatel pověřený sdružením. Tento výbor navrhuje členy pro různé sborové zodpovědnosti. Po volbě mají být starší sboru ordinováni ke své službě, pokud k ní nebyli odděleni už dříve. Stejná slavnostní ordinace, byť kratší, se týká i diakonů a diakonek. Když se tak stalo, sbor je plně organizován a připraven k službě.

Dříve než takové shromáždění skončí, mělo by být přijato usnesení, že nově zorganizovaný sbor žádá sdružení o přijetí do bratrského svazku sborů při příští konferenci sdružení.

Je třeba zajistit, aby byl každý nově určený činovník dobře poučen o svých povinnostech. Sbor si má opatřit také věci potřebné k Večeři Páně, která by se pokud možno měla konat jako součást tohoto setkání. Pokladník, tajemník sboru a další činovníci mají obdržet nezbytné pokyny a tiskopisy pro vedení záznamů.

ORGANIZOVÁNÍ NOVÝCH SKUPIN

Tam, kde žije v blízkém okruhu několik osamělých věřících nebo těch, kteří vytvářejí domácí skupinu⁸ či skupinu, která zakládá sbor, mohou se organizovat jako skupina věřících k duchovnímu společenství, ke společným pobožnostem a misijní práci se záměrem, že skupina bude dále růst, aby se stala sborem, nebo aby byly založeny další domácí skupiny v této oblasti.

Taková organizovaná skupina může vzniknout pouze na základě předchozího souhlasu výboru příslušného sdružení a může být také na základě rozhodnutí výboru sdružení rozpuštěna. Každá divize či sdružení by měly mít jasně daná pravidla pro organizování nových skupin na svém území.

Členové církve, kteří jsou součástí malých skupin nebo domácích skupin, mohou vytvořit jádro nové skupiny. Jejich členství pak bude vedeno buď ve sboru při sdružení, nebo v jejich původním (mateřském) sboru. Pokud budou chtít být členy sboru při sdružení, výbor sdružení jejich převod odhlasuje a dá jim na vědomí, že jsou považováni za součást nově vzniklé skupiny.

Pokud výbor sdružení schválí vznik nové skupiny, je třeba, aby v ní byl určen tým jejích představitelů složený z vedoucího, tajemníka a pokladníka. To může udělat kazatel působící v této oblasti nebo jiný kazatel určený výborem sdružení po poradě s místními členy.

⁸ anglicky „house church“

Všichni ostatní činovníci mají být zvoleni pokřtěnými členy skupiny při shromáždění, kterému předsedá kazatel působící v této oblasti nebo osoba zmocněná výborem sdružení. Volení mohou být jen řádní členové Církve adventistů sedmého dne.

Vedoucí takové skupiny není pro svou službu ordinován. Nemá právo provádět úkony, které přísluší staršímu sboru. Mohou však nastat mimořádné okolnosti, kdy výbor sdružení uzná za potřebné jmenovat člověka zkušeného ve službě církvi a vykazujícího vlastnosti vedoucího, aby skupině sloužil jako starší.

Tajemník skupiny vede evidenci všech aktivit a setkání skupiny a pravidelně zasílá statistické zprávy mateřskému sboru nebo tajemníkovi sdružení. Tyto zprávy by měly zahrnovat statistiku návštěvnosti a aktivit skupiny, včetně misijní činnosti v týdnu nebo v sobotu.

Pokladník skupiny vede řádnou evidenci všech přijatých a vydaných finančních prostředků. Každý měsíc zasílá včas všechny desátky a dary, kromě prostředků vybraných pro místní účely, hospodáři sdružení, který je také pokladníkem sboru při sdružení.

Pokud jsou členové organizované skupiny zároveň členy sboru při sdružení, nemá skupina právo rozhodovat o církevní kázni nebo o převodu a přijímání členů. Všechny takové záležitosti musejí být předány výboru sdružení, který je zároveň výborem sboru při sdružení, jehož starším sboru je předseda sdružení.

Pokud patří tato skupina k určitému mateřskému sboru a ne ke sboru při sdružení, potom náleží výše uvedené záležitosti (zasílání zpráv a otázky členství) do správy tohoto mateřského sboru.

Skupina věřících má růst a rozvíjet se tak, aby se mohla stát řádným sborem. Vedení skupiny by proto mělo členy na jejich budoucí statut připravovat a uvést do života všechny aktivity obecně pořádané a organizované církví.

SPOJOVÁNÍ SBORŮ

Je-li vhodné spojit dva sbory, výbor sdružení má k tomu dát doporučení. Na řádně svolaném členském shromáždění, které vede buď předseda sdružení, místní kazatel nebo jiný ordinovaný kazatel, mají sbory, jichž se to týká, hlasovat o spojení. Jestliže sloučení oba sbory svým hlasováním podpořily, má se konat společné shromáždění obou sborů, které vede předseda sdružení nebo v jeho nepřítomnosti ordinovaný kazatel určený sdružením.

Je nutno pečlivě připravit písemnou smlouvu, v níž jsou uvedeny důvody pro sloučení i jiné zvláštní okolnosti a vymezeny majetkové záležitosti, úhrada finančních závazků atd. Má být stanoveno nové jméno sjednoceného sboru a všichni dosavadní činovníci obou sborů mají být zproštěni svých funkcí. Přijme-li spojený sbor text smlouvy, je sjednocení provedeno. Pak má být zvolen jmenovací výbor, který navrhne činovníky pro spojený sbor a ti slouží po zbytek volebního období. Kopie smlouvy je zaslána sdružení.

Když se toto vše stalo, jsou všichni členové obou sborů členy nového sboru. Při této příležitosti není dovoleno vynechat jméno některého člena a nezanést je do seznamu pořízeného v době spojení. Spojený sbor je zodpovědný za řád a kázeň všech členů. V případě členů, u nichž bylo uplatněno kázeňské opatření, je třeba postupovat podle pokynů tohoto *Církevního řádu*.

Záznamy a zápisy obou sborů se stávají součástí záznamů nově spojeného sboru. Sdružení musí být o celém postupu informováno, aby mohlo při nadcházející konferenci učinit další potřebné kroky pro přijetí do svazku sborů.

ROZPUŠTĚNÍ NEBO VYLOUČENÍ SBORŮ

„Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná... Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale žítí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údý jeho těla“ (Ef 5,25–30).

Takový postoj by měl být vždy uplatněn vůči sborům při kárném řízení. Ať jde o jednotlivce nebo o sbor jako celek, jde vždy o to pomáhat a zachraňovat lidi pro Boží věc.

Statut organizovaného sboru není něčím trvalým. Sbory mohou být rozpuštěny nebo vyloučeny z bratrského svazku sborů z následujících důvodů:

1. Ztráta členů – Mohou nastat případy, kdy navzdory úsilí zachovat sbor se tolik členů z oblasti vystěhuje, umře nebo odpadne, že je existence sboru ohrožena. Za takových okolností má výbor sdružení doporučit dotyčnému sboru jeho rozpuštění.

Dříve než sbor učiní konečné rozhodnutí o rozpuštění, mají být zbývající členové vyzváni, aby převedli své členství do jiných sborů.

Zůstane-li dostatečný počet členů, může se převod odhlasovat během členského shromáždění, které vede předseda sdružení nebo kazatel, kterého určí. Při takovém shromáždění se odhlasují převodní listy všem zbývajícím řádným členům, aby se mohli stát členy jiných sborů. Takto se sbor rozpouští sám na základě doporučení výboru sdružení. To opět umožní výboru sdružení, aby rozpuštění sboru vzal na vědomí.

Jestliže podle posouzení výboru sdružení je příliš málo členů pro svolání takového shromáždění, má výbor sdružení právo doporučit převod řádných členů, aby se stali členy jiných sborů nebo sboru při sdružení. Tímto způsobem je sbor rozpuštěn.

Vztahuje-li se v době rozpuštění sboru na některé z jeho členů kázeňské opatření, a tedy jim není možno vystavit doporučení o převodu členství, jejich členství má být přechodně vedeno ve sboru při sdružení. Vedení sdružení zajistí, aby bylo vynaloženo veškeré úsilí co nejdříve pomoci takovýmto členům, aby začali žít řádným křesťanským životem. Je-li toto úsilí úspěšné, jejich členství se potvrdí

ve sboru při sdružení nebo jim jsou vystavena doporučení k převodu členství do jiných sborů. Jestliže nepřijímají nabídku pomoci a jestliže nemohou být získáni, měli by být vyloučeni hlasováním výboru sdružení.

2. Kázeňské důvody – Rozpuštění sborů z kázeňských důvodů je zcela výjimečné, protože hlavním úkolem církve je hledat a zachraňovat ztracené. Tam, kde přetrvávají vážné problémy jako odpadnutí, odmítání řídit se *Církevním řádem* nebo odmítání respektovat autoritu sdružení, má být vynaloženo veškeré úsilí k odvrácení nebezpečí rozpuštění sboru. Kazatel se má snažit prohloubit duchovní život sboru svými kázáními a osobními návštěvami. Ve spolupráci se sdružením má zorganizovat řadu shromáždění pro oživení sboru. Členové mají být vedeni k tomu, aby obnovili svůj vztah k Pánu. Nesetká-li se toto úsilí s úspěchem, kazatel se ve spolupráci s výborem sdružení poradí se sborem a jeho vedoucími a pak společně usilují o ozdravení a smíření, aby byl sbor zachován. Je lepší podniknout léčebná opatření, než nechat, aby se vztahy dále zhoršovaly, což může vést k rozpuštění sboru.

Jestliže se však veškeré úsilí o zachování sboru mine účinkem, výbor sdružení má pečlivě prozkoumat otázku rozpuštění. Jestliže dojde k závěru, že sbor má být rozpuštěn, pak je nutno postupovat následujícím způsobem:

a) Rozhodnutí výboru sdružení doporučující rozpuštění sboru i jeho zdůvodnění má být předneseno jako informace a námět k uvažování sboru, jehož se to týká, během řádně svolaného členského shromáždění.

b) Jestliže sbor nepřijme doporučení, aby se rozpustil sám, může odpovědět jedním z dále uvedených způsobů:

1. Přijmout opatření, aby byly odstraněny důvody k rozpuštění, přijmout doporučení a požadavky výboru sdružení a požádat výbor sdružení, aby znovu zvážil záležitost rozpuštění sboru.

2. Odvolat se k výboru unie, anebo divize v případě unie sborů, aby záležitost znovu posoudil a rozhodl ve sporu mezi sborem a sdružením.

c) Jestliže sbor i nadále setrvává ve vzpouře, výbor sdružení doporučí konferenci sdružení, aby sbor vyloučila ze svazku sborů církve.

d) Jestliže konference rozpuštění a vyloučení sboru odhlasuje, sdružení rozhodnutí provede.

PÉČE O ČLENY, DOKUMENTY A FINANČNÍ PROSTŘEDKY

Ve sboru rozpuštěném nebo vyloučeném z kázeňských důvodů mohou být věrní členové, kteří si přejí zůstat ve společenství Církve adventistů sedmého dne. Kvůli nim mají být členové vyloučeného sboru dočasně vedeni nejvýše jeden rok jako členové sboru při sdružení, aby byla dána příležitost těm, kdo si opravdu přejí být členy sboru při sdružení nebo chtějí převést své členství do jiného sboru podle své volby. Výbor sdružení má zhodnotit jejich postoj k církvi. Je-li hodnocení příznivé, mohou být doporučení za členy sboru při sdružení nebo jiného sboru podle své volby.

Jména členů rozpuštěného nebo vyloučeného sboru, na něž se v té době vztahovalo kázeňské opatření, mají být sdělena tajemníkovi sdružení, aby se jimi výbor sdružení mohl včas zabývat, jak je to uvedeno v části „Ztráta členů“.

Po rozpuštění nebo vyloučení sboru pro ztrátu členů nebo z kázeňských důvodů jsou všechny dary, úspory a veškerý nemovitý i movitý majetek, ať je veden na jméno místního sboru, sdružení nebo jiné instituce církve, předán do správy sdružení. Sdružení má proto právo, oprávnění a povinnost spravovat a chránit tento majetek i finanční prostředky a disponovat jimi. Všechny záznamy a zápisy takového sboru mají být předány tajemníkovi a pokladníkovi sdružení.

V případě, že nejde o kázeňské důvody, je možno namísto rozpuštění sboru přistoupit alternativně k návratu do statutu *skupiny*. Toto rozhodnutí musí být potvrzeno většinovým hlasováním výboru sdružení po konzultaci s kazatelem zodpovídajícím za tento sbor a s členy sboru, a poté je sboru představeno buď kazatelem, nebo zástupcem sdružení.

Při členském shromáždění (viz str. 34) se poté odhlasuje doporučení k převodu všech zbývajících členů buď do sboru při sdružení, nebo do jiného sboru, kam by si přáli patřit. Při stejném shromáždění vybere místní kazatel po poradě se členy tým představitelů nové skupiny, tedy vedoucího, tajemníka a pokladníka. (Pro podrobnější detaily viz kapitolu „Organizování nových skupin“ na str. 32.)

ČLENSTVÍ V CÍRKVI

Každému, kdo žádá o přijetí do církve, musíme představit vážnost a posvátnost závazku členství v církvi. Pouze lidé, jejichž život vykazuje, že prožili znovuzrození a duchovní zkušenost s Pánem Ježíšem, jsou připraveni pro přijetí do církve. Každý kandidát členství v církvi má být důkladně poučen o základních věroučných článcích a souvisejícím způsobu života, aby měl dobrý duchovní základ pro vstup do církve. I když není určen věk, kdy může být někdo pokřtěn, doporučujeme, aby mladší děti, které projeví touhu nechat se pokřtít, byly povzbuzeny, aby se zapojily do programu vyučování, které pak může vést ke křtu.

Apoštol Pavel napsal: „Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života“ (Ř 6,3.4).

A v knize Skutky apoštolů můžeme číst tuto zprávu: „Petr jim odpověděl: ‚Obráťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.‘ (...) Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí“ (Sk 2,38.41).

„Členové církve, které Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají vyzařovat jeho slávu. Církev je pokladnicí bohatství Kristovy milosti. Skrze církev se nakonec zjeví i ‚knížatům a mocnostem na nebesích‘ konečný a plný projev Boží lásky.“ (AA 9)

KŘEST

Křest je podmínkou pro vstup do církve – Křest je „vstupní branou“ do církve. Jde v podstatě o vstup do smluvního vztahu s Kristem, a proto by měl být považován jak za slavnostní událost, tak i za radostné přijetí do Boží rodiny.

„Kristus ustanovil křest jako znamení vstupu do svého duchovního království. Učinil jej zřetelnou podmínkou, kterou musí splnit všichni, kdo si přejí podřídit se autoritě Otce, Syna a Ducha svatého...“

Křest je slavnostním zřeknutím se světa. Lidé, kteří jsou pokřtěni ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého, při vstupu do křesťanského života veřejně prohlá-

šují, že opustili službu satanu a stali se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. Uposlechli příkaz: ‚A proto vyjděte z jejich středu a oddělte se... a ničeho nečistého se nedotýkejte.‘ Na nich se také naplňuje zaslíbení: ‚Já vás přijmu a budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů‘ (2 K 6,17.18)“ (6T 91.92)

Církevní členství je možné mít pouze ve sborech, které jsou zahrnuty do bratrského svazku sborů v rámci určitého sdružení.

Způsob křtu – Adventisté sedmého dne uznávají křest ponořením a přijímají jako členy pouze ty, kdo byli tímto způsobem pokřtěni. Uzná-li někdo, že je ztracený hříšník, činí-li upřímné pokání ze svých hříchů a prožije obrácení, může být po důkladném poučení považován za vhodného uchazeče o křest a členství v církvi.

Důkladná příprava a veřejná zkouška – Zájemci o členství v církvi by měli být seznámeni s poselstvím Bible a souvisejícími základními věroučnými body církve, stejně jako s praktickými zásadami křesťanského života a zodpovědností plynoucí z členství v církvi. Tato příprava může být buď individuální nebo v rámci skupiny zájemců. Při veřejné zkoušce pak kazatel před členy sboru prokazuje, že kandidáti křtu jsou náležitě připraveni učinit tento důležitý životní krok a že se ve svém praktickém životě a jednání ztotožňují s tím, čemu církev věří a za kterými zásadami stojí. Tyto praktické zásady jsou totiž viditelným projevem přijetí biblického poselství, protože „je poznáte po jejich ovoci“ (Mt 7,20).

Tato zkouška se může z praktických důvodů konat jen před výborem sboru nebo před komisí určenou výborem sboru, jako je například výbor starších, který má podat sboru zprávu o tomto setkání ještě před křtem.

„U lidí, kteří se ucházejí o křest, není zkouška učenictví prováděna tak důsledně, jak by měla být. Měli bychom vědět, zda jen přijímají jméno adventistů sedmého dne, nebo zda se cele postavili na stranu Pána Ježíše, chtějí vyjít ze světa, ‚oddělit se a nečistého se nedotýkat‘. Před křtem se máme důkladně dotázat na zkušenost kandidátů. Takové otázky nemají být kladený chladným způsobem a nezúčastněně, ale laskavě a citlivě. Ukažme přitom nově obráceným na Božího Beránka, který snímá hřích světa. Pak kandidátům křtu předložme požadavky evangelia, aby je odpovědně vzali na sebe.“ (6T 95.96)

KŘESTNÍ SLIB A VYZNÁNÍ

Kandidát křtu nebo ten, kdo chce být přijat do sborového společenství na základě vyznání víry, potvrdí v přítomnosti sboru nebo k tomu pověřeného výboru nebo komise (viz výše), že přijímá základní věroučné výroky Církve adventistů sedmého dne.

Kazatel nebo starší sboru položí následující otázky kandidátům křtu nebo přijetí do církve, kteří vyjádří svůj souhlas buď ústně, pozvednutím ruky, nebo jiným způsobem odpovídajícím dané kultuře.

KŘESTNÍ SLIB

1. Věříte v jednoho Boha, v jednotu tří věčných osob božství, v Boha Otce, Syna a Ducha svatého?
2. Přijímáte smrt Ježíše Krista na Golgotě jako smírnou oběť za vaše hříchy a věříte, že z Boží milosti jste vírou v jeho prolitou krev zachráněni od hříchu a trestu za něj?
3. Přijímáte Ježíše Krista jako svého Pána a osobního Spasitele a věříte, že vám Bůh v Kristu odpustil vaše hříchy a dal vám nové srdce? Vzdáváte se proto hříšných zvyků a způsobů tohoto světa?
4. Přijímáte vírou spravedlnost Ježíše Krista, našeho Přímluvce v nebeské svatyni, a spoléháte se na jeho slib, že vám jeho proměňující milost a síla umožní žít láskyplným, Kristu podobným životem doma i před světem?
5. Věříte, že Bible je Bohem inspirované slovo a tvoří jediné pravidlo víry a života křesťana? Zavazujete se k tomu, že budete pravidelně věnovat čas studiu Písma a modlitbě?
6. Přijímáte Desatero Božích přikázání jako vyjádření Božího charakteru a zjevení jeho vůle? Jste rozhodnuti v síle Ježíše Krista zachovávat tento zákon včetně čtvrtého přikázání, které vyžaduje svěcení sedmého dne týdne jako soboty Hospodinovy a památníku stvoření?
7. Těšíte se na blízký příchod Pána Ježíše a splnění křesťanské naděje, kdy „toto smrtelné tělo obleče nesmrtelnost“? Chcete se připravit na setkání s Pánem, svými slovy i životem svědčit jiným lidem o Boží laskavé nabídce spasení a pomáhat jim, aby se také připravili na jeho slavný příchod?
8. Přijímáte biblické učení o duchovních darech a věříte, že dar prorockví je jedním z charakteristických znaků církve ostatku?
9. Uznáváte církevní organizaci? Chcete uctívat Boha a podporovat církev svými desátkami a dary, svým osobním úsilím a vlivem?
10. Věříte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého a chcete tedy Boha oslavovat také tím, že budete pečovat o své tělo? Budete se vyhýbat užívání všeho, co je škodlivé, zdržovat se nečistých pokrmů, užívání, výroby a prodeje alkoholických nápojů a tabáku v jakékoli formě, právě tak jako i zneužívání narkotik a obchodování s nimi?

11. Znáte základní biblické zásady, jak jim učí Církev adventistů sedmého dne, a rozumíte jim? Chcete z Boží milosti naplnit Boží vůli tím, že se v životě těmito zásadami budete řídit?

12. Přijímáte učení Nového zákona o křtu ponořením? Přejete si být takto pokřtěni na veřejné vyznání své víry v Krista a odpuštění hříchů?

13. Věříte, že Církev adventistů sedmého dne je podle biblického prorocství církví ostatku a že lidé z každého národa, rasy a jazyka jsou zváni a přijímáni do jejího společenství? Přejete si stát se členy místního sboru této celosvětové církve?

ALTERNATIVNÍ KŘESTNÍ SLIB

1. Přijímáte Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele a Pána a toužíte prožívat svůj život ve spásném vztahu s Ním?

2. Přijímáte učení Bible tak, jak je vyjádřené v základních člancích víry Církve adventistů sedmého dne a zavazujete se, že z Boží milosti budete žít v souladu s tímto učením?

3. Přejete si křtem veřejně vyjádřit svoji víru v Ježíše Krista, být přijat do společenství Církve adventistů sedmého dne a podporovat církev jako věrný správce svým osobním vlivem, desátkou, dary a životem služby?

Křestní smlouva – Církev považuje souhrn 28 věroučných bodů spolu s křestním slibem, potvrzením o křtu a vyznáním víry za dokument křestní smlouvy. Ten je předán všem, kteří se křtem stali členy církve. Podobné potvrzení by mělo být předáno i těm, kteří byli přijati na základě vyznání víry.

Potvrzení o křtu obsahuje také místo pro podpis nového člena, kterým je stvrzen souhlas s vyznáním víry. Po křtu slouží toto potvrzení s vyznáním víry novému členu jako doklad o uzavření smlouvy s Bohem. Uvedené vyznání víry zní následovně:

VYZNÁNÍ VÍRY

1. Věřím v jednoho Boha, v jednotu tří věčných osob božství, v Boha Otce, Syna a Ducha svatého.

2. Přijímám smrt Ježíše Krista na Golgotě jako smírnou oběť za moje hříchy a věřím, že z Boží milosti vírou v jeho prolitou krev jsem zachráněn od hříchu a trestu za něj.

3. Přijímám Ježíše Krista jako svého Pána a osobního Spasitele a věřím, že mi Bůh v Kristu odpustil mé hříchy a dal mi nové srdce. Chci se proto vzdát hříšných zvyků a způsobů tohoto světa.

4. Přijímám vírou spravedlnost Ježíše Krista, mého Přímluvce v nebeské svatyni, a spoléhám se na jeho slib, že mi jeho proměňující milost a síla umožní žít láskyplným, Kristu podobným životem doma i před světem.

5. Věřím, že Bible je Bohem inspirované slovo a tvoří jediné pravidlo víry a života křesťana. Zavazuji se k tomu, že budu pravidelně věnovat čas studiu Písma a modlitbě.

6. Přijímám Desatero Božích přikázání jako vyjádření Božího charakteru a zjevení jeho vůle. Jsem rozhodnut v síle Ježíše Krista zachovávat tento zákon včetně čtvrtého přikázání, které vyžaduje svěcení sedmého dne týdne jako soboty Hospodinovy a památníku stvoření.

7. Těším se na blízký příchod Pána Ježíše a splnění křesťanské naděje, kdy „toto smrtelné tělo obleče nesmrtelnost“. Chci se připravit na setkání s Pánem, svými slovy i životem svědčit jiným lidem o Boží laskavé nabídce spasení a pomáhat jim, aby se také připravili na jeho slavný příchod.

8. Přijímám biblické učení o duchovních darech a věřím, že dar proctví je jedním z charakteristických znaků církve ostatku.

9. Uznávám církevní organizaci. Chci uctívat Boha a podporovat církev svými desátky a dary, svým osobním úsilím a vlivem.

10. Věřím, že mé tělo je chrámem Ducha svatého a chci tedy Boha oslavovat také tím, že budu pečovat o své tělo. Budu se vyhýbat užívání všeho, co je škodlivé, zdržovat se nečistých pokrmů, užívání, výroby a prodeje alkoholických nápojů a tabáku v jakékoli formě, právě tak jako i zneužívání narkotik a obchodování s nimi.

11. Zním základní biblické zásady, jak jim učí Církev adventistů sedmého dne, a rozumím jim. Chci z Boží milosti naplnit Boží vůli tím, že se v životě těmito zásadami budu řídit.

12. Přijímám učení Nového zákona o křtu ponořením. Přeji si být takto pokřtěn na veřejné vyznání své víry v Krista a odpuštění hříchů.

13. Věřím, že Církev adventistů sedmého dne je podle biblického proroctví církvi ostatku a že lidé z každého národa, rasy a jazyka jsou zváni a přijímáni do jejího společenství. Přeji si stát se členem místního sboru této celosvětové církve.

Doporučení ke křtu – Když křtěníci uspokojivě odpověděli před sborem nebo určeným výborem na předchozí otázky nebo byl-li sbor informován, že na tyto otázky kladně odpověděli již dříve, mají být členové sboru požádáni, aby hlasovali o jejich přijetí do církve prostřednictvím křtu. Tento obřad by neměl pak být zbytečně oddalován.

Přijímání členů, kteří nejsou známi – Evangelista, který křtěníce připravuje, by měl pozvat kazatele nebo staršího sboru, aby je spolu s ním navštívil a seznámil se s nimi. Takové kontakty lépe připraví sbor na přijetí nových členů do sborového společenství.

Příprava na obřad křtu – Při tomto obřadu mají diakoni učinit potřebné přípravy a pomáhat křtěncům (mužům) do vody a z vody. Diakonky mají pomáhat ženám, které jsou křtěny.

Měli bychom dbát na to, aby byl pro křtěníce opatřen vhodný úbor. Dáváme přednost rouchům z vhodného těžšího materiálu. Nejsou-li taková roucha k dispozici, křtěníci by měli mít jiný jednoduchý oděv.

Po obřadu křtu má následovat krátké uvítání nového člena do společenství.

OPĚTOVNÝ KŘEST

Bible se zmiňuje o opětovném křtu pouze jednou (Sk 19,1–7), kdy ho Pavel vyžadoval u skupiny 12 lidí. Byli již dříve pokřtěni křtem Janovým, který byl křtem pokání. Křesťanský křest je kromě pokání také spojen s jasným pochopením a přijetím evangelia, učení Ježíše Krista a s přijetím Ducha svatého. Právě na základě tohoto rozšířeného porozumění a nového závazku byl možný jejich nový křest.

Lidé z jiných křesťanských společenství – Lidé z jiných křesťanských společenství, kteří přijali poselství Církve adventistů sedmého dne a kteří již byli dříve pokřtěni ponořením, mohou na biblickém základu požádat o nový křest. Uvedený biblický příklad však naznačuje, že opětovný křest není nutné vyžadovat.

Příklad popsáný ve Sk 19 byl jedinečný, protože o Apollovi je napsáno, že již přijal Janův křest (Sk 18,25), ale nikde není uvedeno, že by byl pokřtěn znovu. Je zjevné, že pro některé apoštoly byl Janův křest dostatečný (J 1,35–40), a nikde nenacházíme záznam o jeho dodatečném křtu.

Ellen G. Whiteová podporuje opětovný křest v případě, že člověk přijal nové důležité pravdy a pod vedením Ducha svatého o opětovný křest sám požádá. Takový postup odpovídá modelu popsánému v knize Skutků 19. Lidé, kteří byli dříve pokřtěni na vyznání víry, by se na základě nové duchovní zkušenosti měli rozhodnout, jestli touží být znovu pokřtěni. Nikdo by je k tomu však neměl nutit.

„K této otázce (opětovnému křtu) musí každý jednotlivec zaujmout svědomitě a v Boží bázni vlastní stanovisko. Záležitost musí být řešena citlivě a s láskou. Naléhání přísluší jedině Bohu, a proto dejte Bohu možnost, aby působil svým svatým Duchem na mysl tak, aby jednotlivec byl o tomto kroku dokonale přesvědčen a souhlasil s ním.“ (Ev 373)

Odpadnutí a opětovný křest – Přestože odpadnutí od víry se zjevně vyskytovalo již v apoštolské církvi (Žd 6,4–6), Písmo neřeší otázku opětovného křtu. Ellen G. Whiteová podporuje opětovný křest v případech, kdy členové odpadli, poté prožili nové obrácení a chtějí se opět připojit k církvi (viz str. 58, 59, 143).

„Pán vyžaduje rozhodnou nápravu. Je-li člověk opravdu znovu obrácen, ať je znovu pokřtěn. Ať obnoví svou smlouvu s Bohem a Bůh obnoví svou smlouvu s ním.“ (Ev 375)

Nepatříčný opětovný křest – Na základě učení Písma a rad Ellen G. Whiteové by se opětovný křest měl vykonávat pouze za zvláštních okolností a relativně zřídka. Opakované vykonávání křtu nebo opětovný křest vyvolaný pouze emocemi snižuje význam křtu a představuje nepochopení jeho podstaty a významu, který mu připisuje Písmo. Členové církve, kteří duchovně ochladli, potřebují ducha pokání, který povede k oživení a reformaci. Tato zkušenost je provázena účastí na obřadu umývání nohou a Večeře Páně, který zdůrazní jejich očistění a společenství v Kristově těle. Proto není potřeba nového křtu.

PŘIJÍMÁNÍ ČLENŮ NA VYZNÁNÍ VÍRY

Ten, kdo se ztotožnil s věroukou adventistů sedmého dne a chce se stát součástí této církve, může být přijat jako člen církve na základě vyznání víry v těchto čtyřech případech:

1. Oddaný křesťan, který přichází z jiného křesťanského společenství, kde již byl pokřtěn ponořením, tedy způsobem, který praktikují také adventisté sedmého dne. (Viz str. 38.)
2. Člen Církve adventistů sedmého dne, který v důsledku mimořádných událostí nebo okolností ve světě nemůže získat doporučení k převodu členství ze svého mateřského sboru. (Viz str. 46.)
3. Člen Církve adventistů sedmého dne, jestliže sbor, jehož byl dosud členem, vůbec neodpověděl na žádost o převod členství. V takovém případě je nutné požádat o pomoc sdružení. Jestliže mateřský sbor člena je součástí jiného sdružení, je nutné požádat o pomoc obě zainteresovaná sdružení.

4. Věřící, který byl dříve členem Církve adventistů sedmého dne, jehož členství však zaniklo, protože se ztratilo administrativní chybou při převodu, nebo byl považován za „nezvěstného“ a „chybějícího“ člena, který však ve skutečnosti zůstal věrným křesťanem.

Při přijímání členů na základě vyznání víry je nutno postupovat velmi opatrně, zvláště když byli dříve členy jiného sboru. Žádá-li někdo o členství na základě vyznání víry, je třeba pečlivě zjistit, jak se choval dříve. Vedoucí sboru by měli požádat předsedu sdružení o radu a pomoc. Této věci je třeba věnovat dostatečný čas ke zjištění všech skutečností.

V případech, že někdo žádá o členství na základě vyznání víry a zjistí se, že je dosud členem jiného sboru naší církve, nemůže být přijat, dokud sbor, jehož byl dosud členem, mu nevystaví Doporučení převodu členství⁹. Odmítne-li sbor jeho žádosti vyhovět, a člen se domnívá, že jeho žádost byla zamítnuta neprávem, může se odvolat k výboru sdružení. Výsledkem tohoto postupu by mělo být větší docenění toho, že člověk náleží k církvi, a náprava toho, co bylo nesprávné. Žádný sbor nemá právo odmítnout vydat Sborový list členu, který není v církevní kázni.

Jestliže se členem církve chce stát dříve vyloučený člen, je to za normálních okolností možné na základě opětovného křtu (viz str. 58, 59).

PŘEVÁDĚNÍ ČLENŮ

Jestliže se člen církve přestěhuje na jiné místo, tajemník mateřského sboru by měl požádat tajemníka sdružení, do jehož území se zmíněný člen přestěhoval, aby zmíněného člena osobně navštívil kazatel, který působí nejbližší jeho nového bydliště. Taková pastorační návštěva by měla usnadnit následný převod členství.

Tajemník mateřského sboru musí zároveň členu, kterého se to týká, předem oznámit, že má v úmyslu předat jeho novou adresu sdružení, na jehož území se nachází jeho nové bydliště.

Přestěhuje-li se nějaký člen z jednoho místa na druhé na dobu delší než šest měsíců, měl by ihned požádat nejbližší sbor o převod členství; nebo v případech, že je na osamělém místě, požádat o členství ve sboru při sdružení.

Způsob vyřizování žádostí o převod členství – O převod členství žádá člen tajemníka sboru, do něhož chce být přijat. Ten pošle žádost tajemníkovi sboru, z něhož si člen přeje být převeden. (Ohledně alternativního způsobu viz str. 45.)

Tajemník předá došlou žádost kazateli nebo staršímu sboru, který ji ihned předloží výboru sboru. Po zralé úvaze výbor doporučí sboru žádosti vyhovět nebo nevyhovět (viz str. 31–34, 44–47, 57–59, 72). Kazatel nebo starší předloží

⁹ V Česko-Slovenské unii se tento formulář doporučující převod členství nazývá Sborový list.

sboru doporučení výboru pro první čtení. Konečné jednání se uskuteční o týden později, kdy je žádost opět předložena sboru, který o ní hlasuje.

Týdenní odklad je stanoven proto, aby členové sboru měli možnost vznést námitky proti doporučení převodu členství. Námitky nemají být vyhlášovány veřejně, ale mají být sděleny kazateli nebo staršímu sboru, jehož povinností je svolat výbor sboru a námitky zvážit. Namítajícímu má být poskytnuta příležitost dostavit se před výbor sboru a zdůvodnit své výhrady. Nejsou-li opodstatněné, má být napomenut, aby je odvolal. Jsou-li námitky podloženy pádnými důvody, je povinností výboru sboru učinit patřičné kroky k ověření situace. V takovém případě je konečné jednání o vystavení doporučení k převodu odloženo, dokud se celá záležitost nevyřeší.

Pokud vznikly nesnáze pro osobní rozpory, je nutné vynaložit veškeré úsilí, aby došlo ke smíření. Došlo-li k veřejnému pohoršení, je nutno zavést kárné řízení. Jde-li o duchovní selhání, je třeba se snažit o nápravu dotyčného člena.

Tajemník sboru vystaví Sborový list – Když sbor vyhověl žádosti o převod členství, tajemník vyplní formulář určený k tomuto účelu a zašle jej tajemníkovi sboru, jehož členem se chce žadatel stát. Tajemník tohoto sboru předá list kazateli nebo staršímu sboru, který jej nejdříve předloží výboru sboru k posouzení a pak je žádost oznámena sboru při nejbližší pravidelné bohoslužbě. Konečné projednání se uskuteční o týden později, kdy se hlasováním rozhodne o přijetí žadatele do sboru. Tajemník přijímajícího sboru запиše pak jméno člena do seznamu členů sboru s uvedením data přijetí. Tajemník také vyplní vratnou část Sborového listu (potvrzení o přijetí), kde potvrdí přijetí člena, a zašle ji zpět tajemníkovi sboru, z něhož byl člen převeden (viz str. 72).

Platnost doporučení – Sborový list platí šest měsíců od data vystavení.

Alternativní způsob převodu členství – Divize mohou schválit alternativní formy převodu členů z jednoho sboru do druhého v rámci své divize. Pokud se však převod uskutečňuje do sboru v jiné divizi, je nutné dodržet výše uvedený „Způsob vyřizování žádostí o převod členství“.

Členství během doby převodu – Za žádných okolností nesmí tajemník sboru odesílajícího Sborový list vyškrtnout člena ze seznamu členů sboru, dokud neobdrží vratnou část dokumentu, na které je potvrzeno, že člen byl hlasováním přijat do společenství nového sboru. Postupovat jinak by znamenalo zbavit člena příslušnosti k církvi během doby převodu. Tajemník, starší sboru, kazatel a předseda sdružení jsou odpovědní za jednotné dodržování tohoto postupu ve všech sborech.

Přijímání členů rozptýlených v důsledku mimořádných událostí – Různé okolnosti ve světě mohou způsobit, že o některých osobách nemohou být

sborem, kde se vede jejich členství, poslány nebo přijaty žádné zprávy. V takovém případě by se měl sbor, v jehož místě je jejich bydliště, po poradě se sdružením přesvědčit o chování a postoji těchto jedinců, a pak je přijmout na základě vyznání víry. Jestliže je později možné navázat spojení s bývalým sborem nebo příslušným sdružením, přijímající sbor podá dopisem zprávu o této záležitosti.

Zahrnutí do statistických zpráv – Na konci čtvrtletí a roku, kdy se sestavují statistické výkazy, mají být všichni členové, pro něž byl zaslán Sborový list, ale jejichž vratné části dosud nedošly, počítáni jako členové sboru, který odeslal Sborový list. Po obdržení vratné části, potvrzující, že člen byl přijat novým sborem, škrtne původní sbor jeho jméno ze svých záznamů a neuvádí jej již ve své příští čtvrtletní statistické zprávě.

Není-li člen přijat – Sbor, jemuž je Sborový list adresován, je povinen člena přijmout, pokud nemá pádný a dostatečný důvod, proč ho nemůže přijmout za člena. V případě, že sbor člena nepřijme, tajemník sboru je povinen vrátit Sborový list vysílajícímu sboru s vysvětlením důvodů. Členství dotyčné osoby zůstává pak v původním sboru, který by měl spolupracovat se členem na vyřešení této situace.

Sborový list vydáváme pouze řádným členům – Sborové listy se vystavují pouze řádným členům, nikdy ne členům, u nichž je uplatňováno kázeňské řízení. V doporučeních nesmějí být uváděny osobní hodnotící údaje o členovi, kromě případů, kdy kazatel nebo výbor mají konkrétní a ověřené informace o tom, že se tento člověk dopouští zneužívání dětí. V tomto případě, v zájmu ochrany dětí, by měl kazatel nebo starší sboru důvěrně upozornit kazatele nebo staršího přijímajícího sboru na tuto skutečnost.

Jestliže člen, který se odstěhoval ze svého domovského sboru, ochladl a zlhostejněl, může starší sboru v zájmu vyjasnění záležitosti převodu projednávat věc se starším sboru, kam se člen přestěhoval, a to dříve, než je převod schválen.

Sbor nemá právo převést člena do jiného sboru bez jeho souhlasu – V žádném případě nesmí sbor odhlasovat převod člena proti jeho vůli nebo bez jeho souhlasu. Také žádný sbor nesmí přijmout do společenství člena na základě Sborového listu vystaveného za takových okolností. Členství v církvi je projevem osobního vztahu jednotlivce ke Kristovu tělu. Církev má respektovat tento vztah a vyvarovat se každého kroku, který by mohl být pokládán za svévolný.

Od člena se na druhé straně očekává, že uznává prospěšnost sborového společenství a udělá všechno pro to, aby sbor uchránil před problémy, které působí členové nenavštěvující shromáždění. Když se přestěhuje z oblasti, kde má své sborové členství, je jeho povinností spolupracovat na převodu svého členství tím, že sám požádá o převod členství.

V případě, že je některý sbor vyloučen z bratrského svazku sborů usnesením konference sdružení, je nutné pro zachování členství věrných členů převést dočasně všechny členy vyloučeného sboru – kromě těch, kteří odmítají být takto převedeni – do sboru při sdružení. Sbor při sdružení je zmocněn vystavit Sborový list převodu členství věrným členům na jejich žádost, případně řešit další záležitosti týkající se členství v církvi (viz str. 33–36).

Výbory sborů nemohou samy vystavovat Sborové listy – Výbor sboru nemá oprávnění sám odhlasovat vydání Sborového listu nebo přijetí členů z jiných sborů. Jeho působnost je v této záležitosti omezena na pouhé doporučení sboru. Všechny převody členů, se souhlasným nebo nesouhlasným stanoviskem, jsou rozhodnuty sborem. (Viz str. 44, 45.) Tajemník má právo škrtnout nebo připsat jména do seznamu členů sboru pouze po odhlasování sborem. Jedině v případě úmrtí není potřeba takové usnesení. Tajemník pouze uvede datum úmrtí.

Členství ve sboru při sdružení – Členové, kteří bydlí daleko od organizovaných sborů, by se měli připojit ke sboru při sdružení, což je organizační útvar vytvořený pro rozptýlené věřící, kteří se nemohou zapojit do řádného sborového života. Staří a nemocní členové, kteří žijí poblíž organizovaného místního sboru, stejně tak jako představitelé sdružení a jeho zaměstnanci včetně kazatelů, mají být členy místního sboru, ne sboru při sdružení.

Předseda sdružení má být první starší ve sboru při sdružení. Úkony běžně prováděné tajemníkem sboru a pokladníkem sboru má konat tajemník a pokladník sdružení. Jelikož sbor při sdružení vzhledem k svému charakteru nemá sborový výbor, musí výbor sdružení plnit všechny úkoly, které jinak provádí členské shromáždění a výbor sboru. Výbor sdružení má také určit delegáty ze sboru při sdružení pro konferenční zasedání.

Seznam členů – Sbor může vést pouze jeden seznam členů. Jména do něj jsou přidávána či z něj vyškrtnuta pouze na základě hlasování sboru nebo v případě úmrtí (viz str. 71). Za žádných okolností nemůže být veden ještě nějaký další seznam bývalých a odstěhovaných členů.

KÁZEŇSKÉ ŘÍZENÍ

Bible i prorocká poselství Ellen G. Whiteové¹⁰ poukazují jasně a jednoznačně na důležitou odpovědnost, která spočívá na Božím lidu za zachovávání čistoty, neporušenosti a duchovní horlivosti církve. Jestliže členové zlhostejní nebo odpadnou, musí se církev snažit získat je znovu pro Pána.

Jednání s chybuujícími členy – „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby, ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi“ (Mt 18, 15–18).

„Při jednání s bloudícími členy se má Boží lid pečlivě řídit poučením, které dal Spasitel v 18. kapitole evangelia podle Matouše.

Lidé jsou Kristovým vlastnictvím, vykoupil je za nesmírnou cenu. Připojil je k sobě láskou, kterou jim on sám a jeho Otec projevil. Jak opatrní bychom proto měli být při jednání s bližními! Nejsme oprávněni podezírat své bližní. Členové sboru nemají právo řídit se vlastními pocity a náladami při jednání se členy, kteří se dopustili chyby. Nemají dokonce ani vyjádřit své předsudky týkající se chybuujících, tím by zanechali v mysli druhých kvas zla. . .

„Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima“ (Mt 18, 15). Nevyprávěj druhým o jeho chybách. Dozví se to jeden, pak další a ještě další, zpráva se postupně šíří a zlo narůstá. Nakonec trpí celý sbor. Vyřeš záležitost „mezi čtyřma očima“. To je Boží plán.“ (7T 260)

Boží plán – „Ať je provinění jakéhokoli rázu, není to důvod pro změnu způsobu, který Bůh ustanovil k urovnání nedorozumění a osobních ublížení. Soukromý rozhovor v Kristově duchu s tím, kdo se dopustil chyby, často odstraní všechny těžkosti. Jdi k bloudícímu se srdcem naplněným Ježíšovou láskou a soucitem

¹⁰ the Spirit of Prophecy

a snaž se vše urovnat. Jednej s ním tiše a klidně. Nepromluv ani jediné slovo v hněvu! Mluv způsobem, který by jej vedl k lepšímu náhledu na věc. Pamatuj na slova: ‚Vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů‘ (Jk 5,20)...

Celá nebesa se zajímají o rozmluvu mezi člověkem, kterému bylo ukřivděno, a chybujícím. Jestliže bloudící přijme domluvu podanou v Kristově lásce a uzná svou chybu, požádá o odpuštění Boha a svého bratra, naplní jeho srdce nebeský jas... Boží Duch sjednocuje lidská srdce a v nebesích zní hudba nad dosaženým sjednocením...

‚Nedá-li si říci, příber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď‘ (Mt 18,16). Vezmi s sebou duchovně založené lidi a promluvte s bloudícím o jeho hříchu... Uvidí-li, že i ostatní mají na věc stejný názor, může být jeho mysl osvícena.

‚Jestliže ani je neuposlechne‘, co máme dělat dál? Má několik členů výboru vzít na sebe odpovědnost a vyloučit z církve bloudícího člena? Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi‘ (Mt 18,17). Ať sbor rozhodne o svých členech.

‚Jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník‘ (Mt 18,17). Neuposlechne-li ani hlasu církve a bude-li nadále odmítat všechny domluvy a snahy o nápravu, pak je odpovědností sboru, aby jej vyloučil ze svého společenství. Jeho jméno bude vyškrtnuto ze seznamu členů.

Žádný činovník sboru nemá radit, žádný výbor doporučit ani žádný sbor hlasovat, aby jméno chybujícího bylo vyškrtnuto ze seznamu sboru, dokud se věrně nepostupovalo podle směrnic Ježíše Krista. Jestliže sbor postupoval přesně podle daných směrnic, nenese před Bohem odpovědnost za zlo. Pak musí být zlo ukázáno v pravém světle a být odstraněno, aby se nemohlo šířit dál. Musíme zachovat zdraví a čistotu církve, aby mohla stát před Bohem neposkrvněna, oděna rouchem Kristovy spravedlnosti...

Potom Kristus pokračoval: ‚Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi‘ (verš 18).

Tento výrok platí po celé věky. Církvi je udělena moc jednat na místě Ježíše Krista. Ona je Božím nástrojem k zachování řádu a kázně v Božím lidu. Bůh jí světil právo urovnávat všechny otázky, týkající se její prosperity, čistoty a pořádku. Na církvi spočívá odpovědnost vyloučit ze svého společenství ty, kteří nejsou toho hodni a kteří by svým nekristovským chováním způsobili pohanu pravdě. Vše, co církev koná v souladu s pokyny danými v Božím slově, bude v nebesích schváleno.“ (7T 261–263)

Autorita církve – „Vykupitel světa udělil své církvi velkou moc. Určil pravidla, jimiž se má řídit v případech potíží s některými členy. Když uvedl jasné směrnice, jak má církev jednat, řekl: ‚Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi.‘ Tím nebeská

autorita potvrzuje církevní kázeň vůči členům, jestliže sbor postupoval podle biblických zásad.

Boží slovo nedovoluje jednotlivci stavět svůj názor proti úsudku církve ani mu nedovoluje svůj názor vnucovat církvi.“ (3T 428)

Zodpovědnost církve – „Bůh bere svůj lid jako celé tělo k odpovědnosti za hříchy jeho jednotlivých částí. Jestliže vedoucí církve nesledují bedlivě hříchy, které přivádějí Boží nelibost na celou církev, stávají se zodpovědnými za tyto hříchy.“ (3T 269)

„Kdyby nebylo církevní kázně a vedení, církev by se rozpadla, nedržela by pospolu jako tělo.“ (3T 428)

Neposvěcení lidé brání kázní – „Mnozí lidé nevykazují uvážlivost Jozueho, nepocítují povinnost odhalovat zlo a rychle se vypořádat s hříchem existujícím mezi nimi. Nechtějí tito lidé nebránit jiným, kteří tuto odpovědnost vnímají, nechtějí nestojí v cestě těm, kdo tuto povinnost mají. Někteří činí z této záležitosti předmět otázek a pochybností a považují za chybu, že Bůh toto dílo nesvěřil jim, nýbrž někomu jinému. Takoví lidé stojí v cestě jako překážka jiným, na které Bůh vložil břemeno napomínání a nápravy zřejmých hříchů, aby Boží hněv mohl být odvrácen od Božího lidu. Kdyby mezi námi vznikl případ podobný Achanovu, mnoho lidí by obviňovalo muže jednající jako Jozue, který odhalil zlo. Budou o nich tvrdit, že jsou zlí a kritičtí. Bohu se však nebude nikdo posmívat, lidé, kteří se ztotožnili s hříchem...“

Lidé, kteří pracují v Boží bázní a usilují oprostit církev od nesnází a překážek, napravit žalostné chyby, aby Boží lid mohl vidět ošklivost hříchu, aby prospíval v čistotě a jméno Páně mohlo být oslaveno, se budou vždycky setkávat s odporem neposvěcených lidí.“ (3T 270.271)

Zachování jednoty církve – Křesťané by měli vyvinout veškeré úsilí, aby se vyhnuli tendencím, které by je rozdělovaly a přivedly pohanu na celé dílo. „Božím úmyslem je, aby jeho děti žily v jednotě. Neočekávají snad, že budou žít spolu v tomtéž nebi? (...) Lidé, kteří odmítají pracovat v souladu s jinými, zneuctívají Boha.“ (8T 240) Církev by měla bránit každé akci, která by ohrozila soulad mezi jejími členy; měla by trvale povzbuzovat k jednotě.

I když mají všichni členové církve stejná práva, neměl by žádný jednotlivec v církvi ani žádná skupina iniciovat nějaké hnutí, vytvořit vlastní organizaci, vyhledávat stoupence k dosažení nějakého cíle či zvěstovat nějaké učení nebo poselství, které není v souladu se základními náboženskými cíli a učením církve. Takové jednání by jen posilovalo ducha rozdělení, vedlo k tříštění společného svědectví, a tím bránilo církvi v plnění závazků, které má vůči Pánu a světu.

Urovnání sporů mezi členy – Měli bychom vyvinout veškeré úsilí o urovnání sporů mezi členy církve a udržet spory v co nejmenším kruhu. Urovnání rozporů

uvnitř církve a mezi jejími členy by se mělo ve většině případů uskutečnit, aniž by bylo třeba smířčího jednání konaného v rámci církve nebo občanskoprávního řízení.

„Kdyby bratři nehovořili o nedorozuměních, která mají mezi sebou, s jinými lidmi, ale otevřeně o nich mluvili mezi sebou v duchu křesťanské lásky, zabránili by se mnohému zlu. Kolik hořkosti, která mnohé poskvřňuje, by tím odstranili. Jak úzce a srdečně by mohli být následovníci Kristovi spojeni v jeho lásce.“ (MB 59)

„Hádky, spory a soudní pře mezi bratry jsou pohanou věci pravdy. Lidé, kteří vystavují církev posměchu nepřátel a pomáhají silám temnosti, aby zvítězily, znovu rozjitřují Kristovy rány a vystavují Krista veřejné potupě. Neuznáním autority církve pohrdají Bohem, který dal církvi autoritu.“ (5T 242.243)

Občanskoprávní spory jsou často vedeny v duchu sváru, který je projevem lidského sobectví. Církev, která usiluje o projevení Kristova ducha, by měla své členy odrazovat od takového nepřátelského postupu. Křesťanská nesobeckost povede Kristovy následovníky k tomu, aby „raději trpěli křivdu“ (1K 6,7), než by šli „k pohanským soudcům místo k bratrům“ (1K 6,1).

Ve světě se při řešení sporných věcí žádá soud o rozhodnutí, ale křesťané by měli dát přednost urovnání svých sporů za pomoci církve a omezit žádosti o soudní rozhodnutí na takové případy, které spadají zřetelně do pravomoci soudů, a nikoli do pravomoci církve, nebo kde církev nemá vhodné prostředky k vyřešení věci. Takový postup před soudem pak nemá být nikdy veden v nepřátelském, mstivém duchu, ale má vycházet z touhy po urovnání a smírném vyřešení nesrovnalostí.

Takovým příkladem může být (není však na něj omezeno) uplatnění nároků pojištění, vydání dokladu o vlastnictví nemovitosti, rozhodnutí o spravování pozůstalosti a ustanovení poručnictví nad nezletilými dětmi.

Zatímco církev se v mezích legální praxe varuje typu soudních sporů, o nichž je řeč v 1. Korintským 6. kapitole, musí být na druhé straně na stráž, aby se nezpronevěřila svému evangelijnímu poslání a nepřebírala úkoly civilních orgánů. (L 12, 13.14; 9T 216–218)

Podle Božího ideálu mají členové církve, „pokud to na nich záleží, žít se všemi v pokoji“ (Ř 12,18). Církev má použít přístupný, rozumný a rychlý postup, aby urovnala mnohé rozpory mezi členy. Kdyby se církvi nepodařilo na žádost člena o pomoc urovnat spor nebo uzná-li církev, že případ svou povahou nespadá do její pravomoci, je třeba uznat, že člen vyčerpal možnosti biblického postupu k urovnání sporu a že další jeho postupování bude záležitostí jeho svědomí. (6 BC 698)

Když se však církev snaží včas a smírně urovnat rozpory mezi členy a doporučí řešení, nemělo by se toto doporučení církve odmítnout. První list Korintským 6,7 naznačuje, že by nemělo být bráno na lehkou váhu, pokud se některý člen církve snaží vést spor s jiným členem mimo řádný proces v rámci církve.

Se členy, kteří svou netrpělivostí a egoismem projevují neochotu počkat a přijmout doporučení církve při urovnání nesnází s jiným členem církve, může být

právem zahájeno disciplinární řízení (viz str. 51, 52), protože odmítají uznat právoplatně ustanovenou autoritu církve a jejich vliv je destruktivní.

Řešení stížností členů proti církvi – Tytéž zásady, kterými se řídí řešení sporů mezi členy církve, platí také v případě urovnání námitek členů proti církevním organizacím a institucím.

Členové církve by neměli iniciovat soudní spor s jakoukoli organizační složkou církve, s výjimkou případů, kdy církev neumožnila adekvátní postup pro urovnání problému nebo pokud se jedná o záležitost, kterou církev jednoznačně nemůže v rámci své pravomoci řešit.

Řešení stížností církve proti členům – Mohou nastat okolnosti, kdy církevní organizace nebo instituce mají problémy se členy církve. V takových případech musí administrátoři církve v křesťanské trpělivosti pamatovat na biblickou radu k urovnání námitek církve vůči svým členům a jednat podle nich. Církev by se měla vyvarovat toho, aby řešila své problémy u světského soudu; měla by vyvinout veškeré úsilí o spolupráci s členem a volit postup, který by pomohl k řádnému vyřešení problému.

Církev adventistů sedmého dne uznává potřebu věnovat velkou péči ochraně nejvyšších duchovních zájmů svých členů, zajistit čestné jednání a udržovat dobré jméno církve. Nemůže připustit, aby se hřích bral na lehkou váhu, ani to, aby její rozhodnutí byla ovlivňována osobními názory. Zároveň se však musí snažit získat zpět ty, kdo bloudí.

„Činí-li zbloudilý člověk pokání a podvoluje se Kristově kázni, má se to s ním znovu zkusit. Ale i když nečiní pokání a postaví se mimo církve, mají Boží služebníci usilovat o jeho záchranu. Mají se usilovně snažit přivést ho k pokání. Jestliže se podvolí působení Ducha svatého, vyzná svůj hřích, opustí jej a podá důkaz pokání, má mu být odpuštěno a má být opět přijat do církve, ať bylo jeho provinění jakkoli závažné. Jeho bratři jej mají vhodně povzbudit k správnému životu a jednat s ním tak, jak by si přáli, aby se jednalo s nimi, kdyby sami byli na jeho místě, a pamatovat na to, aby sami nepodlehli pokušení.“ (7T 263)

DŮVODY PRO DISCIPLINÁRNÍ ŘÍZENÍ

Mezi důvody k zahájení disciplinárního řízení patří:

1. Popření víry v základní body evangelia a v základní věroučné články církve, nebo učení naukám, které jim odporují.
2. Přestoupení Božího zákona, jako je modloslužba, vražda, krádež, rouhání, hazardní hry, porušování svatosti soboty nebo svévolná a navyklá lež.

3. Přestoupení sedmého přikázání Božího zákona, které se týká instituce manželství, křesťanského domova a mravních zásad křesťanského chování.
4. Sexuální zneužívání dětí, mládeže a zranitelných dospělých, smilstvo¹¹, promiskuita, incest, homosexuální praktiky, produkce, užívání nebo distribuce pornografie a jiné sexuální perverzní praktiky.
5. Opětovné manželství rozvedené osoby, kromě partnera, který zůstal věrný manželskému slibu v případě rozvodu z důvodu cizoložství nebo sexuální perverze.
6. Fyzické násilí, včetně násilí v rodině.
7. Podvodné nebo nepoctivé obchodní jednání.
8. Pohoršlivé jednání, které přináší potupu církvi.
9. Členství nebo účast v odštěpných nebo neloajálních hnutích nebo organizacích. (Viz str. 51.)
10. Trvalé odmítání uznat řádně ustanovenou církevní autoritu nebo odmítání podvolit se řádu a kázni církve.
11. Konzumace, výroba nebo prodej alkoholických nápojů.
12. Používání, výroba a prodej tabáku v jakékoli formě určené pro užívání lidmi.
13. Užívání, výroba nebo obchodování s narkotiky nebo jinými drogami.

PROCES KÁZEŇSKÉHO ŘÍZENÍ

Pokud někdo závažně zhrěšil, má sbor zahájit kázeňské řízení, a to jedním ze dvou způsobů:

1. Hlasováním o kázeňském opatření.
2. Hlasováním o zbavení členství.

Udělení kázeňského opatření – V případech, kdy není provinění považováno sborem za tak závažné, aby vyžadovalo krajní řešení, totiž ukončení členství, může sbor vyjádřit svůj nesouhlas odhlasováním kázeňského opatření.

¹¹ anglicky „fornication“ – pohlavní styk bez uzavření manželství, předmanželský sex

Toto napomenutí sleduje dvojí cíl: (1) Umožnit sboru, aby vyjádřil svůj nesouhlas se zarmucujícím proviněním, které přivedlo potupu na Boží dílo. (2) Vštípit členům, kteří se provinili, potřebu nápravy života a změny chování a zároveň stanovit zkušební lhůtu, během níž má k nápravě dojít.

Toto kázeňské opatření je dáno na určité období – od jednoho do dvanácti měsíců. Během této doby je chybný člen zproštěn všech sborových služebností, které zastával, a práva být v průběhu tohoto období volen do jakékoli služebnosti. Členové, kterých se kázeňské opatření týká, nemají právo hovořit a hlasovat při sborových záležitostech ani vést církevní aktivity, tedy např. vyučovat v sobotní škole. Nejsou však zbaveni přednosti účastnit se sobotní školy, sborové bohoslužby nebo obřadu Večeře Páně. V průběhu trvání kázeňského opatření není možný převod členství do jiného sboru.

Rozhodnutí o kázeňském opatření nesmí obsahovat žádné usnesení, jehož nedodržení by mělo automaticky mít za následek vyloučení z církve. Po uplynutí stanovené lhůty se má vhodným způsobem zjistit, zda napomínání členové opravdu změnili své jednání či postoje. Je-li jejich chování uspokojivé, mohou být bez dalšího jednání považováni opět za řádné členy a má být ohlášeno, že kázeňské opatření skončilo. Jestliže nezměnili své postoje, má sbor opět zvážít potřebné disciplinární kroky. Opětovné zastávání sborových služebností je po tomto období možné jen na základě nového zvolení.

Zbavení členství – Zbavit někoho členství v církvi, tedy v Kristově těle, je tím nejzazším disciplinárním krokem, ke kterému může sbor přistoupit. Sbor se může uchýlit k tomuto kroku jen tehdy, jestliže se řídil všemi pokyny uvedenými v této kapitole, po poradě s kazatelem (nebo v jeho nepřítomnosti se sdružením), a jestliže selhaly všechny snahy o odvrácení chybujícího člena od jeho nesprávného jednání a o jeho uvedení na správnou cestu.

Dodatečné požadavky pro členství – Kazatel, sbor ani sdružení nemají právo stanovit podmínky pro členství v církvi. Tato pravomoc náleží výhradně zasedání Generální konference. Každý, kdo se snaží zavádět jiné podmínky než ty, které jsou takto stanoveny, nepředstavuje správně církev (viz 1T 207).

Včasné uplatnění kázeňského opatření – Je povinností sboru uplatnit disciplinární proces v rozumné lhůtě a sdělit konečné rozhodnutí laskavě a co nejdříve. Opožděné uplatnění potřebných disciplinárních kroků může zvyšovat frustraci a utrpení dotyčného člena i samotného sboru.

Opatrnost při posuzování charakteru a pohnutek – „Kristus jasně učil, že z církve mají být vyloučeni všichni, kdo setrvávají ve zjevném hříchu. Nepověřil nás však, abychom posuzovali povahu a pohnutky lidí. Zná nás příliš dobře, a proto nám toto dílo nesvědčil. Kdybychom se pokoušeli vyloučit z církve každého, koho pokládáme za nepravého křesťana, určitě bychom se dopouštěli

přehmatů. Často považujeme za beznadějně případy právě ty, které Kristus přitahuje k sobě. Kdybychom s nimi naložili podle svého nedokonalého úsudku, možná bychom jim vzali poslední příležitost. Mnohě, kteří se považují za pravé křesťany, Pán Ježíš nakonec nepřijme. V Božím království budou naopak mnozí lidé, o kterých si ostatní mysleli, že tam nikdy nevejdou. „Člověk se dívá na to, co má před očima, Bůh však hledí na srdce“ (1S 16,7). Koukol a pšenice mají spolu růst až do žně. Žeň představuje ukončení doby milosti.

„Toto podobenství Pána Ježíše v sobě skrývá ještě další naučení, naučení o úžasné shovívavosti a velké lásce. Podobně jako kořeny koukolu se vzájemně proplétají s kořeny obilí, mohou být „falešní bratři“ v církvi těsně spojeni s pravými následovníky Ježíše Krista. Skutečná povaha těchto domnělých věřících se plně neprojevuje. Kdybychom je však vylučovali z církve, mohli bychom zapříčinit pád dalších, kteří by jinak zůstali věrní.“ (COL 71.72)

Kázeňské řízení na řádně svolaném členském setkání – Sbor může zahájit disciplinární řízení se členy na základě dostatečných důvodů pouze na řádně svolaném členském shromáždění (viz str. 113, 114), a to za předpokladu, že výbor sboru daný případ již předem projednal a zvážil. Takové shromáždění musí vést ordinovaný kazatel nebo kazatel s povolením, který však byl ordinován jako starší daného sboru, nebo v jeho nepřítomnosti po dohodě s ním nebo s předsedou sdružení může takové shromáždění vést starší tohoto sboru.

Rozhodnutí většinou hlasů – Členové mohou být vyloučeni z církve nebo jinak disciplinárně kázněni pouze rozhodnutím většiny hlasů členů sboru přítomných a hlasujících při řádně svolaném členském shromáždění¹². „Většina sboru je autorita, která by měla rozhodovat o svých členech.“ (5T 107)

Výbor sboru nemůže nikomu ukončit členství – Výbor sboru může členskému shromáždění doporučit vyloučení člena, ale v žádném případě nemá právo sám jeho členství ukončit. Tajemník může vyškrtnout jméno ze sborové knihy pouze po odhlasování sborem na členském shromáždění nebo v případě úmrtí člena.

Základní práva členů – Základním právem každého člena je být předem informován o shromáždění, které by mělo navrhnout kázeňské řízení, moci se hájit, představit důkazy a potřebná svědectví. Žádný sbor nesmí rozhodnout o ukončení něčího členství za podmínek, které by jej připravily o toto právo. Dotyčný člověk musí být na plánované shromáždění písemně upozorněn alespoň dva týdny před jeho konáním a zároveň mu mají být sděleny důvody pro disciplinární jednání.

¹² Podle Církevního řádu (str. 113) by měl mít každý sbor stanovené kvorum, tj. minimální počet členů přítomných na členském shromáždění, aby jeho rozhodnutí byly platné.

Právníci nemohou zastupovat členy – V rámci církevní správy vykonává sbor duchovní činnost, která nemá v žádném směru nic společného s občanským nebo právním řízením. Proto církev neuznává právo člena dát se zastupovat právníkem při členském shromáždění nebo při jednání výboru svolaného za účelem řešení disciplinárních otázek, ani ve finančních záležitostech, týkajících se církve. Proto mají být naši členové informováni, že jim nebude poskytnuto slyšení, budou-li se snažit přivést právníka na takové setkání.

Sbor rovněž nemá připustit do svých pracovních setkání a porad, jedná-li se o řád a disciplinární záležitosti, lidi, kteří nejsou jeho členy, s výjimkou těch, kdo jsou pozváni jako svědkové.

Převod členů, s nimiž je vedeno kázeňské řízení – Žádný sbor nesmí přijmout jako svého člena člověka, jemuž bylo jiným sborem uděleno kázeňské opatření. Takový krok by obhajoval nesprávné jednání člena, kvůli němuž s ním sbor zahájil kázeňské řízení. Přijetí za člena někoho, s kým je vedeno kázeňské řízení, je tak závažným přestupkem proti církevním pravidlům, že za něj může konference sdružení zahájit disciplinární řízení s celým sborem, který se proti této zásadě provinil.

Neúčast na bohoslužbách není důvodem k vyloučení – Představitelé sboru mají věrně navštěvovat všechny nepřítomné členy a každého z nich povzbuzovat, aby pokud možno obnovil návštěvy shromáždění. Nemůže-li někdo pro stáří, nemoc nebo z jiných nepřekonatelných důvodů pravidelně navštěvovat pobožnosti, měl by považovat za svou povinnost být v úzkém styku s vedoucím sboru, ať již písemně nebo jiným způsobem. Pokud však takový člen má kladný postoj k církvi a jejímu učení, nesmí být jeho nepřítomnost při bohoslužbách považována za důvod k vyloučení.

Členové, kteří se odstěhovali a nepodávají o sobě zprávy – Přestěhuje-li se některý člen, je jeho povinností informovat o tom staršího nebo tajemníka sboru a oznámit mu své nové bydliště a adresu. Pokud zůstává členem dosavadního sboru, má považovat za svou samozřejmou povinnost, že bude zasílat sboru pravidelné zprávy, desátky a dary, a to alespoň čtvrtletně. Jestliže však takový člen nesdělil sboru svou novou adresu, nesnaží se být ve spojení se svým domovským sborem, nezasílá mu zprávy a není možné zjistit jeho bydliště, pak po dvouleté nepřítomnosti může být vyškrtnut ze sborové knihy na základě hlasování sboru, a to za předpokladu, že vedoucí sboru mohou dosvědčit, že opravdově a upřímně usilovali zjistit jeho nové bydliště, ale bez úspěchu. Tajemník sboru pak zaznamenává v patřičném sloupci: „Místo pobytu neznámé. Hlasováním sbor vzal na vědomí, že jmenovaný člen je nezvěstný.“

Členové nemají být vylučováni z finančních důvodů – I když je povinností každého člena podporovat podle možností dílo církve finančně, nikdy nemá být zbaven členství proto, že nemůže nebo opomíjí finančně podporovat církev.

Ukončení členství na vlastní žádost – Se členy, kteří sami žádají o vyškrtnutí svého jména ze seznamu členů, je třeba jednat velmi opatrně. Ačkoli uznáváme právo jednotlivce rozhodnout o tom, zda chce nebo nechce být členem církve, musíme takovému členu poskytnout dostatek času k úvaze a vynaložit veškeré úsilí získat jej zpět, aby učinil novou zkušenost.

Dopis s žádostí o ukončení členství má být předložen výboru sboru a ten s jeho obsahem seznámí členské shromáždění. Na základě křesťanského ohledu na zainteresovaného jedince má sborové shromáždění o žádosti hlasovat, aniž by se o ní veřejně diskutovalo.

Zpráva vyloučenému členu – Sbor, který vylučuje svého člena, je povinen mu podat písemně zprávu o svém rozhodnutí. Zároveň má být takový člověk ujištěn, že se sbor nadále zajímá o jeho duchovní život i osobní potřeby. Pokud možno, má být takové sdělení předáno osobně kazatelem nebo osobou určenou výborem sboru. Bývalý člen má být ujištěn, že sbor bude vždycky doufat, že se znovu vrátí do společenství církve a že jednoho dne se s ním spoluvěřící setkají v Božím království.

Opětné přijetí vyloučeného člena – Byl-li někdo vyloučen, sbor s ním má být, pokud možno, ve styku, projevovat vůči němu přátelství a láskyplný postoj a snažit se jej přivést zpět k Pánu.

Osobu v minulosti vyloučenou ze sboru je možné opět přijmout do církevního společenství po době stanovené členským shromážděním, jestliže dozná svůj hřích, dokazuje-li svým životem skutečné pokání a nápravu života a jestliže je jasné, že se plně podrobí církevnímu řádu a disciplíně. Je lépe, je-li tato osoba přijata opět za člena ve sboru, z něhož byla propuštěna. Pokud to není možné, sbor, do něhož chce být bývalý člen přijat, musí požádat sbor, z něhož byl bývalý člen vyloučen, o sdělení důvodů, které vedly k ukončení jeho členství.

V případech jednání s těmi, kteří se dopustili sexuálního zneužívání, je třeba pamatovat na skutečnost, že ani obnovením jejich členství se nevyřeší všechny důsledky jejich závažného provinění. Přestože je možné, aby se člověk vinný sexuálními zneužíváními účastnil za jasně stanovených pravidel církevních aktivit, neměla by mu být nikdy svěřena role, v níž by se dostal do bližšího kontaktu s dětmi, mládeží nebo jinak zranitelnými jedinci. Stejně tak by se neměl dostat do pozice, která by zranitelné jedince vedla do bližšího důvěrného vztahu.

Jelikož je vyloučení z církve tím nejzávažnějším disciplinárním krokem, čas, který ustanovilo členské shromáždění předtím, než člen může být znovu přijat, musí být dostatečný na to, aby se prokázalo, že důvody, které vedly k vylouče-

ní, byly vyřešeny nebo odstraněny. Očekává se, že opětovnému přijetí za člena církve bude předcházet opětovný křest.

Právo dovolávat se nového přijetí – Přestože má sbor právo vést se svými členy disciplinární řízení, není tím nijak dotčeno právo členů na spravedlivý přístup. Domnívá-li se někdo, že s ním nejednal místní sbor čestně, nebo mu nebylo dopřáno slyšení, a představitelé sboru odmítají vzít v úvahu jeho žádost o obnovení jeho členství, může se tento vyloučený člen odvolat písemně ke sboru jako celku a požádat o slyšení. Sbor by tuto žádost neměl ignorovat nebo odmítnout. Učiní-li to však nebo se bývalý člen i po odvolání ke sboru stále domnívá, že s ním není jednáno spravedlivě, má žadatel právo odvolat se k výboru sdružení.

Jestliže se výbor sdružení po plném a nestranném slyšení přesvědčí, že došlo k nesprávnému jednání ze strany sboru, může sboru doporučit opětovné přijetí dotyčného člověka. Odmítá-li ho však sbor i nadále přijmout za svého člena, může jej výbor sdružení doporučit za člena jiného sboru. Shledá-li však výbor na druhé straně, že zamítnutí opětovného přijetí člena do sborového společenství je odůvodněné, s rozhodnutím sboru vyjádří souhlas.

SBOROVÍ ČINOVNÍCI A ORGANIZACE

Volba kvalitních činovníků je velmi důležitá pro prosperitu sborů. Muži a ženy, kteří mají zastávat určitou odpovědnost, by proto měli být voleni s největší pečlivostí.

ZÁKLADNÍ PŘEDPOKLADY

Mravní a náboženská způsobilost – „Vyhlédni si pak ze všeho lidu schopné muže, kteří se bojí Boha, muže důvěryhodné, kteří nenávidí úplatek. Dosaď je nad nimi za správce nad tisíci, sty, padesáti a deseti“ (Ex 18,21).

„Bratři, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je tou službou!“ (Sk 6,3).

„Musí mít také dobrou pověst u těch, kdo jsou mimo církve, aby neupadl do pomluv a ďáblových nástrah“ (1Tm 3,7).

„A co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěť to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné“ (2Tm 2,2).

„Nuže, biskup [starší] má být bezúhonný, jen jednou ženatý, střídmy, rozvážný, řádný, pohostinný, schopný učit, ne pijan, ne rváč, nýbrž vlídný, smířlivý, nezištný. Má dobře vést svou rodinu a mít děti poslušné a početné; nedovede-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církve? Nemá být nově pokřtěný, aby nezpyšněl a nepropadl odsouzené ďáblu. Musí mít také dobrou pověst u těch, kdo jsou mimo církve, aby neupadl do pomluv a ďáblových nástrah.

Rovněž jáhnové mají být čestní, ne dvojací v řeči, ne oddaní vínu, ne ziskuchtiví. Mají uchovávat tajemství víry v čistém svědomí. Ať jsou nejdříve vyzkoušení, a teprve potom, když jim nelze nic vytknout, ať konají svou službu. Právě tak ženy v této službě mají být čestné, ne pomlouvačné, střídme, ve všem věrné. Jáhni ať jsou jen jednou ženatí, ať dobře vedou své děti a celou rodinu. Konají-li dobře svou službu, získávají si důstojné postavení a velkou jistotu ve víře v Krista Ježíše“ (1Tm 3,2–13; viz také Tt 1,5–11 a 2,1.7.8)

„Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý; ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě. Než přijdu, ujmi se předčítání, kázání,

vyučování... Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům“ (1Tm 4,12–16).

Sbor je třeba chránit a sytit – Apoštol Pavel svolal „starší sborů“ a dal jim tyto rady: „Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. Víím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu. Buďte proto bdělí a pamatujte, že jsem se slzami v očích po tři roky ve dne v noci každému z vás neustále ukazoval cestu“ (Sk 20,28–31; viz také 1Pt 5,1–3).

Respekt vůči kazatelům a činovníkům sborů – „Žádám vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. Velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo. Žijte mezi sebou v pokoji“ (1Te 5,12.13; viz také 1Tm 5,17 a Žd 13,7.17).

„Věřící v Tesalonice velmi znepokojovali lidé, kteří mezi ně přicházeli s blouznivými myšlenkami a blouznivým učením. Někteří z nich vedli zahálčivý život, pořádně nepracovali a pletli se do věcí, do kterých jim nic nebylo (viz 2Te 3,11). Sbor byl správně zorganizován, byli ustanoveni činovníci, kteří působili jako kazatelé a diakoni. Bylo tam však i několik svévolných, nepoddajných členů, kteří se nechtěli podvolit těm, kdo zastávali ve sboru odpovědná místa. Osobovali si právo na to, aby své názory směli veřejně vnucovat církvi. Proto Pavel upozorňoval Tesalonické, že jsou povinni prokazovat úctu a vážnost těm, kteří zastávají vedoucí postavení v církvi.“ (AA 261.262)

„Lidé, kteří zaujímají v církvi odpovědná místa, mohou mít chyby podobně jako ostatní lidé a mohou se mýlit ve svých rozhodnutích; přesto jim ale Kristova církev na zemi dala pravomoc, kterou nelze brát na lehkou váhu.“ (4T 17)

Nikdo nemá být ukvapeně pověřován služebností – „Na mnoha místech se setkáváme s lidmi, kteří byli ukvapeně postaveni do zodpovědnosti starších sborů, i když nebyli pro takovou odpovědnost způsobilí. Nedovedou se ovládat, nepůsobí dobrým vlivem. Vadný charakter vedoucího působí sboru neustálé těžkosti. Na tyto lidi byly ukvapeně vloženy ruce.“ (4T 406.407; viz také 5T 617 a 1Tm 5,22)

Služebnost nelze svěřit lidem, kteří neusilují o jednotu – „Nedávno povstali mezi námi lidé, kteří tvrdí, že jsou Kristovými služebníky, ale svou činností narušují jednotu, kterou náš Pán zavedl do své církve. Přichází s originálními plány a metodami práce. Chtějí do církve zavést změny, které by odpovídaly jejich představám o pokroku, a domnívají se, že jen tak může být dosaženo velikých výsledků. Tito lidé by měli být spíše žáky než učitelé v Kristově škole. Jsou stále neklidní, chtěli by vykonat něco velkého a věří, že vykonají něco, co jim

samým přinese čest. Potřebují se učit nejužitečnějšímu ze všech předmětů – pokoře a víře v Ježíše...

Učitelé pravdy, misionáři a činovníci mohou vykonat dobré dílo pro svého Mistra, očistí-li svá vlastní srdce poslušností pravdy.“ (5T 238)

Není vhodné volit lidi, kteří nechtějí spolupracovat s ostatními – „Bůh posílá do církve jako své pověřené pomocníky lidi různých schopností, aby spojenou moudrostí mnoha lidí mohli rozpoznat záměry Ducha. Lidé, kteří jednají podle svých vlastních charakterových sklonů a nechtějí se podřídit ostatním, kteří mají mnoho zkušeností v Božím díle, nebudou umět rozeznat mezi pravdou a lží, protože je zaslepí samolibost. Je nebezpečné volit takové jedince za vůdčí postavy církve, protože se pak budou řídit pouze svým vlastním úsudkem a budou jednat podle svých záměrů bez ohledu na názor ostatních bratrů. Pro nepřítel pak nebude těžké využít pro své cíle takové lidi, kteří řídí věřící ve vlastní síle, nenaučili se Kristově pokoře a vlastně sami na každém kroku potřebují radu.“ (AA 279) (Viz str. 27, 28, 105–107.)

Voleni jen členové místního sboru – Do služebností ve sboru mohou být voleni pouze jeho řádní členové (viz str. 97–100). Výjimky jsou přípustné pouze v dále vyjmenovaných případech:

1. Studenti, kteří jsou řádnými členy církve, ale z důvodu studia žijí dočasně mimo svůj domov a pravidelně navštěvují sbor v místě, kde přechodně žijí a studují.
2. Zaměstnanci sdružení, kteří byli sdružením pověřeni pečovat jako kazatelé o dva nebo více sborů. (Viz str. 100, 101.)
3. Starší sboru, který byl v případě potřeby zvolen se souhlasem sdružení, aby sloužil více než jednomu sboru. (Viz str. 65.)

Další výjimky může stanovit výbor příslušného sdružení.

Příklad v přinášení desátek – Všichni činovníci sboru mají jít příkladem ve věrném odevzdávání desátek církvi. Jestliže někdo není příkladem v této důležité otázce, nemůže být zvolen do žádné služebnosti v církvi.

Nikdo není delegátem z titulu své funkce – Žádný činovník sboru se nestává automaticky, z titulu své funkce, delegátem na konferenci sdružení. Přeje-li si sbor, aby jej tento člověk zastupoval jako delegát, musí jej jako delegáta zvolit.

Rozdělení zodpovědností – Sbor by neměl vkládat příliš mnoho zodpovědností na malou skupinku ochotných činovníků, aby tak ostatní členové zůstali

stranou a nevyužití. Pokud to okolnosti nevyžadují, neměla by být jedna osoba volena do více služebností.

Vyloučení a nové přijetí – Jestliže byl některý činovník sboru vyloučen z církve a po čase do ní znovu přijat, opětovným přijetím do církve se automaticky neobnovuje jeho dřívější služebnost ve sboru.

DÉLKA FUNKČNÍHO OBDOBÍ

Délka funkčního období všech činovníků sboru a pomocných organizací sboru je jeden rok, pokud členské shromáždění hlasováním nerozhodlo, že sbor bude konat volby svých činovníků jednou za dva roky, aby se tak podpořila kontinuita služebností a rozvoj duchovních darů a snížila se zátěž plynoucí z konání sborových voleb každý rok.

I když se nedoporučuje, aby jeden člověk zastával určitou služebnost trvale, činovníci sboru mohou být opakovaně voleni do stejné služebnosti.

STARŠÍ SBORU

Duchovní vůdci sboru – Starší mají být sborem uznáváni jako silní duchovní vůdci a mají mít dobrou pověst jak v církvi, tak mimo ni. V nepřítomnosti kazatele jsou starší duchovními vůdci sboru, kteří se snaží svým učením i příkladem vést sbor k hlubší a plnější křesťanské zkušenosti.

Starší sboru mají být schopni vést bohoslužby ve sboru a v případě nepřítomnosti kazatele také sloužit Božím slovem a vyučovat. Nemají však být voleni pro své společenské postavení nebo pro řečnické schopnosti, ale pro svůj posvěcený život a schopnost vést.

Starší sboru mohou být voleni opakovaně do své služebnosti, ale není doporučováno, aby ji zastávali trvale. Sbor není povinen volit je znovu a může vybrat někoho jiného, kdykoli se změna jeví jako užitečná. Po zvolení nových starších nezastávají již bývalí starší tuto služebnost, ale mohou být zvoleni do kterékoli jiné.

Ordinace starších – Samotné zvolení do služebnosti staršího ještě z nikoho staršího sboru nedělá. Pro tuto zodpovědnost je potřebná ordinace, oddělení ke službě. V době mezi volbou a ordinací může zvolený starší působit jako vedoucí sboru, ale nemůže ještě vykonávat posvátné úkony ve sboru.

Obřad ordinace starších vede pouze ordinovaný kazatel, pověřený k působení v příslušném sdružení. Bývá považováno za projev zdvořilosti, aby byl k této slavnosti případně přizván i jiný ordinovaný kazatel, který je v tomto sboru právě na návštěvě. Takový kazatel, nebo ordinovaný kazatel v důchodu, však může tento obřad ordinace sám vést pouze v případě, kdy o to byl specificky požádán představiteli daného sdružení.

Posvátný úkon ordinace má být vykonán prostým způsobem v přítomnosti členů sboru. Může zahrnovat stručný popis zodpovědnosti staršího, požadovaných předpokladů a základních povinností, které má starší ve sboru vykonávat. Po napomenutí k věrnosti ordinovaný kazatel (kazatelé) a ostatní starší sboru, kteří se účastní obřadu, nového staršího oddělí k službě modlitbou a vzládná rukou. (Viz str. 32.)

Ti, kteří byli jednou ordinováni jako starší sboru, nemusí být při opětovném zvolení ve svém nebo jiném sboru k této službě znovu ordinováni. To ovšem za předpokladu, že v mezidobí žili jako řádní a věrní členové církve. Tito lidé mohou později také zastávat služebnost diakonů bez další ordinace.

Vztah ke kazateli – Určí-li výbor sdružení pro sbor jednoho nebo několik kazatelů, má být kazatel (v případě, že je kazatelů víc, tak jeden z nich¹³) považován za služebně nadřazeného a starší sboru za jeho pomocníky. Jelikož jejich práce úzce souvisí, musí spolu úzce a harmonicky spolupracovat. Kazatel na sebe nemá brát veškerou odpovědnost, ale má se o ni dělit se staršími sboru a ostatními činovníky. Kazatel sboru pravidelně předsedá výboru sboru (viz str. 26, 114, 115). Mohou však nastat okolnosti, kdy je vhodnější, aby výboru sboru předsedal starší. Na pastorační práci ve sboru by se měl podílet kazatel i místní starší. Ti mají po poradě s kazatelem navštěvovat členy sboru, povzbuzovat zmalomyslněné, sloužit nemocným, připravit a případně vykonat obřad pomazání olejem a modlitbu za požeňání pro děti. Jako pomocní pastýři musí soustavně pečovat o stádo, za které nesou odpovědnost.

Jestliže jejich kazatel ještě není ordinován, místní sbor nebo sbory, kterým slouží, jej mohou zvolit za svého staršího (viz str. 27).

Jelikož kazatel je ustanoven v místním sboru jako pracovník sdružení, je odpovědný výboru sdružení. Udrzuje však se sborem vztah vstřícnosti a spolupráce a pracuje v souladu s plány a zájmy sboru. Starší, kteří jsou voleni místním sborem, jsou odpovědní sboru a jeho výboru (viz níže).

Služebnost se vztahuje pouze k místnímu sboru – Pověření a práce starších je omezena na sbor, který je zvolil. Není přípustné, aby výbor sdružení svým rozhodnutím udělil některému staršímu sboru statut, který přísluší jen ordinovanému kazateli, tím, že jej požádá, aby sloužil jako starší také jiným sborům. Ukáže-li se však potřeba takovéto služby, výbor sdružení může doporučit sboru nebo sborům, které žádají o jeho službu, aby jej zvolily za svého staršího a požádaly jej, aby jim také sloužil. Takovou volbou může jeden starší, je-li to třeba, sloužit ve více sborech. K této úpravě může dojít pouze se souhlasem výboru sdružení. Pravomoc starším uděluje místní sbor, ne výbor sdružení. Jediný způsob, jak je možné sloužit církvi jako celku, je ordinace ke kazatelské službě (viz str. 26, 65).

¹³anglicky „senior pastor“

Vedení bohoslužeb – Pod vedením kazatele nebo v jeho nepřítomnosti je starší sboru zodpovědný za bohoslužby ve sboru. Musí je buď sám vést nebo tím někoho pověřit. Obřad Večeře Páně může vykonat pouze ordinovaný kazatel s pověřením nebo ordinovaný starší sboru. Členská shromáždění zpravidla vede kazatel, v jeho nepřítomnosti je se souhlasem kazatele nebo předsedy sdružení vede starší sboru.

Obřad křtu – V nepřítomnosti ordinovaného kazatele požádá starší sboru předsedu sdružení, aby zajistil vykonání obřadu křtu lidí, kteří si přejí být připojeni k jeho sboru (viz str. 38–42). Starší sboru může vykonat křest pouze na základě předchozího souhlasu předsedy sdružení.

Svatební obřad – Při svatebním obřadu klade otázky, formuluje slib a prohlašuje manželství za uzavřené pouze ordinovaný kazatel. Výbor divize může udělit výjimku a dovolit, aby v určitých oblastech mohli svatební obřad vykonat určení kazatelé s povolením, kteří byli ordinováni jako starší sboru (viz str. 27). Místní zákony mohou vyžadovat, aby oddávající měl ještě příslušné státní povolení k tomuto aktu. Ordinovaní kazatelé, kazatelé s povolením nebo starší sboru mohou na svatbě kázat, modlit se a prosit o požehnání. (Poznámka č. 1, str. 155.)

Podpora věrnosti v desátcích – Starší sboru mohou velmi povzbudit členy sboru k věrnému odevzdávání desátků, jestliže je především sami věrně odevzdávají (viz str. 120, 121, 151). Věrnost v dávání desátků lze veřejně podpořit připomínáním biblických zásad. Taková práce se má konat taktně a osobním příkladem.

Starší sboru má považovat všechny finanční záležitosti členů sboru za důvěrné, a nemůže tyto informace poskytnout neoprávněným osobám.

Povzbuzení ke studiu Bible, modlitbě a osobnímu vztahu s Ježíšem – Jako duchovní vůdci jsou starší zodpovědní za povzbuzování členů k rozvíjení osobního vztahu s Ježíšem prostřednictvím studia Bible a modlitby. Starší by měli v tomto případě jít osobním příkladem. Efektivní osobní modlitební život všech členů a podpora všech typů služby místního sboru společně přispívá ke splnění úkolu církve. Starší mohou požádat výbor o vytvoření skupiny, která by se spolu s nimi tomuto povzbuzování a rozvoji duchovního života věnovala.

Starší mají podporovat všechna oddělení sborové práce – Pod vedením kazatele a ve spolupráci s ním jsou starší sboru nejen duchovními vůdci sboru, ale jsou také zodpovědní za pokrok ve všech odděleních sborové práce. Mají být ochotni pomáhat všem činovníkům sboru a také oni je mají podporovat.

Spolupráce se sdružením – Všichni činovníci sboru, včetně kazatele a starších sboru, mají plně spolupracovat s činovníky sdružení a s vedoucími oddělení při provádění plánů sdružení, unie, divize a Generální konference. Mají informovat sbor o všech

pravidelných a zvláštních sbírkách a mají podporovat všechny plány a veškerou činnost církve a povzbuzovat činovníky, aby podporovali plány a směřování sdružení.

Starší sboru mají úzce spolupracovat s pokladníkem sboru a dohlížet, aby všechny prostředky pro sdružení byly vždy v určenou dobu odeslány na sdružení. Mají věnovat pozornost tomu, aby tajemník sboru včas odeslal na konci každého čtvrtletí zprávu tajemníkovi sdružení.

Starší mají veškerou korespondenci přicházející ze sdružení považovat za důležitou. Oběžníky a informace určené sboru pak mají představit v určenou dobu sboru.

První starší sboru (viz str. 101) má v nepřítomnosti kazatele dohlédnout na to, aby byli zvoleni delegáti na konferenci sdružení a aby tajemník zaslal jména delegátů do kanceláře sdružení.

Podpora celosvětového díla – Jinou důležitou součástí práce starších je podpora celosvětového misijního díla naší církve. Proto by měli sledovat rozvoj světového díla a povzbuzovat členy k tomu, aby osobně podporovali misijní snahy a pracovali pro ně. Laskavý, taktický postoj staršího sboru podnítl štědrost členů při bohoslužbách i při sobotní škole.

Vzdělávání a pomoc starším sborům – Kazatelské oddělení ve spolupráci s dalšími odděleními zajišťuje pravidelné vzdělávání a pomůcky pro starší sborů. Vzdělávání starších je však v první řadě úkolem kazatelů. (Poznámka č. 2, str. 155.)

Prostor pro efektivní práci – Starší by neměl mít jiné závazky, aby mohl úspěšně a efektivně plnit své úkoly. V některých případech je snad vhodné požádat staršího sboru o vedení misijní práce ve sboru, avšak i tomu bychom se měli vyhýbat, máme-li jinou způsobitou osobu.

První starší ve sboru – S ohledem na velikost sboru je někdy vhodné zvolit více než jednoho staršího, jelikož odpovědnost spojená s touto služebností může být nad síly jednotlivce. Pokud sbor zvolí více než jednoho staršího, má být jeden z nich označen jako „první starší sboru“. Práci je třeba mezi starší rozdělit podle jejich zkušeností a schopností.

Omezená pravomoc staršího – Starší sboru nejsou oprávněni přijímat nebo propouštět členy sboru podle vlastního uvážení. O tom může rozhodovat pouze sbor hlasováním. Pouze výbor sboru může doporučit, aby sbor hlasoval o přijetí nebo propuštění členů (viz str. 42, 46, 47).

VEDOUCÍ SBORU

Někdy se stává, že ve sborech není nikdo, kdo by měl potřebné zkušenosti a způsobilost sloužit jako starší sboru. Za takových okolností zvolí sbor do svého čela

člena, který slouží jako „vedoucí sboru“. V nepřítomnosti kazatele nebo sdružením pověřeného kazatele je vedoucí sboru odpovědný za bohoslužby ve sboru, včetně členských shromáždění. Buď je vede sám, nebo tím někoho pověří.

Vedoucí sboru nemá právo konat svaté obřady v církvi – nemůže křtít nebo vysluhovat Večeři Páně, nemůže konat svatební obřad, nemůže ani vést členská shromáždění, při nichž je se členy vedeno disciplinární řízení. Pro tato shromáždění je třeba požádat předsedu sdružení, aby vyslal ordinovaného kazatele.

DIAKONI

Když Nový zákon popisuje službu diakona, používá řecké slovo „diakonos“, jež odpovídá českému „jáhen“ neboli „diakon“. Řecký termín se vykládá jako „služebník“, „pomocník“, „písař“, „sluha“. V křesťanském prostředí pak toto označení získalo specifický význam.

Ti, kteří v apoštolské církvi sloužili jako diakoni, byli vybráni a ordinováni k praktické službě (viz Sk 6,1–8). Požadavky na ně byly jen o něco méně náročné než pro starší, jak o tom můžeme číst v 1Tm 3,8–13.

„Skutečnost, že tito bratři byli odděleni, aby se starali o potřeby chudých, je nezbavovala možnosti, aby učili pravdě. Právě naopak, byli plně oprávněni vyučovat druhé lidi pravdě a účastnili se díla s velkou opravdovostí a s úspěchem.“ (AA 90)

„Ustanovení sedmi diakonů, kteří měli dohlížet na zvláštní část díla, se ukázalo jako velké požehnání pro církev. Tito činovníci se pečlivě starali o potřeby jednotlivců i o všeobecné finanční záležitosti církve a svým moudrým jednáním a příkladem bohabojnosti se stali důležitou oporou svým spolupracovníkům. Spojovali různé zájmy církve v jednotný celek.“ (AA 89)

Ustanovení diakonů volbou sboru v dnešní církvi přináší podobné požehnání ve správě církve, protože kazatelé, starší a jiní činovníci jsou zproštěni povinností, které mohou dobře vykonávat diakoni.

„Čas a námaha těch, kteří byli z Boží prozřetelnosti ustanoveni jako vedoucí pracovníci v církvi, má být věnována závažnějším věcem, které si vyžadují zvláštní moudrost a velkodušnost. Bůh si nepřejí, abychom se obraceli k těmto mužům pro urovnání menších věcí, které mohou projednat jiní způsobilí lidé.“ (AA 93)

Výbor diakonů – Tam, kde má sbor větší počet diakonů, je dobré vytvořit výbor diakonů. První diakon je pak jeho předsedou a jiný diakon slouží jako zapisovatel. Zřízení takového výboru umožňuje řádně rozdělit odpovědnosti a slouží k tomu, aby diakoni koordinovaně přispívali k rozvoji sboru. Zajišťuje také školení, kde se noví diakoni mohou učit svým povinnostem.

Diakoni musí být ordinováni – Nově zvolení diakoni nemohou zastávat svou služebnost, pokud nejsou odděleni ke své službě ordinovaným kazatelem, který má řádné pověření od sdružení.

Posvátný obřad ordinace má být proveden prostou formou v přítomnosti sboru. Může sestávat z krátkého poučení o úkolu diakona, o vlastnostech požadovaných od takového činovníka sboru a o hlavních povinnostech, jež bude oprávněn vykonávat pro sbor. Po krátkém povzbuzení k věrnosti ve službě pak kazatel, případně i za účasti staršího sboru, modlitbou a vzkládáním rukou diakona oddělí k jeho službě (viz str. 32).

Jestliže byli již jednou ordinováni a zůstali členy církve, není nutné, aby byli znovu ordinováni, i když byli převedeni do jiného sboru. Když uplyne období, pro které byli zvoleni, musí být voleni znovu, mají-li sloužit znovu jako diakoni.

Pokud byl někdo již dříve ordinován jako starší a nyní je zvolen za diakona sboru, není nutné, aby byl znovu ordinován jako diakon; ordinace staršího platí i pro tuto služebnost.

Diakoni nejsou oprávněni vést – Diakoni nejsou oprávněni vést jakýkoli obřad ve sboru, nemohou vést svatební pobožnost ani vést přijímání nebo propouštění členů.

Jestliže ve sboru není osoba oprávněná konat tyto obřady a vést úkony, sbor musí požádat sdružení o pomoc.

Povinnosti diakonů – Činnost diakonů zahrnuje širokou oblast praktických služeb pro sbor. Mezi ně patří zejména:

1. *Pomoc při shromážděních a bohoslužbách ve sboru* – Při bohoslužbách ve sboru nesou diakoni obvykle odpovědnost za vítání členů a hostů při vstupu do modlitebny. Je-li třeba, pomáhají jim najít místo. Jsou připraveni spolupracovat s kazatelem a starším sboru, aby pobožnosti probíhaly hladce a důstojně.

2. *Návštěvy členů* – V mnoha sborech jsou členové rozděleni do skupin a každé skupině je přidělen diakon, od něž se očekává, že navštíví každou svěřenou domácnost nejméně jednou za čtvrtletí.

3. *Příprava křtu* – Diakoni se podílejí na nezbytné přípravě obřadu křtu (viz str. 42).

4. *Pomoc při slavnosti Večeře Páně* – Při obřadu umývání nohou diakoni a diakonky připravují všechno, co je k tomuto úkonu potřeba: ručníky, umyvadla, vodu a nádoby na vodu. Po obřadu musí následně zajistit, aby byly čisté nádoby a vyprané prádlo uloženy na určené místo.

Po skončení Večeře Páně nemá být zbylý chléb a víno běžně zkonsumováno, ale diakoni a diakonky s nimi mají naložit uctivým způsobem.

5. Péče o nemocné a potřebné – Diakoni a diakonky se mají věnovat také péči o nemocné, pomoci potřebným a těm, které postihlo nějaké neštěstí, a informovat o jejich potřebách členy sboru. Prostředky pro tyto účely mají být poskytnuty z pokladny sboru, z fondu určeného na tento typ práce. Po odsouhlasení výborem sboru poskytne pokladník sboru diakonům a diakonkám prostředky potřebné pro dané případy.

6. Péče a údržba majetku sboru – Ve sborech, kde odpovědnost za údržbu a péči o modlitebnu, případně o další majetek není svěřena zvláštnímu výboru, přejímají odpovědnost za péči o modlitebnu a údržbu diakoni. (Poznámka č. 3, str. 155.)

DIAKONKY

Diakonky patřily do kruhu oficiálních pracovníků v prvních křesťanských sborech.

„Doporučuji vám naši sestru Foibé, diakonku církve v Kenchrejích. Přijměte ji v Pánu, jak se sluší mezi věřícími, pomáhejte jí, kdyby vás v něčem potřebovala, neboť i ona byla pomocnicí mnohým i mně samému“ (Ř 16,1.2).

Diakonky je třeba vybírat na základě jejich posvěceného života a dalších vlastností, které je kvalifikují vykonávat tuto činnost.

Výbor diakonek – Jestliže sbor zvolil více diakonek, má být ustaven výbor diakonek, kde první diakonka předsedá a jiná je zapisovatelkou. Tento výbor je oprávněn přidělovat úkoly jednotlivým diakonkám, spolupracuje s výborem diakonů, zvláště při vítání nových členů a hostů a při návštěvách v domovech (viz str. 68, 69). Tento výbor má také zajistit vzdělávání nových diakonek.

Ordinace diakonek – Toto slavnostní oddělení má být vedeno ordinovaným kazatelem, který má pro svou službu pověření místního sdružení. Ordinace má být provedena prostou formou v přítomnosti sboru.

Jestliže byly diakonky již jednou ordinovány a zůstaly členkami církve, není nutné, aby byly znovu ordinovány, i když byly převedeny do jiného sboru. Když uplyne období, pro které byly zvoleny, musí být voleny znovu, mají-li sloužit znovu jako diakonky.

Povinnosti diakonek – Diakonky konají ve sboru mnoho důležitých činností a služeb, zejména:

1. *Vítání a návštěva hostů i členů sboru* – V mnoha sborech to jsou právě diakonky, které se věnují jak vítání hostů, kteří přichází na bohoslužby, tak návštěvám členů, kteří se bohoslužeb účastnit nemohou.

2. *Pomoc při křtu* – Diakonky pomáhají při obřadu křtu, zajišťují pomoc ženám, které mají být pokřtěny, před i po obřadu křtu. Podle potřeby radí a pomáhají při výběru vhodného oděvu pro křest. Pro křest je potřebné zajistit roucha z vhodného materiálu. Pokud sbor používá sborová roucha, diakonky zajistí, aby roucha byla vyprána, vyžehlena a řádně uložena pro příští použití (viz str. 42).

3. *Příprava slavnosti Večeře Páně* – Diakonky a diakoni zajišťují vše potřebné pro tento obřad a následné uklizení a uložení používaných předmětů (viz str. 111).

Před samotným začátkem slavnosti diakonky připravují stůl pro Večeři Páně, což znamená, že připravují chléb a víno, prostírají stůl, nalévají víno, umísťují podnosy s nekvašeným chlebem, přikrývají stůl ubrusem sloužícím tomuto účelu.

Diakonky pomáhají také při obřadu umývání nohou a věnují zvláštní péči ženám, které jsou ve sboru jako hosté, a těm, které byly nedávno přijaty do církve.

4. *Péče o nemocné a potřebné* – Diakonky se spolu s diakony podílejí na péči o nemocné, potřebné a ty, kdo se dostali do nesnází (viz str. 70).

5. *Péče a údržba majetku sboru* – Ve sborech, kde odpovědnost za údržbu a péči o modlitebnu, případně o další majetek, není svěřena zvláštnímu výboru, přejímají odpovědnost za péči o modlitebnu a údržbu diakoni a diakonky. (Poznámka č. 3, str. 155.)

TAJEMNÍK

To, zda bude sborový život dobře fungovat, závisí do velké míry na práci sborového tajemníka. Protože se však jedná o důležitou a odbornou služebnost, je moudré najít takového člověka, který by mohl být do této služebnosti volen víckrát, aby byla zajištěna kontinuita ve vedení sborových záznamů a výkazů.

Ve velkých sborech je možné zvolit také pomocného tajemníka. Nemůže-li se tajemník z nějakého důvodu členského shromáždění zúčastnit, je nutné určit a požádat jeho zástupce, aby vypracoval zápis z tohoto shromáždění. (Poznámka č. 4, str. 156.)

Bez hlasování sboru nelze přidávat ani vyškrtnout jména – Tajemník není oprávněn přidat nebo vymazat jména ze sborového seznamu bez odhlasování sborem, s výjimkou úmrtí člena. Když některý člen zemře, zaznamenaná tajemník datum jeho úmrtí ve sborové knize (viz str. 47).

Převádění členů – Tajemník sboru vyřizuje korespondenci s jednotlivými členy a sbory při převodu sborového členství (viz str. 44–47).

Korespondence se členy – Tajemník by se měl snažit udržovat kontakt se členy, kteří se neúčastní shromáždění ve sboru. (Poznámka č. 5, str. 156.)

Nahlášení delegátů na konferenci sdružení – Tajemník má na pokyn výboru sboru urychleně oznámit místnímu sdružení delegáty, kteří byli zvoleni zastupovat sbor na konferenci sdružení. K tomu použije formuláře, které mu dodá sdružení (viz str. 101).

Včasné podávání zpráv – Tajemník sboru je povinen včas podávat výkazy a hlášení požadovaná od sdružení. Některá z nich jsou roční, jiná čtvrtletní. Je důležité, aby je tajemník sdružení obdržel v předepsané lhůtě, protože tyto důležité údaje ovlivňují přesnost zpráv jiných organizací světové církve. Potřebné údaje pro sestavení zpráv získá tajemník od ostatních činovníků sboru.

Sborové záznamy – Tajemník sboru uchovává všechny sborové záznamy. Musí je pečlivě opatrovat. Všechny záznamy a dokladové knihy různých sborových činovníků jsou majetkem církve. Po uplynutí funkčního období je povinností tajemníka odevzdat všechny knihy a záznamy nově zvolenému tajemníkovi. V průběhu funkčního období je tajemník má na požádání předložit kdykoli k nahlédnutí kazateli nebo starším sboru.

POKLADNÍK

Kvůli důležitosti služby pokladníka je moudré najít takového člověka, který by mohl být do této služebnosti volen víckrát, aby byla zajištěna kontinuita ve vedení záznamů a výkazů. Ve velkých sborech je možné zvolit také pomocného pokladníka.

Pokladník může výrazně povzbudit k věrnosti v odevzdávání desátků a může prohloubit ducha štědrosti u členů sboru. Může v Kristově duchu poradit a pomoci ostatním členům jak zůstat Bohu věrní v desátcích a darech, a to i v době finanční tísně.

Pokladník je správcem všech finančních prostředků sboru – Pokladník sboru zodpovídá za všechny sborové prostředky. To se vztahuje na: (1) prostředky určené pro sdružení, (2) prostředky pro místní sbor a (3) fondy jednotlivých oddělení místního sboru.

Všechny prostředky (pro sdružení, místní sbor i pro jednotlivá oddělení sboru) ukládá pokladník na bankovní účet vedený na jméno sboru, pokud sdružení nepovolí jiné řešení. Toto bankovní konto musí být vedeno odděleně a nesmí být spojeno s jakýmkoli osobním kontem. Jestliže to schválí výbor sboru, může

být rezerva sborových prostředků uložena na spořicímu účtu. Spravuje-li sbor větší finanční obnos na stavbu modlitebny nebo jiné zvláštní projekty, může výbor sboru povolit oddělená bankovní konta. Všechna tato konta však spravuje pokladník.

Všechny bankovní účty sboru jsou určeny výhradně pro sborové finanční prostředky a nesmí být nikdy spojeny s jakýmkoli osobním účtem či financemi.

Prostředky pro sdružení – Prostředky pro sdružení, které zahrnují desátky, všechny pravidelné misijní sbírky a všechny sbírky pro zvláštní projekty a instituce sdružení, jsou pouze svěřenými prostředky. Na konci každého měsíce, nebo podle požadavků sdružení i častěji, odesílá pokladník sboru pokladníkovi sdružení všechny prostředky určené pro sdružení, které nashromáždil během předcházejícího určeného období. Sbor si nesmí prostředky určené pro sdružení vypůjčovat, používat je nebo zadržovat pro jakékoli jiné účely.

Prostředky sobotní školy – Všechny dary sobotní školy musí tajemník či pokladník oddělení sobotní školy každou sobotu předávat pokladníkovi sboru, který vede pečlivý záznam o všech darech. Tyto misijní prostředky se zasílají na sdružení, jak bylo již výše vysvětleno. Pokladník pečuje také o finanční prostředky sobotní školy určené pro běžná vydání tohoto oddělení, a na pokyn výboru sobotní školy (viz str. 85, 86) je uvolňuje ke krytí potřebných výdajů.

Prostředky místního sboru – Finanční prostředky sboru jsou určeny ke krytí běžných vydání sboru, pro opravy a údržbu modlitebny a pro sociální účely. Tyto prostředky náleží místnímu sboru a pokladník s nimi disponuje pouze podle rozhodnutí výboru sboru nebo členského shromáždění. Pokladník sboru z prostředků sboru zaplatí všechny výborem schválené účty za běžné výdaje.

Prostředky sborových oddělení – Prostředky sborových oddělení zahrnují prostředky určené pro evangelizaci, oddělení křesťanského domova a mládeže, sociální práci a sobotní školu. Může jít také o fondy pro sborovou školu. Vedoucí oddělení nebo diakoni odevzdají neprodleně všechny prostředky přijaté těmito odděleními pro jejich činnost pokladníkovi sboru. Tyto prostředky náležejí pomocným oddělením sboru. Mohou být vypláceny pouze na příkaz oddělení, jemuž náleží. Pokladník musí na všechny obdržené peníze, včetně obnosů, které u něj složila sborová oddělení, vystavit příjmové doklady. Také vedoucí sborových oddělení mají pokladníkovi řádně potvrdit příjem peněz.

Účelová vázanost prostředků – Jsou-li sbírány dary pro světové misijní dílo nebo pro celocírkevní či místní potřeby, všechny peněžní dary (pokud dárce neurčil jinak) mají být považovány za součást této sbírky. Všechny dary, které jsou poskytnuty jednotlivci pro specifický fond nebo účel, musí být použity

k danému účelu. Pokladník ani výbor sboru nejsou oprávněni použít prostředky k jinému účelu, než k jakému byly darovány.

Prostředky pomocných oddělení tvoří často z velké části dary pro zvláštní účely a jsou věnovány právě pro zvláštní oblast sborové práce, pro niž je ustanoveno dané oddělení. I tyto prostředky spravuje pokladník. Ani on, ani výbor sboru nejsou oprávněni tyto prostředky použít nebo zapůjčit na jiný účel, než na který byly sebrány.

Je-li některé oddělení zrušeno, může sbor při řádném členském shromáždění rozhodnout, jak se má naložit s eventuálním zůstatkem na kontě oddělení.

Placení objednaných časopisů a knih ve sboru – V oblastech, kde neexistuje adventistické knihkupectví, spravuje pokladník sboru také peníze na platbu osobních objednávek literatury, knih, brožur, časopisů a na předplatné periodických tiskovin. (Poznámka č. 6, str. 156.)

Jak mají členové správně přispívat – Pokladník by měl dbát, aby všechny příspěvky členů sboru, kromě pravidelných sbírek, byly vkládány do obálek určených pro desátky a dary (pokud dané sdružení nepoužívá jiný alternativní postup). Členové by měli své dary a obnosy náležitě zapsat a přesvědčit se, že celkový vložený obnos souhlasí se zapsanými údaji. Poté také přepíše své jméno a adresu a odevzdají obálku na určené místo nebo ji odevzdají osobně pokladníkovi, který uschová vložené lístky (či obálky) jako doklady do doby, kdy bude sborové hospodaření zkontrolováno auditorem ze sdružení.

Členové, kteří poukazují desátky a dary složenkou, šekem nebo převodním příkazem, by měli tyto doklady, pokud je to právně možné, vystavovat na jméno a adresu sboru, nikoliv na soukromou osobu.

Stvrzenky pro členy – Pokladník má bezodkladně vystavovat stvrzenky na všechny sebemenší přijaté obnosy a o všech stvrzenkách a vkladech musí vést přesnou evidenci. Všechny sbírky sboru, které nebyly odevzdány v obálkách, má pokladník spočítat v přítomnosti jiného činovníka sboru, nejlépe diakona, jemuž je poté vystavena stvrzenka.

Správný způsob odesílání prostředků na sdružení – Zasílají-li se peníze hospodáři sdružení, musí se všechny šeky, převodní příkazy nebo peněžní poukázky, pokud je to právně možné, vystavovat na jméno organizace, nikoliv na jméno osoby. K převodu musí být přiložena kopie dokladu ze sborové pokladní knihy. Převodní tiskopis dodá sdružení. (Viz str. 120, 121.)

Uchovávání dokladů – Ke všem přijatým i vydaným částkám je nutné uchovávat doklady a účty. Ty jsou uchovávány a evidovány podle systému, na kterém se dané sdružení dohodne.

Pokladní záznamy podléhají kontrole (auditu) – Hospodář sdružení nebo jiná osoba určená výborem sdružení kontroluje každý rok (obvykle) finanční záznamy sborů.

Sborové pokladní knihy a jiné finanční záznamy vztahující se k práci pokladníka sboru nebo pokladníka jiné pomocné organizace sboru mohou být kdykoliv vyžádány a kontrolovány auditorem sdružení, zodpovědným kazatelem, prvním starším sboru nebo osobami pověřenými výborem sboru. Nesmějí k nim mít ale přístup neoprávněné osoby. (Viz str. 125.)

Zprávy o všech příjmech a vydáních mají být představeny při pravidelných členských shromážděních sboru. Kopie těchto zpráv mají obdržet vedoucí činovníci sboru.

Při zprávě o počtu členů platících ve sboru desátek mají být také manželé, manželky či děti, kteří nejsou výdělečně činní, ale jsou členy církve, počítáni spolu s živitelem rodiny, který věrně odevzdává desátky, do skupiny platících.

Vztah mezi pokladníkem a členy je důvěrný – Pokladník si musí být vědom toho, že vztah mezi ním a jednotlivými členy vyžaduje naprostou diskrétnost. Musí svědomitě dbát na to, aby se před nikým – kromě těch, kteří se s ním podílejí na odpovědnosti v díle – nikdy nezmínil o desátcích členů, o jejich příjmu nebo o čemkoli, co s tím souvisí. Nedodržování této zásady může způsobit velké problémy.

KOORDINÁTOR PRÁCE SE ZÁJEMCI

Je důležité, aby se někdo ujal zájemců získaných misijní činností sboru. Proto by měl být při sborových volbách zvolen koordinátor práce se zájemci. Tato osoba je členem výboru osobní služby a spolupracuje přímo s kazatelem a předsedou tohoto výboru.

K úkolům tohoto koordinátora patří:

1. Vést přehledný seznam všech zájemců.
2. Pomáhat kazateli a předsedovi výboru oddělení osobní služby v získávání a evidování členů sboru, kteří jsou schopni věnovat se další práci se zájemci.
3. Poskytovat výboru sboru měsíční zprávu o počtu zájemců a dalším rozvíjení vztahů s nimi. Když se zájem dostatečně rozvine, má se na něm podílet kazatel.

SBOROVÁ ODDĚLENÍ A OSTATNÍ ORGANIZACE

Organizační struktura církve, která je vedená Duchem svatým, je důležitá pro duchovní růst členů a pro naplňování poslání církve. Je to kostra těla církve. A „celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími... buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno“ (Ef 4,16).

Nejdůležitější součástí organizační struktury sboru jsou činovníci (viz str. 64–75), jednotlivá oddělení a další pomocné organizace. Tato kapitola popisuje jejich cíle, vedení a aktivity.

Činnost jednotlivých oddělení a organizací ve sboru se úzce váže k práci kazatele, protože se všichni podílejí na šíření poselství evangelia. Kazatel slouží jako poradce těchto organizací a ty zase pomáhají uskutečňovat sboru jeho evangelizační programy. V naléhavých případech nebo tam, kde to okolnosti vyžadují, může kazatel svolat setkání kteréhokoliv výboru nebo organizace.

Každý sbor by měl využívat činnost jednotlivých oddělení a pomocných organizací k tomu, aby podpořil duchovní růst svých členů a mohl plnit poslání dané Kristem (viz Mt 28,19; Zj 10,11; 14,6).

ODDĚLENÍ DĚTÍ

Oddělení dětí bylo vytvořeno proto, aby pomáhalo rozvíjet víru dětí od jejich narození do věku čtrnácti let a vedlo je k tomu, aby se začlenily do církve. Organizuje různé aktivity, které vedou děti ke Kristu a které jim ukazují jak prožívat každodenní vztah s Ním. Spolupracuje s oddělením sobotní školy a s dalšími odděleními, aby zajistilo náboženskou výchovu dětí a naplňovalo své poslání tím, že rozvíjí celou řadu aktivit, které dětem pomáhají pochopit poselství o Boží milosti a vedou je ke službě a přijímání druhých.

„Není možné plně docenit význam vzdělávání dětí v raném věku. Naučení, která dítě získá během prvních sedmi let života, ovlivňují formování charakteru více než všechno, co se naučí v dalších letech.“ (CG 193)

„Dodnes platí, že děti přijímají poselství evangelia neochotněji. Jejich srdce jsou otevřená Božímu vlivu a vše, co se naučí, si velmi dobře pamatují. I malé děti mohou být křesťany. Mají zkušenosti přiměřené svému věku. Potřebují duchovní vzdělání a rodiče by jim měli všemožně pomáhat, aby se jejich povaha utvářela podle vzoru Ježíšovy povahy.“ (DA 515)

„Děti ve věku osmi, deseti nebo dvanácti let jsou dost staré, aby pochopily otázku osobního náboženství. (...) Pokud je dostatečně poučíme, i velmi malé děti mohou pochopit, že jsou hříšné a že mohou být spaseny díky Kristu.“ (1T 400)

„Když Ježíš napomínal učedníky, aby dětem nebránili a dovolili jim k němu přicházet, mluvil i ke svým budoucím následovníkům – k církevním činitelům, kazatelům, pomocníkům a všem ostatním křesťanům. Ježíš zve děti k sobě a žádá

nás, abychom je k němu nechali jít. Jako by říkal: Děti přijdou, pokud jim v tom nebudete bránit.“ (DA 517)

Vedoucí a výbor oddělení dětí – Vedoucí či koordinátor oddělení dětí je volen sborem, aby rozvíjel aktivity podporující rozvoj víry dětí. Je třeba, aby měl tento člověk nejen vůdčí a organizační schopnosti, ale také zkušenosti a zapálení pro práci s dětmi.

Vedoucí tohoto oddělení ve spolupráci s kazatelem a výborem sboru vytvoří výbor oddělení dětí, který bude plánovat a připravovat aktivity pro děti. V tomto výboru by měli pracovat lidé, kteří mají zájem a zkušenosti s prací s dětmi. Obvykle by do tohoto výboru měli patřit vedoucí oddělení sobotní školy, vedoucí prázdninové biblické školy, vedoucí mladší mládeže a dva nebo tři další lidé, kteří jsou zapálení pro práci s dětmi.

Pokud sbor organizuje prázdninové biblické školy, dětské sobotní školy, biblické kluby nebo setkávání nad biblickými příběhy, všechny tyto aktivity jsou pak řízeny právě oddělením dětí. (Viz str. 76.)

Každý, kdo je zapojen do práce s dětmi, musí nezbytně splňovat všechny požadavky, které církev i zákony dané země pro práci s dětmi vyžadují (např. potřebný certifikát nebo ověření jeho minulosti). Představitelé jednotlivých sborů by se měli vždy obracet na sdružení pro konzultaci ohledně toho, jaká ověření či potvrzení jsou potřebná a nezbytná. (Poznámka č. 7, str. 156, 157.)

Materiály – Materiálům a podkladům pro práci s dětmi se detailněji věnuje Poznámka č. 8, str. 157.

ODDĚLENÍ KOMUNIKACE

Služba oddělení komunikace vyžaduje podporu všech laických členů, církevních zaměstnanců i institucí. Oddělení komunikace podporuje kvalitní programy komunikace s veřejností (public relations), používání všech moderních komunikačních technik, technologií a médií pro hlásání evangelia. Sbor by tedy měl zvolit vedoucího oddělení komunikace, a pokud by to bylo třeba, zorganizovat také výbor komunikace.

„Musíme využít každý vhodný prostředek, abychom přinesli lidem světlo evangelia. Využijme tisk a každou možnost reklamy, abychom upoutali pozornost lidí na naše dílo.“ (6T 36)

„Je třeba hledat nové způsoby jak oslovit lidská srdce. Některé metody používané v Božím díle se budou lišit od těch, které byly používány v minulosti.“ (Ev 105)

Vedoucí oddělení komunikace – Vedoucí oddělení komunikace by měl mít schopnost jednat s lidmi a náležitě reprezentovat církev, měl by mít dobrý

úsudek, organizační schopnosti, dobré vyjadřovací a literární schopnosti a ochotu plnit potřebné úkoly.

Vedoucí shromažďuje a nabízí zprávy pro zveřejnění v místních médiích, spolupracuje s vedoucím oddělení komunikace při sdružení a při pravidelných členských shromážděních informuje sbor o těchto aktivitách. Oddělení komunikace při sdružení vedoucímu poskytuje potřebnou pomoc a instrukce.

Za celkový program komunikace sboru je zodpovědný především kazatel, proto úzce spolupracuje s oddělením komunikace jako poradce.

Každé oddělení sborové organizace může určit jednotlivce, který bude vedoucímu nebo výboru oddělení komunikace poskytovat informace o významných událostech.

Výbor oddělení komunikace – Ve velkých sborech může být výhodnější, aby s ohledem na mnohostranné potřeby komunikace s veřejností tuto práci zajišťoval speciální výbor. Tento výbor je zvolen sborem a vedoucí oddělení pak tomuto výboru předsedá. Členové tohoto výboru pak mohou být pověřeni jednotlivými specifickými zodpovědnostmi, jako je komunikace s tiskem, veřejnými médii, využívání internetového zpravodajství a sdělovacích prostředků provozovaných církví. Tam, kde je v oblasti sboru nějaká církevní instituce, člen jejího týmu pro styk s veřejností má být pozván, aby zasedal v tomto výboru.

Společný výbor komunikace – Jestliže více sborů v jedné oblasti vytvoří společný výbor komunikace, pak vedoucí tohoto oddělení z každého zainteresovaného sboru má být jeho členem a pracovat v souladu s dohodnutým plánem, podle něhož se koordinuje předávání zpráv a další mediální aktivity sborů. Výbor by měl být zorganizován z podnětu vedoucího oddělení komunikace při sdružení a jeho setkání svolávána a vedena předsedou, kterého si tato skupina zvolí.

ODDĚLENÍ VÝCHOVY

Církev spravuje vlastní vzdělávací instituce – od mateřských škol až po univerzity – se záměrem předat studentům své ideály, učení, postoje, hodnoty, způsoby a zvyky. Právě poznání Boha, společenství a přátelství s Ním při studiu a službě, podobnost Bohu v rozvoji charakteru – to vše jsou východiska, prostředky a cíle adventistického pojetí výchovy a vzdělávání.

Vedoucí oddělení výchovy – Sbor volí vedoucího oddělení výchovy, aby propagoval a získával podporu pro křesťanskou výchovu a vzdělávání. Vedoucí oddělení výchovy je také členem výboru *Sdružení pro domov a školu* a spolupracuje s tímto sdružením.

Sdružení pro domov a školu – Sbor, který provozuje školní zařízení, vytvoří *Sdružení pro domov a školu*, jehož účelem je zajišťovat základní vzdělávání

a sjednotit úsilí rodiny, školy a sboru v jejich snaze zajistit dětem křesťanskou výchovu a vzdělání. Rodiče studentů, podporovatelé školy i členové sboru mají být povzbuzováni k aktivnímu členství v tomto sdružení.

Mezi činovníky tohoto sdružení patří vedoucí, jeho zástupce, tajemník-hospodář, knihovník a tajemník oddělení výchovy. (Viz str. 161.) Pro zajištění kontinuity práce je žádoucí, aby někteří z činovníků byli voleni opakovaně. Všichni tito činovníci musí být členy církve.

Vedoucím *Sdružení pro domov a školu* by měl být člen církve, který má zkušenosti z práce s dětmi, je otevřený novým myšlenkám a je přesvědčen o důležitosti křesťanské výchovy a vzdělávání.

Tajemník-hospodář vede záznamy o činnosti sdružení a podává na počátku a na konci školního roku zprávy vedoucímu oddělení výchovy při sdružení. Finanční prostředky tohoto sdružení musí procházet řádným účetnictvím sboru, pokladník je vede na samostatném účtu. Tyto prostředky podléhají reviznímu auditu podle platných pravidel přijatých církví.

Ředitel školy je členem výboru *Sdružení pro domov a školu* z titulu své funkce.

Správní rada školy – Administrativním útvarem řídicím každou základní nebo střední školu, kterou provozuje jeden konkrétní sbor, je správní rada školy, kterou zvolí buď daný sbor, nebo školní komise ustanovená výborem sboru. Tímto řídicím orgánem může být buď samostatná správní rada, výbor sboru, nebo školní komise, kterou za tímto účelem zřídí výbor sboru. Činnost této rady je podrobněji vysvětlena v předpisech vydaných příslušnou divizí církve.

Členové správní rady školy mají být vybíráni na základě své oddanosti, přesvědčení a loajality ve vztahu k principům křesťanské výchovy, s ohledem na jejich zdravý úsudek a takt, zkušenosti v oblasti školství, soudnost ve finančních otázkách a schopnosti. Mají být přesvědčeni o správnosti zásad a doporučení církve v otázkách výchovy a vzdělávání a být ochotni se jimi řídit.

Jestliže školu vytvořilo a spravuje několik sborů, potom jsou v jejím administrativním orgánu zástupci všech těchto sborů.

Jeden nebo dva členové správní rady školy by měli být vybráni z členů výboru sboru, aby byl výbor školy úzce napojen na výbor sboru.

Kazatel sboru by měl být členem této správní rady. Jestliže školu spravuje více sborů, je obvyklé, že členy správní rady školy jsou kazatelé všech zainteresovaných sborů.

V případě základní a střední školy by měl být členem správní rady také její ředitel.

Někteří členové správní rady školy by měli být vybráni také z řad rodičů, jejichž děti školu navštěvují. Rada tak bude moci využít pohledu a podnětu ze strany rodičů, kteří činnost školy sledují zblízka a mají s ní osobní zkušenosti.

Základními činovníky správní rady školy jsou předseda a tajemník. Jestliže školu provozuje jediný sbor, volí právě on předsedu správní rady.

Jedná-li se o školu zřízenou několika sbory, může být zvolen také hospodář, zástupce předsedy a zástupce tajemníka. Při svém prvním zasedání po zvolení si taková rada ze svých členů vybere a zvolí předsedu. Jestliže se zainteresované sbory nemohou shodnout, jmenuje předsedu správní rady školy buď výbor sdružení, nebo komise pro výchovu při tomto výboru. Ředitel školy bývá obvykle volen za tajemníka správní rady.

Jestliže školu spravuje více sborů, potom každé rozhodnutí správní rady, ze kterého vyplývají finanční závazky a požadavky vůči sborům, musí být předem předloženo ke schválení výborům těchto sborů.

Jestliže je pro školu vytvořena samostatná správní rada, je možno při volbě jejích členů a stanovení délky jejich funkčního období postupovat podle jednoho ze dvou možných systémů: (1) Všichni členové mohou být zvoleni na konci kalendářního či fiskálního roku na dobu jednoho roku. (2) Jednotliví členové rady mohou být na počátku jejího fungování zvoleni buď na jeden, dva nebo tři roky. Každý další rok pak budou nově voleni a obměňováni vždy jen někteří členové správní rady školy – a to na období následujících tří let. Smyslem tohoto systému je udržet ve správní radě vždy základní jádro zkušených členů, kteří zajistí kontinuitu činnosti rady. Uprázdňené pozice v průběhu funkčního období jsou doplněny přijetím nových členů, kteří však svou pozici zastávají jen do zbytku původního funkčního období.

Správní rada školy nebo školní komise se má v průběhu školního roku scházet v pravidelnou dobu a na pravidelném místě nejméně jednou měsíčně.

Předseda správní rady svolává a řídí její setkání, dohlíží na realizaci jejích rozhodnutí a podepisuje všechny finanční doklady vystavené tajemníkem rady. Z titulu své funkce je předseda také členem inspekční komise příslušné základní nebo střední školy. Ta má za úkol sledovat a hodnotit práci školy.

Tajemník pořizuje a vede zápisy z každého jednání rady, vystavuje finanční doklady (příkazy k úhradě finančních závazků nebo příjmové doklady) a vyřizuje za správní radu potřebnou korespondenci.

Jestliže školu spravuje pouze jeden sbor, práci hospodáře správní rady školy koná obvykle pokladník sboru nebo jeho zástupce. Ten přijímá školné či jiné příspěvky a na pokyn tajemníka správní rady (potvrzený podpisem předsedy) hradí pohledávky. Pokladník také vede pečlivě účetnictví a na pravidelném zasedání předkládá radě podrobnou zprávu o hospodaření. Pokud jde o školu zřízenou několika sbory, zvolí si její správní rada vlastního hospodáře.

ODDĚLENÍ KŘESŤANSKÉHO DOMOVA

Základním cílem oddělení křesťanského domova je posilovat manželský svazek a rodinu. Rodina byla ustanovena Božím stvořitelským činem a jejím základem už od počátku bylo manželství. Je tím prvotním prostředím, kde se lidé učí poznávat důležité hodnoty a kde se rozvíjí schopnost prožívat blízký vztah

s Bohem i s lidmi. Zdravé rodinné vztahy jsou tedy naprosto zásadní pro poslání církve, která má získávat a vychovávat nové učedníky.

Oddělení křesťanského domova propaguje biblické učení o rodině a zdůrazňuje Boží ideály pro rodinný život. Zároveň chce vést k pochopení zklamání a bolestí, které prožívají jednotlivci i rodiny v tomto hříšném světě. Toto oddělení usiluje o rozvoj pochopení, jednoty a lásky v domově i v širší Boží rodině. Chce napomáhat smíření mezi generacemi, jak je to zaslíbeno v elijášovském poselství proroka Malachiáše 4,5.6, a nabízet naději a podporu lidem, kteří jsou zraněni v důsledku zneužívání, nefungujících rodin a narušených vztahů. Nabízí také vzdělávání k prohloubení a k růstu rodinných vztahů. V případě potřeby by také mělo jedince, manželské páry či celé rodiny odkázat na odborné poradce.

Služba tohoto oddělení v jednotlivých sborech se zaměřuje na předmanželskou přípravu párů, programy k upevnění manželství, a na vzdělávání rodičů. Zvláštní pozornost by měla být věnována potřebám rodin, v nichž žije jen jeden rodič, a rodinám s adoptovanými dětmi. Zároveň je zde prostor pro vzdělávání v oblasti efektivního evangelizačního působení rodin na jiné rodiny.

„Naše práce pro Krista musí začínat v rodině, v domově. (...) Není snad důležitějšího misijního pole. (...) Mnoho lidí však toto domácí prostředí hanebně zanedbává, a tak je zapotřebí představit Boží prostředky k nápravě, aby se na tomto nedobrému stavu něco změnilo.“ (AH 35)

„Božím záměrem je to, aby byly pozemské rodiny obrazem rodiny v nebi. Křesťanské domovy, které žijí podle Božího plánu, jsou jedním z neefektivnějších prostředků k formování křesťanského charakteru a k pokroku Božího díla.“ (6T 430)

„Poslání rodin a domovů se netýká jen jejich členů, ale sahá dál. (...) Vliv opravdového křesťanského domova na lidská srdce a životy je daleko mocnější než jakékoliv kázání.“ (MH 352)

Vedoucí oddělení křesťanského domova – Za vedoucí(ho) oddělení křesťanského domova může být zvolen buď jednatel, nebo manželský pár (viz str. 138, 139 pro definici manželství). Vedoucí tohoto oddělení musí vlastním příkladem ukazovat silné a rozvíjející se rodinné vztahy a vykazovat upřímný zájem o blaho všech rodin. Má-li být úspěšný ve své zodpovědnosti, musí chápat Boží plán pro pomoc těm, jejichž vztahy byly narušeny v důsledku hříchu. Vedoucí rovněž musí zachovávat přiměřenou diskrétnost a vědět, kdy a jak povzbudit ty, kdo jsou v kritické situaci, a odkázat je včas na odbornou pomoc.

Výbor oddělení křesťanského domova – Výbor sboru může zorganizovat také výbor oddělení rodiny a křesťanského domova, jemuž předsedá vedoucí tohoto oddělení.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 9, str. 157.

ODDĚLENÍ ZDRAVÍ

Církev si uvědomuje, že zodpovědnost za představení Krista tomuto světu v sobě zahrnuje také i morální závazek chránit lidskou důstojnost tím, že bude představovat co nejvyšší úroveň fyzického, duševního i duchovního zdraví.

Kromě služby nemocným zahrnuje tato zodpovědnost také předcházení nemocem, a to prostřednictvím účinné zdravotní výchovy a propagace zásad celkového zdraví – tedy života bez tabáku, alkoholu, dalších drog a nečistých pokrmů. Tam, kde je to možné, mají být členové církve povzbuzováni, aby používali předně vegetariánskou stravu.

Vedoucí oddělení zdraví – Má-li sbor vytvářet a plnit účelný program v oblasti zdraví, je třeba, aby zvolil vedoucího oddělení zdraví či podle potřeby i jeho zástupce. Vedoucí by se měl zajímat o otázky zdraví a usilovat o propagaci církevních ideálů zdravého způsobu života nejen mezi členy, ale i ve společnosti – a to prostřednictvím zdravotně-osvětových programů, které církev nabízí. Měl by si udržovat přehled o programech a informacích, které reprezentují ideály a životní filozofii církve, a usilovat o jejich začlenění do účinné duchovně-zdravotní svědecké služby.

Výbor oddělení zdraví – Tam, kde je to proveditelné, může být vytvořen také výbor oddělení zdraví, který by vedl členy sboru i veřejnost v okolí sboru ke zdravému způsobu života a podílel se na evangelizačních snahách sboru vhodnými programy zaměřenými na zdravotní i duchovní oblast života. Tento výbor v součinnosti s výborem oddělení osobní služby má organizovat různé programy v oblasti zdraví, mezi něž patří programy boje proti kouření, kurzy vaření, semináře o zdraví, semináře o zvládání stresu a podobné akce. Pokud kazatel sboru neslouží jako předseda tohoto výboru, má být z titulu své funkce alespoň jeho členem.

Organizace propagující zdravý životní styl – V některých zemích je možné vytvořit samostatné organizace mimo strukturu církve, které propagují zdravý životní styl. Do jejich zřízení by měl být zapojen vedoucí oddělení zdraví při daném sdružení.

Celosvětová sobotní sbírka pro oddělení zdraví – Celá tato sbírka má být odeslána na sdružení, kde je následně rozdělena podle stanovených předpisů. Na požádání sboru může sdružení vrátit sboru až 25 % odeslané částky na krytí programů organizovaných místním oddělením zdraví.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 10, str. 158.

ODDĚLENÍ HUDBY A ZPĚVU

Volba osob zodpovědných za hudbu – Volbě vedoucích hudby a zpěvu je třeba věnovat velkou pozornost a vybírat ty, kteří jsou zcela odevzdaní Bohu a dokážou vybrat vhodnou hudbu pro všechny sborové bohoslužby a setkání. Hudba sekulární nebo pochybného žánru nemá být nikdy součástí bohoslužeb.

Ti, kteří jsou ve sboru odpovědní za hudbu a zpěv, mají úzce spolupracovat s kazatelem nebo staršími sboru, aby výběr hudby a písní byl v souladu s námětem kázání. Nemají pracovat nezávisle, ale pod vedením kazatele nebo starších. Měli by se s nimi radit nejen o výběru hudby, ale také o výběru zpěváků a hudebníků.

Výběr hudebníků a zpěváků – Duchovní hudba je důležitou součástí veřejné bohoslužby. Sbor musí pečlivě vybírat zpěváky a ostatní hudebníky, kteří by správně reprezentovali zásady církve. Mají to být členové sboru, sobotní školy nebo skupiny adventistické mládeže. Jelikož při bohoslužbách zaujímají významnou roli, měli by být také svým vzhledem a oděvem příkladem skromnosti a vkusu. Pro zpěváky pěveckého sboru je možné také mít zvláštní úbor.

Ve sboru může být organizováno několik pěveckých těles. Dětský pěvecký sbor je účinným nástrojem pro duchovní rozvoj, zapojení do sborové rodiny i pro evangelizaci.

ODDĚLENÍ NÁBOŽENSKÉ SVOBODY

Oddělení náboženské svobody prosazuje a propaguje myšlenku náboženské svobody, především s ohledem na svobodu svědomí. Náboženská svoboda zahrnuje základní lidské právo mít nebo přijmout náboženství podle vlastní volby, změnit náboženské vyznání na základě vlastního přesvědčení a svědomí, prožívat náboženství soukromě nebo společně s jinými, a to prostřednictvím bohoslužebných obřadů, slavením svátků a dnů odpočinku, náboženskými úkony a šířením svého náboženského přesvědčení, při respektování stejných práv ostatních lidí.

Vedoucí oddělení náboženské svobody – Vedoucí oddělení náboženské svobody spolupracuje s místním kazatelem a s oddělením náboženské svobody při příslušném sdružení či unii. Má působit pozitivním duchovním vlivem, být schopný vystupovat na veřejnosti, zajímat se o problematiku náboženské svobody, být schopný vyjadřovat se dobře písemnou formou a mít zájem o uchování svobody pro Boží lid.

Sdružení pro náboženskou svobodu – Každý sbor je z hlediska církve považován za určité neformální sdružení pro náboženskou svobodu a každý člen je považován za člena tohoto sdružení. Kazatel nebo starší sboru pak plní roli předsedy tohoto sdružení.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 11, str. 158.

ODDĚLENÍ KNIŽNÍ EVANGELIZACE

Oddělení knižní evangelizace koordinuje a propaguje misijní práci prostřednictvím křesťanské literatury. Toto oddělení řídí výbor oddělení knižní evangelizace ve spolupráci s patřičným vydavatelstvím dané oblasti. Oddělení pomáhá ostatním sborovým oddělením v propagaci, prodeji a distribuci předplacených časopisů a další misijní literatury. Ve spolupráci s kazatelem a s jinými odděleními vytváří plány systematického zapojování členů do misijní práce s literaturou.

„Existuje mnoho míst, kde lidé nemohou slyšet hlas kazatele; míst, kam mohou proniknout pouze naše publikace – knihy, časopisy a brožury obsahující biblické pravdy, které lidé potřebují.“ (CM 4)

Posláním tohoto oddělení je evangelizace a podpora duchovního růstu členů sboru. Ellen G. Whiteová vždy povzbuzovala členy k tomu, aby „prodávali nebo rozdávali naši literaturu“. (Ms 126, 1902)

Prodej knih prostřednictvím knižních evangelistů – „Bůh hledá v našich sborech ty, kteří by vstoupili do jeho služby jako kolportéři – knižní evangelisté.“ (CM 20)

Šíření knih prostřednictvím všech členů církve – „Každý věřící se může zapojit do rozšiřování evangelizační brožury, letáků a knih obsahujících poselství pro tuto dobu.“ (CM 21)

Koordinátor oddělení knižní evangelizace – Koordinátor tohoto oddělení je sborem zvolen proto, aby vedl sborové aktivity v oblasti knižní evangelizace.

Výbor oddělení knižní evangelizace – Výbor tohoto oddělení je ustanoven výborem sboru a pracuje pod jeho vedením. Výboru předsedá koordinátor tohoto oddělení. Kazatel, vedoucí oddělení osobní služby a tajemník oddělení osobní služby jsou členy tohoto výboru z titulu své funkce. Všichni jeho členové mají vykazovat zájem a zkušenosti v oblasti knižní evangelizace.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 12, str. 158.

ODDĚLENÍ SOBOTNÍ ŠKOLY A OSOBNÍ SLUŽBY

Oddělení sobotní školy

Sobotní škola je prvořadým nábožensko-vzdělávacím program Církve adventistů sedmého dne. Sleduje čtyři cíle: studium Písma, společenství, evangelizační zaměření a zdůrazňování celosvětové misie. Oddělení sobotní školy a osobní služby při generální konferenci připravuje studijní pomůcky pro všechny věkové skupiny a návrhy programů pro různé části světa s ohledem na jejich kulturu, nabízí pomůcky a školení pro učitele sobotní školy a propaguje sbírky sobotní školy určené pro celosvětovou misijní práci.

„Sobotní škola je důležitou částí misijní práce nejen proto, že poskytuje mladým i starším lidem poznání Božího slova, ale proto, že v nich vzbuzuje lásku k biblickým pravdám a touhu, aby Bibli sami studovali. Nejdůležitější je však to, že je vede, aby svůj život podřídili biblickému učení.“ (CSW 10.11)

„Je-li sobotní škola správně vedena, stává se jedním z velkých Božích nástrojů, jímž jsou lidé přiváděni k poznání pravdy.“ (CSW 115)

Činovníci výboru sobotní školy – Činovníci sobotní školy a členové jejího výboru jsou voleni sborem. Patří mezi ně vedoucí celého oddělení a případně i jeho zástupci, tajemník a podle potřeby jeho zástupci, vedoucí každé věkové kategorie, včetně sobotní školy pro dospělé, vedoucí oddělení dětí (nebo i vedoucí prázdninové biblické školy) a investiční tajemník.

Činovníci, učitelé a všichni členové sobotní školy mají spolupracovat s ostatními odděleními sboru v evangelizačním úsilí o záchranu lidí. Mají ze všech sil konat evangelizaci prostřednictvím pravidelných tříd sobotní školy a dalších aktivit, jako jsou biblické kurzy s kazatelem, prázdninová biblická škola, sobotní školka, biblické kluby či setkání nad biblickými příběhy.

Výbor sobotní školy je administrativním orgánem sobotní školy. Tvoří jej následující činovníci: vedoucí oddělení, který výboru předsedá, jeho případní zástupci, tajemník (podle potřeby i jeho zástupci), vedoucí jednotlivých odvětví sobotní školy, investiční tajemník, vedoucí oddělení osobní služby, vedoucí oddělení dětí (nebo také vedoucí prázdninové biblické školy), jeden ze starších sboru (určený výborem sboru nebo výborem starších) a kazatel.

Jakmile byli činovníci zvoleni, vedoucí svolá výbor sobotní školy a ten určí další činovníky podle potřeby pro různá odvětví, kteří pak neslouží jako členové výboru sobotní školy. Takovými pomocníky mohou být zástupci vedoucích jednotlivých odvětví, jejich tajemníci, a také ti, kteří jsou v rámci sobotní školy zodpovědní za hudbu a zpěv.

Kromě výše jmenovaných činovníků určuje výbor sobotní školy učitele pro všechna oddělení. Jejich jmenování musí schválit výbor sboru. Vzhledem k důležitosti zachování celistvosti komplexního studijního plánu sobotní školy a kvality vyučování je třeba velmi pečlivě vybírat učitele. Při výběru učitelů pro dětskou

sobotní školu by měl výbor tuto záležitost konzultovat s vedoucími jednotlivých odvětví pro různé věkové skupiny. Všichni učitelé mají být řádnými členy církve.

Výbor sobotní školy vedený vedoucím tohoto oddělení zodpovídá za úspěšnou činnost celé sobotní školy. Výbor se má scházet pravidelně, úměrně potřebám. Zajišťuje, aby byly vždy k dispozici v dostatečném množství pomůcky, včetně lekcí sobotní školy¹⁴, které připravuje Generální konference.

Vedoucí sobotní školy a ostatní činovníci – Vedoucí sobotní školy je vedoucím činovníkem sobotní školy. Jakmile je zvolen, má plánovat, aby sobotní škola co nejplynuleji a neúčinněji plnila svou funkci. Vedoucí musí podporovat plány a důrazy oddělení sobotní školy při sdružení. Očekává se od něho, že se bude řídit rozhodnutím výboru sobotní školy o činnosti sobotní školy. Podle potřeby může být ve sboru zvolen také jeden nebo více zástupců vedoucího sobotní školy.

Tajemník tohoto oddělení vyplní ihned po poslední sobotě každého čtvrtletí čtvrtletní zprávu do příslušného formuláře a ve stanovený čas ji odešle vedoucímu oddělení sobotní školy a osobní služby při příslušném sdružení. Kopii této zprávy si tajemník uloží, další kopie předá vedoucímu oddělení a kazateli a zprávu představí při členském shromáždění.

Investiční tajemník podporuje a propaguje investiční plán na podporu misijní práce ve všech odvětvích sobotní školy a zajišťuje informovanost všech členů ohledně realizace těchto plánů.

Vedoucí prázdninové biblické školy propaguje, organizuje a vede evangelizaci prostřednictvím každoroční prázdninové biblické školy. V některých sborech může být tato zodpovědnost svěřena vedoucímu oddělení dětí.

Výbor sobotní školy může po konzultaci s vedoucími jednotlivých odvětví jmenovat vedoucího hudby a zpěvu, jehož povinností je vést hudební program sobotní školy. Hudba, jako součást bohoslužby, má být zaměřena na Boží oslavu. Zpěváci i hudebníci mají být vybíráni stejně pečlivě jako ostatní činovníci sobotní školy a hodnoceni podle stejných měřítek. (Viz str. 83, 134.) V sobotní škole, kde je zapotřebí varhaníka nebo pianistu, je jmenuje výbor sobotní školy.

Vedoucí jednotlivých odvětví sobotní školy – Výbor sboru zvolí pro každé odvětví sobotní školy vedoucího. Podle potřeby může určit i jejich zástupce. Podrobnější informace o věkových kategoriích od malých dětí až po dospělé jsou k dispozici v *Příručce pro sobotní školu*¹⁵.

Učitelé sobotní školy – Všechny učitele sobotní školy vybírá výbor sobotní školy a schvaluje výbor sboru. Vybraní učitelé mají mít předpoklady k učení a mají

¹⁴ Sabbath School Bible Study Guide – v češtině „Průvodce studiem Bible“ (Biblické úkoly)

¹⁵ Sabbath School Handbook – tato příručka zatím ještě neexistuje v českém překladu.

být ochotni se dále vzdělávat a rozvíjet své učitelké schopnosti. Mají se pečlivě připravovat, pravidelně a včas docházet do sobotní školy a být příkladem v každodenním studiu lekcí sobotní školy.

Výbor by měl obzvláště pečlivě vybírat učitele pro děti a mládež, především z těch lidí, kteří vnímají potřeby dětí a mládeže a jsou schopni tyto potřeby naplňovat. Každý, kdo se zapojuje do práce s dětmi, musí splňovat podmínky, které určuje církev nebo místní legislativa (např. potřebný certifikát nebo ověření minulosti). Představitelé sboru by se tedy měli obrátit na příslušné sdružení pro informace, které požadavky jsou v jejich podmínkách nutné. Všichni učitelé sobotní školy by měli být povzbuzováni k účasti na školeních a kurzech nabízených oddělením sobotní školy při sdružení. (Poznámka č. 7, str. 156.)

Oddělení sobotní školy by mělo organizovat každý týden setkání učitelů.

S vědomím toho, že „pouze lidé, kteří utvrdili svou mysl pravdami Bible, obstojí v posledním velkém sporu“ (GC 593,594), by měli představitelé sobotní školy povzbuzovat k pravidelnému a systematickému studiu Božího slova. Smyslem lekcí sobotní školy (*Průvodce studiem Bible*), které vydává Generální konference nebo divize, je povzbudit ke každodennímu zamyšlení nad Bibli. Právě tato praxe silně přispívá k udržování jednoty celosvětové církve. Každý člen má mít přístup k těmto studijním materiálům odpovídajícím jeho věkové kategorii. Stejně tak by měl mít každý vedoucí a učitel k dispozici také potřebné pomůcky, které jsou za tímto účelem vydávány.

Čas, který mají učitelé vymezený ke studiu se svou třídou, by měl být minimálně třicet minut.

Dary sobotní školy – Všechny finanční dary vybrané v rámci sobotní školy mají být tajemníkem oddělení náležitě zaevidovány a předány co nejdříve pokladníkovi. Také dary z externích oddělení sobotní školy jsou přidány k těmto pravidelným sbírkám. Mnohé sobotní školy organizují také sbírku pro krytí nutných nákladů tohoto oddělení. S výjimkou těchto fondů na nezbytné výdaje oddělení jsou určeny všechny dary sobotní školy na podporu misijní práce a mají být předány v plné výši pokladníkovi sdružení. Mezi dary sobotní školy patří pravidelné každodenní sbírky sobotní školy, sbírka třinácté soboty, investiční fond a zvláštní dary vděčnosti (např. při příležitosti narozenin). Všechny tyto dary mají být evidovány jako samostatný fond v rámci finančního systému církve. Tyto prostředky jsou poté přerozdělovány podle stanovených pravidel. Sbor ani sdružení nemají právo ponechat si tyto prostředky.

Tam, kde se používá kalendář účelových sbírek, se sbírka na výdaje sobotní školy a misijní sbírky nemají provádět společně a pak se dodatečně dělit podle dohodnutého systému nebo poměru. Kombinovaný systém sbírky může být použit tam, kde církev přijala se souhlasem divize takový plán.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 13, str. 159.

Oddělení osobní služby

Oddělení osobní služby zajišťuje materiály a vychovává členy k tomu, aby se svým úsilím připojili k práci kazatelů a sborových činovníků při zvěstování evangelia. Toto oddělení nese také zodpovědnost za programy na pomoc potřebným.

Výbor oddělení osobní služby – Výbor oddělení osobní služby vede misijní aktivity sboru a pracuje pod vedením výboru. Tento výbor by se měl scházet alespoň jednou měsíčně. Mezi jeho členy má patřit kazatel, starší sboru, pokladník a vedoucí dalších oddělení, která jsou ve sboru aktivní. Výbor osobní služby může dle potřeby vytvořit podvýbory a pověřovat je plněním určitých úkolů. Všechny tyto podvýbory podávají své návrhy a zprávy výboru oddělení osobní služby. Výbor oddělení osobní služby a jeho vedoucí jsou odpovědní za organizování služby a činnosti malých skupinek.

Činovníci oddělení osobní služby – Činovníci oddělení osobní služby, mezi něž patří vedoucí (případně i jeho zástupci) a tajemník, jsou voleni sborem.

Vedoucí tohoto oddělení, který je zároveň i předsedou výboru oddělení osobní služby, má vychovávat a vést sbor k aktivní misijní službě. Každý měsíc při zvláštní sobotní bohoslužbě zaměřené na misijní poslání a při členských shromážděních představuje sboru celkový obraz sborové misijní činnosti a aktivit. Mohou být určeni i jeho zástupci, kteří budou koordinovat organizaci biblického korespondenčního kurzu, biblickou evangelizaci, distribuci literatury, veřejné sbírky, činnost malých skupinek, vzdělávání členů ke službě a další misijně zaměřené aktivity.

Tajemník tohoto oddělení slouží jako zástupce církevního vydavatelství pro všechna oddělení sboru. Úzce spolupracuje s vedoucím oddělení osobní služby při přípravě evangelizačních programů sboru.

„Adventističtí muži“ – Adventističtí muži jsou jednou z podpůrných aktivit oddělení osobní služby. Zaměřuje se na laickou kazatelskou službu, duchovní službu ve věznicích, dobročinnou službu a pomoc potřebným.

Koordinátor biblického korespondenčního kurzu – Koordinátor biblického korespondenčního kurzu organizuje aktivity korespondenčního kurzu konané pro veřejnost. Při své práci úzce spolupracuje s kazatelem, s koordinátorem pro práci se zájemci a s vedoucím oddělení osobní služby.

Vedoucí dobročinné a sociální služby¹⁶ – Vedoucí dobročinné a sociální služby, případně i jeho zástupce, a tajemník-pokladník jsou voleni sborem. Tato

¹⁶ V anglicky mluvícím prostředí se užívá pro sociální službu sborů zažitého názvu „Dorcas Society“, který odpovídá dřívějšímu českému názvosloví, kdy na sborech tato činnost fungovala pod označením „Tabita“.

organizace se věnuje sběru a přípravě šatstva, potravin a jiných potřebných věcí pro lidi v nouzi, a úzce tak spolupracuje s diakony a diakonkami. Její služba však zahrnuje více než poskytování materiální pomoci. Věnuje se také vzdělávání dospělých, návštěvám, pomoci s vedením domácnosti, poradenství a jiným službám.

Jestliže sbor provozuje vlastní centrum komunitních služeb, potom na jeho činnost dohlíží výbor oddělení osobní služby. Ten určí i vedoucího tohoto centra, který je zároveň i členem výboru oddělení osobní služby.

Služba tělesně postiženým lidem – Také tato aktivita spadá do zodpovědnosti výboru oddělení osobní služby a organizuje programy zaměřené na členy i ostatní lidi s různým typem postižení. Může se jednat o vytváření specifických evangelizačních programů nebo představení návrhů jak upravit modlitebnu, aby byla lépe přístupná, pomoc se zajišťováním dopravy tělesně postižených návštěvníků sboru nebo doporučení na lepší zapojení těchto lidí do života sboru. Koordinátor této služby zprostředkovává také kontakt s různými organizacemi, které pomáhají tělesně postiženým (např. organizace zajišťující nahrávky pro nevidomé), a propaguje jejich nabídky ve sboru.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 13, str. 159.

ODDĚLENÍ KŘESŤANSKÉHO SPRÁVCOVSTVÍ

Oddělení křesťanského správcovství povzbuzuje členy církve k tomu, aby jako odpověď na Boží milost dali Pánu do služby vše, co od něj mají. Naše zodpovědnost za dobré spravování toho, co nám bylo svěřeno, zahrnuje více než jen oblast peněz. Týká se také např. správné péče o tělesné i duševní zdraví, správného využívání svého času, schopností, duchovních darů, vlivu či vztahů, péče o životní prostřední a hmotný majetek. Oddělení má pomáhat členům zapojit se do Božího díla a podílet se na naplňování svého poslání správným zapojením všech darů, prostředků a možností, které nám k tomu dal.

Když Boží Duch začne působit v našem životě, potom „lidé naplnění Kristovou láskou se budou řídit příkladem toho, který se kvůli nim stal chudým, aby oni jeho chudobou zbohatli. Všechny dary přijaté od Boha, jako jsou peníze, čas nebo moc, budou považovat pouze za prostředky k povznesení díla evangelia“ (AA 71).

Vedoucí oddělení křesťanského správcovství – Vedoucí tohoto oddělení by měl sám žít podle principů moudrého křesťanského správcovství a rozumět duchovnímu i finančnímu rozměru služby církve. Ve své službě spolupracuje s vedoucím oddělení křesťanského správcovství při sdružení, s místním kazatelem

a výborem sboru. Zároveň plní roli spojovacího článku mezi oddělením křesťanského správcovství při sdružení a místním sborem

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 14, str. 159.

ODDĚLENÍ SLUŽBY ŽEN

Oddělení služby žen bylo vytvořeno proto, aby povzbuzovalo, podporovalo a motivovalo ženy v jejich každodenním životě jako ty, které následují Ježíše Krista a patří do jeho církve.

Cílem tohoto oddělení je:

1. Podporovat duchovní růst a duchovní oživení.
2. Zdůrazňovat, že ženy mají jako Bohem stvořené a vykoupené bytosti nezměrnou cenu.
3. Připravit je pro službu a ukázat ženský pohled na záležitosti církve.
4. Naplňovat široké spektrum potřeb žen, s ohledem na multikulturní a multi-etnická hlediska.
5. Spolupracovat s ostatními odděleními v zájmu služby žen a pro ženy.
6. Rozvíjet dobrou spolupráci mezi ženami v celosvětové církvi, která povzbuzuje přátelství, vzájemnou podporu a kreativní výměnu myšlenek a informací.
7. Vést a povzbuzovat ženy, vytvářet prostředí pro jejich zapojení v církvi.
8. Hledat způsoby a prostředky, jak povzbudit každou ženu, aby využila své dary k rozvoji globálního poslání církve.

Výbor a vedoucí oddělení služby žen – Vedoucí oddělení služby žen má za úkol rozvíjet specifické aktivity, které budou napomáhat k rozvoji a zapojení žen do služby. Vedoucí oddělení také předsedá výboru oddělení služby žen a přináší návrhy a propracovává plány, které rozšiřují možnosti zapojení žen do služby církve.

Vedoucí je také členkou výboru sboru a zahrnuje aktivity a programy pro ženy do širšího programu sboru. K jejím zodpovědnostem patří informovat sbor o přínosu oddělení služby žen pro život sboru. Pomůcky a materiály, případně školení, pro ni zajišťuje vedoucí oddělení služby žen při sdružení.

Vedoucí oddělení služby žen má být žena citlivé povahy, se zájmem o druhé lidi, má se zajímat o službu a potřeby žen, má mít vyvážené postoje, schopnost povzbuzovat jiné ženy k využívání jejich darů a schopnost pracovat se ženami, kazatelem i výborem sboru.

Výbor oddělení služby žen napomáhá rozvoji tohoto oddělení ve sboru. Výbor mají tvořit lidé, kteří se zajímají o široké spektrum potřeb a odvětví služby žen, lidé různého obdarování a zkušeností.

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 15, str. 159.

ODDĚLENÍ MLÁDEŽE

Jednotlivé organizace pracující s mládeží v rámci církve úzce spolupracují s oddělením mládeže při sdružení.

Oddělení mládeže (Adventist Youth Society)¹⁷ – Církev pracuje s mládeží a pro ni prostřednictvím oddělení mládeže. Pod vedením vedoucího se mají mladí lidé společně usilovat o rozvoj duchovní, duševní i fyzické oblasti jejich života, rozvíjet vzájemné křesťanské vztahy a aktivně zapojovat do evangelizačního úsilí celosvětové církve. Smyslem této práce je zapojit mladé lidi do aktivit, které je přitáhnou blíže k církvi a připraví je pro jejich křesťanskou službu.

Bůh řekl Mojžíšovi: „A tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima“ (Dt 6,6–9).

A apoštol Pavel dodává: „Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý; ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě“ (1Tm 4,12).

„Dnes máme armádu mládeže, která může mnoho vykonat, bude-li správně vedena a povzbuzována. (...) Přejeme si, aby byla Bohem pozhnaná. Chceme, aby vykonala svůj díl v dobře připravených plánech pro pomoc další mládeži.“ (General Conference Bulletin, 29. a 30. 1. 1893, str. 24)

„Odevzdají-li mladí lidé své srdce Bohu, naše zodpovědnost za ně nekončí. Musíme je získat pro Boží dílo a vést k přesvědčení, že Pán od nich očekává, aby vykonali něco pro pokrok jeho věci. Nestačí jen ukazovat, jak mnoho je třeba vykonat, ale je třeba naléhat na mladé lidi, aby se aktivně zapojili do práce. Musíme je poučit, jak mají pracovat pro Mistra. Musíme je vychovávat, usměrňovat a připravovat, aby si osvojili nejlepší metody k získání lidí pro Krista. Učme je, aby se snažili klidným a nepředsíraným způsobem pomáhat svým mladým přátelům. Předkládejme jim systematicky potřeby a účel různých odvětví evangelizace,

¹⁷ U nás používáme všeobecné označení oddělení mládeže. Nemáme zvláštní mládežnickou organizaci sdružující starší mládež, jak je tomu především v USA, kde funguje pod názvem Adventist Youth Society (AYS).

kterých se mohou zúčastnit. Učme je a pomáhejme jim. Tak se naučí pracovat pro Boha.“ (GW 210)

„S takovou armádou pracovníků, jakou může být naše správně vedená mládež, může být toto poselství o ukřižovaném, zmrtvýchvstalém a brzy přicházejícím Spasiteli přineseno v krátké době celému světu.“ (MYP 196)

V každém sboru má být aktivní oddělení mládeže. Je však důležité, aby program mládeže nebyl oddělen od ostatní činnosti sboru. Kromě účasti v mládežnické organizaci mají být mladí lidé zapojeni do činnosti a zodpovědnosti ve všech oblastech života sboru. Mohou být voleni např. jako starší sboru, diakoni či diakonky, a spolupracovat tak se zkušenějšími činovníky.

„Bůh žádá mladou sílu, horlivost a odvahu, aby dílo mohlo jít kupředu ve všech oblastech. Vyvolil mladé lidi, aby přispívali k pokroku jeho díla. Plánovat s jasnou myslí a provádět věci odvážnou rukou, to vyžaduje čerstvé a neopotřebované síly. Bůh vyzývá mladé muže a ženy, aby mu dali sílu svého mládí. Uplatněním svých sil, jasným myšlením a pevným jednáním mají přinášet slávu Bohu a spasení svým bližním.“ (GW 67)

Výbor oddělení mládeže – Výbor oddělení mládeže v rámci sboru zastřešuje a zodpovídá za plánování jednotlivých aktivit a činností souvisejících s mládeží. (Viz str. 117, 118.) Tvoří jej volení činovníci oddělení mládeže, vedoucí oddělení osobní služby, vedoucí oddělení sobotní školy mládeže, vedoucí oddělení zdraví, vedoucí Klubu Ambassador¹⁸, Klubu Pathfinder a Klubu Adventurer¹⁹, ředitel církevní školy, poradce mládeže a kazatel. Vedoucí oddělení mládeže, který je členem výboru sboru, předsedá výboru mládeže. Výbor se má scházet podle potřeby a rozvíjet krátkodobé i dlouhodobé plány a cíle pro efektivní službu. (Poznámka č. 16, str. 160.)

Výbor Adventist Youth Society (AYS) – Výbor AYS zodpovídá za aktivity starší mládeže a prostřednictvím výboru oddělení mládeže spolupracuje s ostatními sborovými organizacemi mládeže. Pokud ve sboru nefungují samostatné kluby Ambassador, Pathfinder nebo Adventurer, potom může AYS vytvořit skupinu mladší mládeže.

Činovníci oddělení mládeže – Sbor volí tyto činovníky: vedoucí mládeže, zástupce vedoucího, tajemník-pokladník (případně jeho zástupce), vedoucí zpěvu, varhaník nebo pianista, a poradce (může to být starší sboru). Protože hudba hraje důležitou roli při formování charakteru mladých lidí, je třeba vybírat hudebníky stejně pečlivě jako ostatní činovníky oddělení mládeže. (Viz str. 83, 86.) Tito lidé tvoří jádro výboru oddělení mládeže a po poradě s ostatními mladými

¹⁸ V Česko-Slovenské unii tento typ organizace není založen. Její činnost je popsána na str. 94.

¹⁹ V Česko-Slovenské unii tento typ organizace není založen. Její činnost je popsána na str. 95.

lidmi si dále vybírají své spolupracovníky. V menších sborech je třeba, aby jedna osoba zastávala více zodpovědností.

Vedoucí má svým životem ukazovat na Boží charakter a projevovat nejen zájem o šíření evangelia, ale také nakažlivé nadšení. Aby motivoval ostatní mladé lidi ke spolupráci a přijetí zodpovědnosti, musí často sám ustoupit do pozadí – vést, radit a povzbuzovat mladé lidi a pomáhat jim získat zkušenosti a radost z úspěchů. Sleduje postoje a názory mládeže a snaží se zapojit každého jednotlivce do aktivit oddělení mládeže.

Vedoucí je v blízkém kontaktu s kazatelem, poradcem a vedoucím oddělení mládeže při sdružení. Snaží se využít všech příležitostí k dalšímu vzdělávání a vést mládež k dobré spolupráci se sborem a sdružením.

Zástupce vedoucího (pokud je určen) za nepřítomnosti vedoucího předsedá výboru oddělení mládeže a přejímá jeho zodpovědnost. Výbor oddělení jej může pověřit také dalšími zodpovědnostmi.

Tajemník-pokladník vede záznamy o aktivitách oddělení mládeže, odesílá vedoucímu oddělení mládeže pravidelné zprávy (pomocí určeného formuláře) a povzbuzuje mladé lidi, aby se s celým sborovým společenstvím sdíleli o zkušenosti ze své svědecké činnosti.

Jeho zástupce (pokud je určen) mu pomáhá podle vzájemné domluvy s jeho prací.

Poradce oddělení mládeže – Může jím být některý ze starších sboru nebo jiná vhodná osoba ve výboru sboru, která dobře rozumí cílům oddělení mládeže, má pochopení pro mladé lidi a vnímá potřebu jejich zapojení do služby sboru. Slouží jako poradce činovníků oddělení mládeže a pravidelně se s nimi setkává při zasedání výboru oddělení mládeže. Spolupracuje úzce s vedoucím tohoto oddělení a společně představují potřeby mládeže výboru sboru.

Poradce se má seznámit s vedoucím oddělení mládeže při sdružení, má jej informovat o všech změnách činovníků mládeže a dalších souvisejících věcech. Má se účastnit kurzů pro práci s mládeží při sdružení spolu s ostatními činovníky oddělení mládeže, aby mohl vnímat rozvoj služby pro mladé.

Z důvodu kontinuity je vhodné, aby tento poradce mohl zastávat svou služebnost po několik období.

Oblasti činnosti mládeže – Aby mohli mladí lidé růst ve svém vztahu k Ježíši Kristu, snaží se jim oddělení mládeže nabízet programy úměrné věku, které skýtají prostor pro rozvoj jejich duchovních darů.

Oddělení mladší adventistické mládeže (AJY)²⁰ – Cílem tohoto oddělení je vychovávat mladší mládež ke křesťanské službě a k plnému rozvoji každého jednotlivce.

²⁰ V Česko-Slovenské unii patří i toto oddělení (Adventist Junior Youth Society – AJY) pod oddělení mládeže.

Ve sborech, které provozují školu, je oddělení mladší mládeže propojeno se školním programem a učitel této školy je zároveň vedoucím nebo poradcem tohoto oddělení. Pokud je oddělení organizováno v rámci školy, potom každá třída tvoří samostatnou skupinu. Žáci na prvním stupni jsou považováni za součást „přípravné skupiny“, zatímco žáci na druhém stupni školy jsou již řádnými členy.

Každý, kdo je zapojen do práce s mládeží, musí splňovat všechny požadavky, které církev i zákony dané země pro práci s mládeží vyžadují (např. potřebný certifikát nebo ověření jeho minulosti). Představitelé jednotlivých sborů by se měli vždy obracet na sdružení pro konzultaci ohledně toho, jaká ověření či potvrzení jsou potřebná a nezbytná. (Poznámka č. 7, str. 156, 157.)

Klub Ambassador – Klub Ambassador nabízí specializovaný program pro mladé lidi ve věku 16 až 21 let. Mladým lidem v tomto věku nabízí strukturovanou organizaci a propaguje jejich aktivní zapojení do života církve na místní i světové úrovni. Záměrem tohoto klubu je posílit a podpořit službu mladých lidí v církvi. Vede je k prožívání a sdílení svého osobního vztahu s Kristem, pomáhá jim rozvíjet životní styl, který odpovídá jejich víře a odborným zájmům, a nabízí jim bezpečný prostor pro utváření a budování dlouhodobých přátelství. Aktivita tohoto klubu musí být v souladu s pravidly příslušného sdružení a moudře koordinovány s ostatními aktivitami mládeže v místním sboru. Klub Ambassador má svého vedoucího a jeho zástupce. Zástupce může podle potřeby sloužit jako tajemník či pokladník. Vedoucí klubu je pak i členem výboru oddělení mládeže.

Klub Pathfinder – Klub Pathfinder je církevní program, který mladší mládeži nabízí možnost uplatnění touhy po dobrodružství a zkoumání. Zahrnuje pečlivě připravené aktivity v přírodě, její poznávání, rozvoj zručnosti, prostor pro hry a hobby, a to vše nad rámec, který by mohlo běžně nabídnout oddělení mládeže. V tomto rámci mladí lidé dobře vnímají i duchovní rozměr a důrazy, a právě proto se Klub Pathfinder osvědčil jako prostředek, která má vliv na duchovní růst mladých lidí. V mnoha sborech Klub Pathfinder nahradil tradiční oddělení mladší mládeže. Tam, kde má sbor vlastní školu, může Klub Pathfinder činnost oddělení mladší mládeže vhodně doplňovat.

Vedoucí Klubu Pathfinder a jeho zástupci jsou voleni sborem. (Viz str. 95, 161.) Jsou-li zvoleni dva zástupci, pak by to měl být jeden muž a jedna žena. Jeden z nich pak může sloužit jako tajemník a pokladník. Vedoucí je členem výboru sboru a výboru oddělení mládeže.

Do vůdcovského týmu oddělení Klubu Pathfinder mohou patřit i odborní instruktoři a rádci, kteří jsou zodpovědní za oddíly čítající šest až osm členů.

Materiály k této práci poskytuje vedoucí oddělení mládeže při sdružení.

Každý, kdo je zapojen do práce s nezletilými, musí splňovat všechny požadavky, které církev i zákony dané země pro tento typ práce vyžadují (např. potřebný certifikát nebo ověření jeho minulosti). Představitelé jednotlivých sborů by se

měli vždy obracet na sdružení pro konzultaci ohledně toho, jaká ověření či potvrzení jsou potřebná a nezbytná. (Poznámka č. 7, str. 156, 157.)

Klub Adventurer – Klub Adventurer je církevní program zaměřený na rodiče a jejich děti ve 6 až 9 let. Jeho cílem je stimulovat dětskou zvědavost, a proto nabízí věkově odpovídající volnočasové aktivity pro rodiče i děti, které jsou zaměřené na rozvoj zručnosti, poznávání Božího stvoření a na další činnosti odpovídající zájmům dětí v tomto věku. Všechny aktivity sledují také duchovní hledisko a připravují děti pro zapojení se do dalších sborových programů, jako je např. Klub Pathfinder.

Vedoucí Klubu Adventurer a jeho zástupci jsou voleni sborem. (Viz str. 94, 160.) Další spolupracovníky si volí organizační tým klubu. Vedoucí je také členem výboru oddělení mládeže. Materiály k této práci poskytuje vedoucí oddělení mládeže při sdružení.

Každý, kdo je zapojen do práce s nezletilými, musí splňovat všechny požadavky, které církev i zákony dané země pro tento typ práce vyžadují (např. potřebný certifikát nebo ověření jeho minulosti). Představitelé jednotlivých sborů by se měli vždy obracet na sdružení pro konzultaci ohledně toho, jaká ověření či potvrzení jsou potřebná a nezbytná. (Poznámka č. 7, str. 156, 157.)

Materiály – Materiálům a podkladům pro činnost oddělení se detailněji věnuje Poznámka č. 17, str. 160.

UVEDENÍ DO SLUŽEBNOSTI

Všichni nově zvolení činovníci sboru mohou být do své služby uvedeni v rámci zvláštní části bohoslužby, kterou vede ordinovaný kazatel nebo kazatel s povolením. Pokud nemůže být kazatel přítomen, může tuto bohoslužbu uvedení do služebnosti vést starší sboru, pokud se ovšem netýká uvedení do služby starších, diaconů a diakonek. Pokud sbor uspořádá toto veřejné uvedení do služebnosti, pak by se mělo týkat vedoucích všech sborových oddělení a organizací.

VOLBY

Volba členů sboru, kteří by vykonávali svou práci s modlitbou, důsledně a kompetentně, je velmi důležitou záležitostí. Tato kapitola se věnuje nastínění procedury sborových voleb, od určení jmenovacího výboru po doplnění uprázdněných zodpovědností v mezidobí.

JMENOVACÍ VÝBOR A PROCES VOLEB

Činovníci jsou voleni každý rok nebo každé dva roky (viz str. 64) na základě návrhu určeného jmenovacího výboru. Tento výbor předkládá svůj návrh sboru, který pak hlasuje o navržených jménech. Tento postup umožňuje, aby bylo před volbami pečlivě probráno každé jméno a aby se předešlo projevům soupeření, které mohou vzniknout při jmenování z pléna.

Jmenovací výbor musí pečlivě zvážit potřeby sboru a způsobilost členů, kteří mají sloužit v různých služebnostech. Proto nejsou činovníci navrhováni z pléna ani tajným lístkovým způsobem.

Obvyklý počet členů jmenovacího výboru je v malých sborech pět, ve větších sborech odpovídající větší počet. Každý sbor má právo rozhodnout, kolik členů bude jeho jmenovací výbor mít. Tato otázka by měla být pečlivě zvážena, dříve než je sboru předložen určitý návrh, aby proces zabral co nejméně času ze sobotního shromáždění.

Kdy a jak je určen jmenovací výbor – Jmenovací výbor má být vytvořen na počátku posledního čtvrtletí funkčního období činovníků sboru. Svůj návrh podává nejméně tři týdny před poslední sobotou funkčního období.

Kazatel, kterému je svěřena zodpovědnost za místní sbor, nebo v jeho nepřítomnosti starší sboru, má seznámit sbor s plánovanými volbami. Sbor pak určí organizační výbor²¹, který je zodpovědný za návrh složení jmenovacího výboru. Tento organizační výbor má být vybrán jedním ze dvou následujících způsobů:

²¹ nazývaný také přípravný výbor nebo navrhovací výbor

1. Přímým navrhováním, ústním nebo písemným, z pléna. Je-li přijata tato metoda, není možné, aby jeden člen navrhl více než jednu osobu. Není přípustné, aby jednotlivec nebo malá skupina členů diktovali celému sboru svou vůli. Je potřeba udělat všechno pro to, aby v organizačním výboru bylo spravedlivé zastoupení. Je také třeba vyhnout se všemu, co zavání taktizováním a vypočítavostí. Kazatel zodpovědný za místní sbor slouží jako předseda tohoto výboru. Pokud by sbor nebyl ještě svěřen do péče konkrétního kazatele, potom výbor sboru určí ze členů organizačního výboru jednoho člověka jako předsedu. Velikost organizačního výboru by měla být úměrná velikosti sborového výboru plus pět nebo sedm dalších lidí.

2. Hlasováním zmocnit výbor sboru, aby spolu s pěti nebo sedmi dalšími osobami navrženými z pléna (viz předchozí odstavec) plnil funkci organizačního výboru. Pokud bude přijat tento způsob, předseda výboru sboru bude sloužit také jako předseda tohoto organizačního výboru (viz str. 26).

Dále se postupuje následujícím způsobem:

1. Sbor hlasováním vytvoří organizační výbor navržený jedním ze dvou výše uvedených způsobů.

2. Organizační výbor navrhne sboru členy jmenovacího výboru a doporučí zapisovatele. Je potřeba udělat všechno pro to, aby ve jmenovacím výboru bylo spravedlivé zastoupení.

3. Sbor hlasováním určí složení jmenovacího výboru a zapisovatele.

4. Kazatel zodpovědný za místní sbor je členem jmenovacího výboru z titulu své funkce a slouží jako jeho předseda. Pokud by se kazatel rozhodl nebýt předsedou, nebo pokud pro sbor ještě nebyl určen kazatel, organizační výbor doporučí jedno z navržených jmen členů jmenovacího výboru, aby tento člověk sloužil jako předseda tohoto výboru.

5. Jmenovací výbor se schází a připravuje seznam činníků sboru, který předloží sboru ke schválení.

6. Sbor hlasováním zvolí činníky sboru na další funkční období.

Kdo může být členem jmenovacího výboru – Za členy jmenovacího výboru mohou být vybráni pouze řádní členové církve. Mají to být lidé dobrého úsudku a především ti, kterým leží na srdci blaho a prospěch církve.

Práce jmenovacího výboru – Co nejdříve po zvolení má určený předseda svolat jmenovací výbor. S upřímnou prosbou o Boží vedení má výbor začít svou práci a připravit seznam jmen činovníků. Má vybírat z řádných členů a navrhopvat je pro jednotlivé služebnosti. Navržená jména činovníků budou představena buď při sobotním shromáždění, nebo při zvláštním členském shromáždění. Při výběru se jmenovací výbor může radit s jinými členy, kteří jsou dobře informováni. Tento výbor nejmenuje ani kazatele, ani pomocné kazatele, kteří jsou určeni sdružením.

Počet činovníků, které jmenovací výbor navrhuje, se může lišit úměrně velikosti daného sboru. Velký sbor může potřebovat více činovníků, zatímco menší sbor jich bude volit méně. Jmenovací výbor se zabývá všemi vedoucími služebnostmi, kromě učitelů sobotní školy, kteří jsou doporučováni výborem oddělení sobotní školy a poté schváleni výborem sboru. (Poznámka č. 1, str. 160, 161 – seznam činovníků, které je možno zvolit.)

Jmenovací výbor musí hovořit s navrhovanými činovníky – Když byli pro různé úkoly navrženi věrní a upřímní členové místního sboru (případně výjimky musí schválit příslušné sdružení – viz str. 65, „Služebnost se vztahuje pouze k místnímu sboru“), mají je vhodní členové jmenovacího výboru informovat o jejich jmenování a zjistit jejich souhlas k volbě do dané služebnosti.

Jmenovací výbor je povinen vyslechnout členy sboru – Přeje-li si některý člen sboru dostavit se před jmenovací výbor s úmyslem podat návrhy nebo námitky, výbor mu k tomu musí dát příležitost. Po jeho odchodu ze zasedací místnosti mají být jeho připomínky projednány, případně o nich podána zpráva sboru.

Jednání jmenovacího výboru jsou důvěrná – Je porušením křesťanské etiky a ducha „zlatého pravidla“ (Mt 7,12), jestliže člen jmenovacího výboru mimo zasedání výboru předává jakékoliv osobní nebo citlivé informace, o nichž se diskutovalo. Nedodržení této zásady je důvodem pro vyloučení takového člena z další práce jmenovacího výboru. Vznikne-li potřeba dotázat se někoho mimo jmenovací výbor, má tak učinit předseda výboru.

Předložení návrhu sboru – Jmenovací výbor přednáší návrh celému sboru, nikoli výboru sboru; ten nemá v této záležitosti žádnou pravomoc. Zpráva jmenovacího výboru může být představena při sobotní pobožnosti nebo při zvlášť svolaném členském shromáždění.

Když je jmenovací výbor připraven přednést svůj návrh, jeho předseda o tom sbor náležitě informuje. Návrh jmenovacího výboru má být členům dán buď písemně, nebo má být přednesen zapisovatelem jmenovacího výboru. Předseda pak oznámí, že se o návrhu bude hlasovat za jeden nebo dva týdny.

Každý člen by se měl účastnit volby činovníků sboru. Pro volbu je nutná většina hlasů přítomných a hlasujících členů.

Námítky proti návrhu jmenovacího výboru – Členové sboru mají právo vznést námítky proti návrhu jmenovacího výboru. Každá taková námitka musí být osobně přednesena jmenovacímu výboru před druhým čtením návrhu. Termín setkání se jmenovacím výborem je pak dohodnut prostřednictvím předsedy jmenovacího výboru nebo kazatele. Nebo při druhém čtení návrhu může některý ze členů sboru navrhnout, aby byl celý návrh bez diskuse vrácen jmenovacímu výboru k dalšímu zvážení. Je obvyklou praxí, že předseda jmenovacího výboru tento návrh přijme. Jestliže je však taková žádost podána jako návrh, není možné o ní diskutovat, ale členové sboru o ní musí rozhodnout hlasováním.

Předseda jmenovacího výboru má oznámit, kdy a kde se výbor setká, aby pojednal případné námítky členů. K tomuto zasedání se pak dostaví ti, kteří chtějí představit své námítky, nebo každý, kdo si to přeje. Jestliže se člen, pro jehož námítky byly volby odloženy, nedostaví před jmenovací výbor, bude to považováno za vážný přestupek.

Jmenovací výbor musí přednesené námítky pečlivě prozkoumat. Jsou-li shledány jako odůvodněné, musí ve svém návrhu nahradit toho, proti němuž byly vzneseny. Při dalším představení návrhu se o něm opět hlasuje.

Nikdy nemají být vznášeny proti kterémukoliv jménu malicherné nebo nepodložené námítky. Jsou-li však vážné důvody pro změnu některého navrhovaného činovníka, mají být jmenovacímu výboru oznámeny.

Doplnění uprázdněných služebností – Uvolní-li se některá služebnost během volebního období v důsledku úmrtí, přestěhování, vzdání se služebnosti nebo z jakéhokoli jiného důvodu, navrhne výbor sboru nástupce na uvolněné místo pro zbývající období a předloží návrh sboru k hlasování.

VOLBA DELEGÁTŮ NA KONFERENCI SDRUŽENÍ

Administrativní autorita v rámci sdružení vychází z jeho členské základny. Sborny v daném sdružení si volí delegáty na zasedání konference sdružení, kteří je zastupují. Při zasedání konference sdružení jsou voleni činovníci sdružení, jsou vystavována kazatelská pověření a povolení (pokud ústava²² sdružení nepředává tuto zodpovědnost výboru sdružení), podle potřeby jsou navrhovány změny ústavy a doplňovány předpisy a nařízení a projednávány další potřebné záležitosti. Jedním z nejdůležitějších úkolů je volba výboru sdružení, který rozhoduje o všech otázkách souvisejících s běžným chodem sdružení mezi konferencemi. Tomuto výboru je svěřena delegovaná pravomoc a autorita všech sborů sdružení.

Volba delegátů – Součástí Božího plánu je to, aby členové, kteří byli zvoleni za delegáty, byli lidmi důvěryhodnými, zkušenými a osvědčenými, kteří „jsou schopni uvažovat o spojitostech mezi příčinami a následky“, protože jejich úko-

²² V rámci Česko-Slovenské unie je to unijní ústava, která obsahuje části o administrativní odpovědnosti sdružení.

lem je „vytyčit plány, podle nichž bude dílo pokračovat v budoucnosti“. (Viz 9T 262.)

Počet delegátů z každého sboru vysílaných na konferenci sdružení je určen ústavou sdružení. Když se blíží volba delegátů, kazatel (nebo starší sboru po dohodě s kazatelem) má předložit tuto záležitost sboru. Ke jmenování delegátů může být ustaven zvláštní výbor nebo lze o jejich nominaci požádat výbor sboru. V těchto záležitostech nelze připustit žádné taktizování ani vypočítavost. Jako delegáti mají být voleni muži a ženy, kteří se vyznačují zbožností a věrností k Božímu dílu a jsou schopni se jednání konference zúčastnit. (Viz str. 72.)

Když zvláštní výbor nebo výbor sboru ukončí svou práci, má předložit sboru jména navržených členů. Sbor poté o tomto návrhu hlasuje. Žádný činovník sboru není delegátem z titulu své funkce. Po volbě tajemník sboru vyplní příslušné pověřovací listiny delegátů a odešle je tajemníkovi sdružení. Zvolení delegáti se stávají zástupci sboru, aby spolu s delegáty z ostatních sborů projednali všechny body agendy na blížící se konferenci.

Delegáti pro zasedání uniijní konference jsou voleni sdružením, nikoli sbory. Delegáti pro zasedání Generální konference jsou voleni divizemi a uniemi.

Povinnosti delegátů – Delegáti na konferenci sdružení nemají zastupovat pouze sbor nebo sdružení. Mají posuzovat dílo jako celek a pamatovat na to, že jsou odpovědní za prospěch Božího díla v celé jeho šíři. Není přípustné, aby se zástupci sborů anebo sdružení organizovali nebo pokoušeli hlasovat jako jednotka. Rovněž je nepřijatelné, aby se zástupci velkého sboru nebo sdružení pokoušeli svou početní převahou určovat směr a průběh konferenčního zasedání. Každý delegát má být citlivý na vedení Ducha svatého a hlasovat podle svého osobního přesvědčení. Každý činovník nebo představitel sboru či sdružení, který by se pokoušel ovlivňovat nebo řídit hlasování nějaké skupiny delegátů, musí být považován za nezpůsobilého zastávat v církvi svou služebnost.

Odpovědnost představitelů sdružení – Místní sbor nemá žádnou pravomoc mimo rámec vlastního společenství. Spojuje se s jinými sbory ve sdružení a společně svěřují autoritu a odpovědnost představitelům sdružení a výboru sdružení, aby v údobí mezi konferencemi vedli činnost sdružení. Tito činovníci jsou odpovědní sdružení jako celku, nikoli některému místnímu sboru.

Výbor sdružení – Členové výboru sdružení jsou voleni proto, aby zastupovali dílo církve v celém sdružení, ne pouze v určitém místním sboru, oblasti nebo instituci. Každý člen výboru má podporovat vše, co je v zájmu rozvoje Božího díla ve všech částech daného území, a rozhodovat se po důkladné modlitbě a prozkoumání všech hledisek. Rozhodnutí výboru nesmí být kontrolována ani ovlivňována žádným sborem, skupinou nebo jednotlivcem.

BOHOSLUŽBY A OSTATNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

VŠEOBECNÉ ZÁSADY

Apoštol Jan ve svém evangeliu zaznamenal Ježíšova slova, že „ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě“ (J 4,23).

„Ačkoli Bůh nebydlí v chrámech vytvořených lidskýma rukama, svou přítomností prokazuje poctu shromážděním svého lidu. Bůh slíbil, že navštíví svůj lid prostřednictvím svého Ducha, když se sejdou, aby ho hledali, aby vyznávali své hříchy a prosili jeden za druhého. Ti, kdo se shromažďují, aby uctívali Boha, musí však odložit všechno zlo. Neuctívají-li Boha v Duchu a v pravdě a v kráse svatosti, nemá jejich shromáždění cenu.“ (PK 50)

Účel bohoslužeb a shromáždění – Účelem všech bohoslužeb a sborových shromáždění je oslavovat Boha za jeho stvořitelské činy a všechna požehnání plynoucí ze spasení; chápat jeho slovo, učení a záměry; vytvářet společenství postavené na víře a lásce; svědčit o vlastní víře ve smírcí obět Pána Ježíše na kříži; učit se, jak naplnit pověření evangelia, že máme získávat učedníky po celém světě (Mt 28,19.20).

Úcta k místu bohoslužby – „Pro pokorného věřícího člověka je Boží dům na zemi branou nebe. Písně chval, modlitby a slova pronášená lidmi, kteří hovoří v Kristově jménu, jsou Bohem určené nástroje k přípravě Božího lidu pro shromáždění v nebesích, pro onu vznešenější bohoslužbu, do které nesmí vstoupit nic, co poskvřňuje.

„Z úcty, kterou lidé prokazovali pozemské svatyni, se mohou křesťané poučit o tom, jak by si měli vážit místa, kde se Pán setkává se svým lidem... Bůh sám ustanovil řád bohoslužby, povýšil ji nade všechno všední.

Domov je svatyní rodiny a háj nebo pokoj může být nejskrytějším místem pro osobní pobožnost jedince, ale modlitebna je svatyní pro shromáždění. Čas, místo a způsob pobožnosti má být stanoven podle určitých pravidel. S posvátnými

věcmi nebo s tím, co se týká bohoslužby, nesmíme nikdy zacházet nedbale nebo lhostejně.“ (5T 491)

Vedme děti k účtě – „Rodiče, vštěpujte do myslí svých dětí křesťanské zásady. Pomozte jim, aby přijaly Pána Ježíše do svého života. Učte je účtě k Božímú domu a buďte jim nápomocni, aby do něho vstupovaly s připraveným srdcem a s pokornými myšlenkami: Bůh je zde přítomen, toto je jeho dům. Musím mít čisté myšlenky a nejsvatější pohnutky. V mém srdci nesmí být pýcha, závist, řevnivost, domýšlivost, nenávisť či klam, neboť vstupují do přítomnosti svatého Boha. Je to místo, kde se Bůh setkává se svým lidem a žehná mu. Vznesený a svatý Bůh, který přebývá ve věčnosti, dívá se na mne a vidí skutky mého života, zkoumá mé srdce a čte nejskrytější myšlenky.“ (5T 494)

Úcta a klid na místě bohoslužby – „Když věřící vstupují do shromáždění, mají se chovat důstojně a tiše zaujmout svá místa... Všední hovor, šeptání a smích by neměl být dovolen v domě bohoslužby před pobožností ani po ní. Z přítomných má vyzářovat upřímná zbožnost a úcta.

Musí-li někteří členové čekat několik minut před zahájením shromáždění, ať projeví pravého ducha pobožnosti v tichém přemýšlení, ať pozdvihnou svá srdce k Bohu v modlitbě a v prosbě, aby bohoslužba byla zvláštním požehnáním pro ně samé a aby přivedla další k přesvědčení a obrácení. Shromáždění věřící mají pamatovat, že jsou přítomni i nebeští poslové. Svým neklidem a tím, že nevyhledáváme chvíle rozjímání a modlitby, se připravujeme o spojení s Bohem. Musíme často znovu zkoumat svůj duchovní stav a svá srdce vystavit Slunci spravedlnosti. Jestliže lidé přicházejí do domu bohoslužby s pravou úctou k Pánu a uvědomují si, že jsou v Boží přítomnosti, pak je jejich mlčení výmluvným svědectvím. Šepot, smích a hovor, který není ničím hříšným na veřejném místě, neměl by být tolerován v domě, kde je uctíván Bůh. Připravme svou mysl na slyšení Božího slova, aby se hluboce dotklo našich srdcí.“ (5T 492)

Přívětivost k hostům – „S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly“ (Žd 13,2). V každém sboru by měl být pěstován duch přívětivosti k hostům, což je základní ctnost křesťanského života a křesťanské zkušenosti. Nic neotupuje duchovní život sboru tak jako chladné, formální ovzduší, které vyhání pohostinnost a maří křesťanské společenství. Ve shromáždění by měli být určeni ti, kdo budou přátelsky vítat návštěvníky, kteří se chtějí zúčastnit bohoslužeb.

HUDBA A ZPĚV PŘI BOHOSLUŽBÁCH

Síla a vliv hudby – „Hudba může působit velkým vlivem k dobrému. Nevyužíváme však dostatečně tohoto způsobu pobožnosti. Lidé všeobecně zpívají živelně nebo aby vyhověli něčímú přání. Jindy jsou zpěváci ponecháni bez doprovodu,

zpívají nesprávně a hudba ztrácí svůj účinek na mysl přítomných. Zpěv má mít svou krásu, patos a sílu. Pozdvihněte své hlasy v písních chvály a oddanosti. Vezměte dle možnosti na pomoc hudební doprovod, ať nádherná melodie stoupá k Bohu jako příjemná oběť.“ (4T 71)

Zpívejte ze srdce a s porozuměním – „Boží služebníci ve snaze získat lidi nemají používat světské způsoby. Při shromáždění nemají být závislí na vystoupení nevěřících zpěváků a domnívat se, že divadelní okázalostí probudí zájem lidí. Jak bychom mohli očekávat od těch, kteří nikdy neměli zájem o Boží slovo a nikdy je nečetli s upřímným přáním porozumět jeho pravdám, že budou zpívat ze srdce a s porozuměním? ... Jak se může nebeský sbor připojit k hudbě, která je pouze formální?

Zpěvu se nemá účastnit pokaždé jen několik členů. Jak často je to jen možné, má se do zpěvu zapojit celé shromáždění.“ (4T 143.144)

KAZATELNA NENÍ MÍSTEM K PREZENTOVÁNÍ VLASTNÍCH NÁZORŮ

Žádný kazatel, starší sboru nebo jiná osoba nemá právo učinit z kazatelny veřejné místo k obhajování sporných názorů na body víry nebo organizační otázky.

Prozkoumání „nového světla“ – Domnívá-li se někdo, že má „nové světlo“, odlišné od přijatého názoru církve, má hledat radu u odpovědných vedoucích.

„Na ty, kteří přijali světlo pravdy, číhá tisíce skrytých pokušení. Bezpečni jsme jediné tehdy, když nepřijmeme žádné nové učení, žádný nový výklad Písma, aniž bychom je dříve předložili zkušeným bratrům. Předložte jim je v pokorném, učenlivém duchu s vážnou modlitbou. Nenaleznou-li světlo ve vašem názoru, podvolte se jejich úsudku, neboť v „mnohých rádcích je jistota“.“ (5T 293) (Viz také Sk 15,1–32.)

Tímto způsobem jednala prvotní církev. Když vznikl v Antiochii názorový rozpor na důležitou otázku, věřící vyslali zástupce do Jeruzaléma, kde otázku předložili k zvážení apoštolům a starším. Rozhodnutí této rady věřící v Antiochii radostně přijali, a tak byla v církvi zachována jednota a bratrská láska.

Nevnímeje však předcházející Boží radu jako snahu někoho odradit od dalšího pilného studia Písma. Chápejme ji spíše jako ochranu před klamnými teoriemi a bludnými naukami, které by mohly proniknout do církve. Bůh si přeje, aby jeho děti věrně hledaly světlo a pravdu v jeho slově, ale nechce, aby byly svedeny na scestí falešnými naukami. Bible je důl pravdy. „Boží slovo nabízí větších bohatství než všechna naleziště zlata a poklady tohoto světa.“ (COL 104) Toto bohatství máme usilovně hledat.

„Spatřili jsme pouze záblesk Boží slávy, nekonečného poznání a moudrosti. Doposud jsme pracovali jakoby na povrchu dolu, zatímco bohaté zlaté žíly se nacházejí hluboko pod povrchem. Očekávají jako odměna toho, kdo je bude

hledat. Musíme kopat stále hlouběji, abychom mohli získat velkolepé poklady. Pravou vírou si člověk může přivlastnit bohatství Božího vědění.“ (COL 113)

„Nové světlo objeví v Božím slově ten, kdo má živé spojení se Sluncem spravedlnosti. Nechť nikdo nedochází k závěru, že již neexistuje pravda, která by mohla být ještě zjevena. Člověk, který pilně a s modlitbou hledá pravdu, bude nalézat drahocenné pravdy světla, které stále vyzařují z Božího slova. Dosud je roztroušeno mnoho drahokamů, které mají být sebrány, aby se staly majetkem Božího lidu ostatků.“ (CSW 34)

Když nové slovo zazáří ze stránek Písma, aby odměnilo člověka vážně toužícího po pravdě, neruší světlo staré. Naopak, spojuje se s ním a září mnohem silněji. Proto je „stezka spravedlivého jako světlo jasné, které se rozmáhá a svítí až do pravého dne“ (Př 4, 18).

I když věřící má být vždy ochotný přijmout nové světlo, nesmí nikdy uposlechnout hlas, jakkoli zbožný a líbivý, který by ho odváděl od základních nauk Bible.

„Nemáme přijímat slova těch, kteří přicházejí s poselstvím odporujícím bodům naší věrouky. Shromažďují texty Písma a stavějí je jako pevnost kolem svých teorií. To se během uplynulých padesáti let neustále opakovalo. I když je Písmo Božím slovem a má být respektováno, přesto je takový výklad, který odstraňuje byť jediný pilíř ze základu, který Bůh po oněch padesát let udržoval, velkou chybou. Kdo používá Bibli k tomuto účelu, nepoznal úžasný projev Ducha svatého, který propůjčil moc a sílu dřívějším poselstvím, která byla zvěstována Božím lidu.“ (CW 32)

DŮLEŽITOST ZACHOVÁNÍ JEDNOTY

Je důležité, abychom zachovali „jednotu víry“ (Ef 4,13); právě tak je důležité, abychom ve všech dobách usilovali o „zachování jednoty Ducha ve svazku pokoje“ (verš 3). Proto je na místě opatrnost, pečlivé zkoumání a také porada s vedoucími v církvi.

„Bůh vedl lid z tohoto světa na výšinu věčné pravdy Božích přikázání a víry Ježíšovy. Vychovává a usměrňuje svůj lid. Takto vedení lidé nebudou zastávat různé názory, aby jeden věřil jedné věci a druhý měl víru a názory zcela opačné a aby každý postupoval nezávisle na církvi. Růzností darů, které Bůh dal církvi, dospějí všichni k jednotě víry. Jestliže člověk lpí na svých výkladech biblických pravd, bez ohledu na mínění svých bratrů, a ospravedlňuje svůj pohled tvrzením, že má právo na svůj vlastní názor, a pak svůj názor vnucuje ostatním, jak může splňovat to, o co se modlil Ježíš Kristus? A když jiný a opět jiný povstává a každý hájí své právo věřit a mluvit, co se mu líbí, bez ohledu na přesvědčení církve, kde bude soulad, který byl mezi Kristem a jeho Otcem a za který se Kristus modlil, aby byl mezi jeho bratry?

Přestože máme každý svou vlastní práci a svou vlastní odpovědnost před Bohem, nemáme se přidržovat svého vlastního úsudku bez ohledu na mínění

a city našich bratrů, protože by to způsobilo zmatek v církvi. Povinností kazatelů je vážit si úsudku bratrů, ale jejich vzájemný vztah jakož i učení, které hlásají, musí být podřízeno kritériím Božího zákona a „darů prorocství“. Jsou-li jejich srdce učenlivá, nebude mezi nimi rozdělení. Někteří lidé jsou náchylní odporovat řádu a odvracejí se od významných milníků víry. Pán však působí na své služebníky, aby byli jedno v učení a v duchu...“ (TM 29,30)

Vzhledem k uvedeným výrokům je zřejmé, že místo za kazatelnou musí být vyhrazeno pro zvěstování pravd Božího slova, pro představování plánů a metod, které církev přijala k pokroku Božího díla. (Viz str. 28, 105, 106.)

Neoprávnění řečníci v našich sborech – Za žádných okolností nemá kazatel, starší sboru nebo jiný činovník sboru vyzvat neznámé nebo neoprávněné osoby, aby vedly bohoslužby. Osobám, které byly propuštěny z kazatelského úřadu, které byly vyloučeny ze sborového společenství nebo nemají pověření církve, nelze umožnit aby hovořily z kazatelny ke shromáždění. Každý, kdo je hoděn důvěry našich sborů, se musí prokázat řádným písemným pověřením ke kázání. Mohou nastat okolnosti, kdy je vhodné, aby naše shromáždění oslovili vládní činitelé nebo jiné úřední osoby. Nikdo jiný nemá na kazatelnu přístup, pokud nezískal povolení od sdružení. Povinností každého staršího sboru, kazatele a předsedy sdružení je dohlížet, aby tato zásada byla dodržována. (Viz str. 28, 105, 106.)

SOBOTNÍ ŠKOLA A BOHOSLUŽBA

Sobotní škola – Sobotní škola, která je jedním z nejdůležitějších bohoslužebných setkání, bývá někdy označována jako „církev při studiu“. Sobotu co sobotu naši členové a tisíce přátel navštěvují sobotní školu, aby systematicky studovali Boží slovo. Všechny členy církve je třeba povzbuzovat, aby sami sobotní školu navštěvovali a přiváděli také další návštěvníky.

Každá sobotní škola by se měla snažit zajistit úměrný program pro všechny věkové skupiny, pro každého účastníka sobotní školy. Pomůcky pro různé skupiny sobotní školy zajišťuje sdružení, unie a divize.

Sobotní škola by měla propagovat místní i celosvětové misijní aktivity, zahrnovat do svého programu misijní sbírku a dávat významný časový prostor studiu Bible. (Poznámka č. 1, str. 161.)

Oznámení a představení činnosti oddělení – Délka a charakter oznámení a informací, které zaznívají při sobotních bohoslužbách, by měly být pečlivě zváženy. Pokud se týkají záležitostí, které nesouvisí se sobotní bohoslužbou nebo s dílem sboru a církve, měli by se jim kazatelé i činovníci sboru vyhnout, a udržet tak i v tomto ohledu náležitý duch bohoslužby a prožívání sobotního dne.

Mnohé sbory připravují tištěné zpravodaje s programem bohoslužby a potřebnými oznámeními pro další týden. Takový zpravodaj poté minimalizuje

a někdy i zcela odstraňuje potřebu ústních oznámení. Pokud takové materiály nejsou k dispozici, mnohé sbory představí důležité informace ještě před začátkem samotné bohoslužby. (Poznámka č. 2, str. 161.)

Za zvážení stojí také prostor pro jednotlivá oddělení, která mohou představit své programy, ale je třeba moudře hlídat čas, který by měl být vyhrazen studiu a kázání Božího slova.

Bohoslužba s kázáním – Sobotní bohoslužba s kázáním je nejdůležitější ze všech shromáždění sboru. Každý týden se scházejí členové sboru, aby se spojili v uctívání Boha v duchu chvály a díkůvzdání, aby slyšeli Boží slovo, získali sílu a Boží milost k životnímu boji a učili se poznávat, jak se mají podle Boží vůle zapojit do evangelizace. Celá pobožnost se má vyznačovat úctou, jednoduchostí a svižností.

Potřeba řádné přípravy – „Není naší povinností věnovat všem um a vědomosti patřičné přípravě bohoslužebných shromáždění tak, aby vykonala co nejvíce dobra a zanechala opravdu nejlepší dojem na všechny zúčastněné?“ (RH 14. 4. 1885, str. 225)

„Náš Bůh je laskavý, soucitný Otec. Na bohoslužbu bychom se proto neměli dívat jako na nějaký tíživý, vyčerpávající úkol. Uctívat Pána a účastnit se jeho díla by mělo být radostí... Ukřižovaný Kristus by měl být předmětem našeho uvažování, našich rozhovorů, našich nejradostnějších citů. Vyjadřujeme-li Bohu vděčnost, přibližujeme se svým uctíváním nebešťanům. ‚Oslaví mě ten, kdo přinese oběť díků,‘ řekl Bůh. Přistupme s uctívou radostí před svého Stvořitele, ať slyší naše, vzdávání díků a prozpěvování“ (Ž 50,23; Iz 51,3).“ (SC 103.104)

Forma bohoslužby – Sobotní ranní bohoslužba má dvě základní části: sborové společenství jednak vzdává Bohu chválu a úctu vyjádřenou písněmi, modlitbou a dary, a jednak naslouchá poselství z Božího slova. (Poznámka č. 3, str. 162.)

Pro veřejnou bohoslužbu není stanovena žádná přesná forma nebo pořadí. Kratší podoba bohoslužby obvykle lépe odpovídá bohoslužebnému duchu. Je třeba se vyhnout dlouhým úvodům. Úvodní body v žádném případě nesmí brát čas potřebný pro uctívání Boha a pro kázání Božího slova. (Poznámka č. 2, str. 161 – doporučené programy bohoslužby.)

Misijní bohoslužba – První sobota každého měsíce bývá označovaná za misijní sobotu. Zaměřuje se na laickou evangelizační práci a mohou při ní být představeny plány a aktivity jednotlivých sborových oddělení. „Bůh nám svěřil ten nejposvátnější úkol, a proto se potřebujeme setkávat a společně se učit, abychom toto dílo mohli vykonat.“ (6T 32) (Poznámka č. 4, str. 163.)

Veřejná modlitba – „Kristus vtiskl svým učedníkům zásadu, že jejich modlitby mají být krátké, mají vyjadřovat jen to, po čem touží... Jedna nebo dvě minuty stačí pro běžnou modlitbu.“ (2T 581)

„Lidé, kteří se modlí nebo veřejně hovoří, mají se vyjadřovat vhodnými slovy a mluvit jasným, zřetelným hlasem. Je-li modlitba správně pronesena, je silou k dobrému. Je jedním z prostředků, které užívá Pán, aby sdělil lidem poklady pravdy. Ale modlitba není vždy tím, čím by měla být, protože někteří lidé se modlí potichu a volí nevhodná slova. Satan se raduje, když jsou modlitby k Bohu pronášeny téměř neslyšitelně. Boží lid se má naučit hovořit a modlit způsobem, který by vhodně představoval velké pravdy, jež vlastní. Svědectví a modlitby ať jsou jasné a zřetelné! Tak bude Bůh oslaven.“ (6T 382)

Nabídka křesťanské literatury v sobotu – Sobota bývá obvykle příhodným časem, kdy může tajemník oddělení osobní služby nabídnout a předat členům potřebnou literaturu. Je však třeba se vyhnout nežádoucím způsobům, které by odváděly pozornost od opravdové bohoslužby a úcty před Bohem.

VEČEŘE PÁNĚ

V Církví adventistů sedmého dne se Večeře Páně slaví obvykle jednou za čtvrtletí. Tato bohoslužba zahrnuje obřad umývání nohou a přijímání symbolů Kristova těla a krve. Má to být nejposvátnější a nejradostnější událost pro shromáždění, kazatele i starší sboru. Tato slavnost bývá obvykle součástí pravidelné sobotní bohoslužby, ale může být naplánována i na jiný čas.

Obřad umývání nohou – „Kristus umyl učedníkům nohy a řekl: ‚Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já‘ (J 13,15). Spasitel tím nenabádal jen ke zdvořilosti. Měl na mysli něco víc než pouhé smytí prachu z nohou hostů. Ustanovoval náboženský obřad. Jeho čin proměnil ponižující službu v posvěcený úkon. Učedníci si jeho zachováváním měli navždy připomínat Ježíšovo poučení o pokoře a službě. Kristus ustanovil tento obřad jako přípravu pro svatý úkon. Člověk nemůže vstoupit do společenství s Ježíšem, pokud je jeho srdce plné pýchy, svárů a touhy po vlastním vyvýšení. Nejsme připraveni přijímat Kristovo tělo a krev. Spasitel proto rozhodl, abychom si nejprve připomínali jeho pokoru.“ (DA 650)

„Když se Ježíš chystal smýt prach z jejich nohou, chtěl vlastně obmýt jejich srdce, zbavit je odcizení, žárlivosti a pýchy. To bylo mnohem důležitější než mytí zaprášených nohou. Nikdo z nich tehdy nebyl na společenství s Kristem připraven. Bez pokory a lásky nemohli mít účast na velikonoční večeři a podílet se na památné službě, kterou se Kristus chystal ustanovit. Jejich srdce musela být očištěna. Pýcha a sobectví plodí neshody a nenávisť. To vše Ježíš smyl, když jim umýval nohy. Učedníci se změnili. Ježíš na ně pohlédl a řekl: ‚Vy jste čistí‘ (J 13,10).“ (DA 646)

Duchovní prožitek, který je jádrem a podstatou umývání nohou, přetváří tento obyčejný úkon na posvátný obřad. Obsahuje poselství o odpuštění, přijetí, ujištění a souáležitosti – toto poselství předně Ježíš Kristus sděluje věřícímu, zároveň si ho věřící sdělují navzájem. Toto poselství se sděluje v atmosféře pokory.

Večeře Páně – Anděl slaví Ježíše jako Vykupitele světa, který je svatý. A je-li Ježíš Kristus svatý, jsou svaté také symboly, které představují jeho tělo a krev. Jelikož sám Pán zvolil nejjednodušší prostředky i pro umývání nohou učedníkům, měli bychom velmi opatrně používat alternativní symboly a prostředky (kromě nouzových a mimořádných situací), aby se neztratil původní význam obřadu. Rovněž v pořadu bohoslužby a tradiční roli kazatelů, starších, diaconů a diaconek při Večeři Páně bychom měli být opatrní, aby náhražky a novoty nepřispěly k zevšednění toho, co je posvátné.

Večeře Páně je dnes právě tak svatá, jako byla v době, kdy ji Pán Ježíš ustanovil. Ježíš Kristus je vždy přítomen, když se slaví tento posvátný úkon. „Právě při příležitostech, které sám ustanovil, se Kristus setkává se svým lidem a posiluje jej svou přítomností.“ (DA 656)

Nekvašený chléb a nekvašené víno (hroznový mošt) – „Kristus je ještě u stolu s prostřenou velikonoční večeří. Před sebou má nekvašený velikonoční chléb a na stole nekvašené velikonoční víno. Používá je jako symboly své neposkvrněné oběti. Beránka ‚bez vady a bez poskvrny‘ totiž nemůže představovat nic kvašeného (1Pt 1,19).“ (DA 653)

Ani „kalich“, ani chléb neobsahoval nic kvašeného, protože Židé v předvečer prvního dne Velikonoc odstranili ze svých domovů veškerý kvas, všechno kvašené a zkyslé (fermentované) (Ex 12,15; 13,7; 19). Proto při Večeři Páně můžeme používat pouze nekvašenou hroznovou šťávu a nekvašený chléb. Z tohoto důvodu musíme tyto symboly připravovat s velkou péčí. V zemích, kde není snadné získat hroznový mošt nebo koncentrát, podá sdružení pokyny, jak situaci řešit, nebo je pomůže zajistit.

Připomínka ukřižování – „Přijímáním chleba a vína, které symbolizují Kristovo ukřižované tělo a jeho prolitou krev, se v duchu účastníme večeře v horní místnosti. Jako bychom procházeli zahradou posvěcenou utrpením Spasitele, který na sebe vzal hříchy světa. Stáváme se svědky boje, který nám přinesl smíření s Bohem. Vidíme před sebou ukřižovaného Krista.“ (DA 661)

Zvěst o druhém příchodu – „Obřad Večeře Páně ukazuje na druhý Kristův příchod. Jeho smyslem bylo udržovat tuto naději v myslích učedníků stále živou. Vždy, když se sešli, aby si připomněli jeho smrt, vyprávěli si, jak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů. Pravím vám, že

již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce' (Mt 26,27–29). V době utrpení a souzení nacházeli učedníci útěchu v naději na návrat svého Pána. Myšlenka ‚Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde‘, měla pro ně nesmírnou cenu (1K 11,26).“ (DA 659)

Oznámení Večeře Páně – Večeře Páně může být oprávněně zahrnuta jako součást kterékoli křesťanské bohoslužby. Aby však byla Večeře Páně patřičně zdůrazněna a zpřístupněna co největšímu počtu členů sboru, koná se obvykle jako součást sobotního dopoledního shromáždění předposlední sobotu v každém čtvrtletí.

V sobotu předcházející Večeři Páně má být zdůrazněna důležitost blížící se slavnosti. Všichni členové mají být vybídnuti, aby připravili svá srdce a urovnali mezi sebou všechny případné problémy. Když za týden přijdou ke stolu Páně, mohou mít z pobožnosti patřičné požehnání. Nepřítomným členům sboru je třeba také oznámit konání Večeře Páně a pozvat je, aby se jí účastnili.

Konání Večeře Páně, délka obřadu – Čas není nejdůležitějším hlediskem, které bychom měli sledovat při plánování Večeře Páně. Přesto můžeme zvýšit návštěvnost a prohloubit duchovní vliv tím, že:

1. Z programu bohoslužby dané soboty vypustíme všechny prvky, které nejsou nezbytně potřebné.
2. Odstraníme zbytečná zdržení před a po obřadu umývání nohou.
3. Diakonky připraví symboly Večeře Páně na stůl ještě před zahájením pobožnosti.

Přípravná část – Úvodní část pobožnosti by měla obsahovat pouze nezbytná oznámení, společnou píseň, modlitbu, sbírku a krátké kázání před obřadem umývání nohou.

Umývání nohou – Každý sbor musí naplánovat a připravit umývání nohou tak, aby mohly být naplněny potřeby členů. (Poznámka č. 5, str. 164.)

Chléb a víno – Po umývání nohou se členové znovu shromáždí v modlitebně, aby přijali chléb a víno. (Poznámka č. 6, str. 164.)

Oslava Boha – Večeře Páně má být vždy slavnostním, nikoli ponurým zážitkem. Zlo bylo napraveno, hříchy byly odpuštěny, víra byla posílena, je to čas pro oslavu Boha. Volme proto radostné a oslavné písně a hudbu. Obřad můžeme ukončit vhodným hudebním přednesem nebo společným zpěvem písně, závěrečným

požehnáním a propuštěním shromáždění. Když shromáždění opouštějí modlitebnu, bývají v mnoha sborech vybírány dary pro chudé.

Po skončení pobožnosti diakoni a diakonky uklidí stůl a nádoby. S úctou a vhodným způsobem se postarají o zbývající chléb a víno, ale v žádném případě je neposkytnou k běžnému použití.

Kdo se může účastnit – Církev adventistů sedmého dne považuje společenství při Večeři Páně za otevřené. Účastnit se může každý, kdo odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Děti se učí chápat význam tohoto obřadu tím, že sledují, jak jej prožívají dospělí. Teprve až jsou seznámeny s biblickým učením a odevzdají svůj život Pánu Ježíši při křtu, jsou připraveny účastnit se přímo Večeře Páně.

„Spasitel svým příkladem jasně ukazuje, že nesmíme nikomu bránit v účasti na Večeři Páně. Je pravda, že zjevný hřích člověka vylučuje, jak učí Duch svatý (1K 5,11), ale nadto nám nepřisluší nikoho soudit. Bůh nedal lidem právo, aby rozhodovali o tom, kdo se smí slavnosti účastnit a kdo ne. Vždyť kdo z nás dokáže číst v srdci druhého? Kdo umí rozlišit koukol od pšenice? Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení“ (1K 11,28.27.29).

Někdy mezi nás mohou přijít i lidé, kteří nepřijali pravdu a svatost do svého srdce, ale přesto by se obřadu rádi zúčastnili. Neměli bychom jim v tom bránit. Slavnost nesledují jen lidské oči. Obklopují nás bytosti, které viděly, jak Ježíš umýval nohy dvanácti učedníkům, tedy i Jidášovi.“ (DA 656)

Každý člen se má zúčastnit – „Nikdy bychom se neměli zříkat účasti na slavnosti Večeře Páně proto, že k ní přistupuje někdo nehodný. Každý učedník je zván k veřejné účasti. Dosvědčuje tím, že přijímá Krista jako svého osobního Spasitele. Právě při příležitostech, které sám ustanovil, se Kristus setkává se svým lidem a posiluje jej svou přítomností. Může se stát, že člověk, který obřad vysluhuje, toho není hoden, avšak i tehdy je Kristus přítomen a slouží svému lidu. Každému, kdo přichází a upíná k němu pohled víry, bohatě požehná. Lidé, kteří tyto vzácné chvíle společenství s Bohem zanedbávají, o mnoho přicházejí. Právem je o nich možno říci: „Ne všichni jste čisti.““ (DA 656)

Kdo může vysluhovat Večeři Páně – Obřad Večeře Páně smí vysluhovat ordinovaný kazatel nebo ordinovaný starší sboru. Diakoni, i když jsou ordinováni, nemohou vést tento obřad.

Večeře Páně pro nemocné – Jsou-li někteří členové nemocní nebo nemohou-li z nějakého jiného důvodu opustit domov a zúčastnit se Večeře Páně v modlitebně, může pro ně kazatel nebo starší sboru (případně spolu s diakonem či diakonkou) vykonat tento obřad u nich doma.

MODLITEBNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Modlitební shromáždění mají být zajímavá – „Modlitební shromáždění, která konáme, by měla být nejzajímavější setkání, většinou však nejsou dobře připravena. Mnozí členové navštěvují kázání, ale zanedbávají modlitební shromáždění. Musíme prosit Boha o moudrost a plánovat, jak vést modlitební shromáždění, aby byla zajímavá a přitažlivá. Lidé hladovějí po chlebu života. Naleznou-li jej v modlitebních shromážděních, budou na ně přicházet, aby jej obdrželi.

Dlouhé, rozvláčné řeči a modlitby se nehodí nikam a zvláště ne do společných shromáždění. Lidem, kteří jsou stále ochotni mluvit, se dovoluje, aby vytlačili nesmělé a uzavřené. Obyčejně ti, kdo jsou nejpovrchnější, mluví nejvíce. Jejich modlitby jsou dlouhé a mechanické. Unavují anděly i lidi, kteří jim naslouchají. Naše modlitby by měly být krátké a věčné. Cítí-li se někdo nucen předkládat dlouhé a unavující prosby, ať si je nechá pro své soukromí. Otevřme Božimu Duchu svá srdce a on vymete každou suchou formalitu.“ (4T 70.71)

Pro úspěšnost a smysluplnost modlitebních shromáždění je třeba vynaložit mimořádné úsilí. Shromáždění má začít včas i v případě, že jsou přítomny jen dvě nebo tři osoby. Jeho součástí může být krátké studium či zamyšlení nad částí z Písma, případně z prorocky inspirovaných spisů sestry Ellen G. Whiteové, modlitba, osobní svědectví a prosba o požehnání.

Každý týden obměňujeme pořad modlitebního shromáždění.

Nemohou-li se členové sboru shromáždit na obvyklém místě k modlitebnímu shromáždění, mohou být modlitební schůzky zorganizovány po skupinách k velkému užitku všech zúčastněných.

ČLENSKÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Místní sbor působí v rámci rolí, které jsou definovány v kontextu celosvětové struktury Církve adventistů sedmého dne. V tomto smyslu je členské shromáždění nejvyšší pravomocnou autoritou na úrovni sboru. Řádní členové mají být povzbuzováni k tomu, aby se těchto shromáždění účastnili, a mají oprávnění při nich hlasovat. Člen, s nímž je vedeno disciplinární řízení, na tomto setkání nemůže ani hovořit, ani hlasovat.

Členská shromáždění se mají konat alespoň jednou za rok. Jsou svolávána kazatelem nebo po dohodě s ním výborem sboru. Členské shromáždění je obvykle oznámeno při pravidelné sobotní bohoslužbě, a to jeden nebo dva týdny předem, a je sboru oznámeno místo a čas jeho konání. Toto shromáždění vede kazatel nebo jím pověřený starší sboru, v některých případech je možné, aby je vedl také předseda sdružení.

Každý sbor si stanoví kvorum, tedy počet přítomných nezbytný pro usnášeníschopnost shromáždění.

Zástupné hlasování nebo hlasování dopisem není přípustné.

Významné otázky života sboru je třeba rozhodovat v rámci pravidelného nebo zvláště svolaného členského shromáždění.

Členské shromáždění má vyšší autoritu než výbor sboru a může výboru přidělit některé další zodpovědnosti nad rámec toho, co zmiňuje *Církevní řád*. (Viz str. 114–117.)

Program členského shromáždění má zahrnovat zprávy o činnosti sboru. Ale spoň jednou za rok se má v programu objevit přehled všech aktivit místního sboru. Na jejich základě má pak být představen plán pro další rok, který členské shromáždění schvaluje. Pokud je to možné, mají být zprávy a plány na další rok předloženy členům v písemné formě. (Poznámka č. 7, str. 165.)

V zájmu zachování těsné součinnosti mezi sborem a sdružením by si měl sbor vyžádat při řešení závažnějších otázek radu od představitelů sdružení.

Představitelé sdružení a unie (předseda, tajemník, hospodář), do jejichž území sbor spadá, se mohou zúčastnit každého členského shromáždění ve své oblasti, nemají však hlasovací právo, pokud jim ho sbor neudělí. Toto svolení však nepotřebuje představitel sdružení, který je zároveň členem tohoto sboru.

VÝBOR SBORU A JEHO SETKÁNÍ

Definice a funkce – Každý sbor musí mít funkční výbor sboru, jehož členové byli zvoleni během členského shromáždění. Jeho hlavní zájem je zaměřen na to, aby sbor dostával vhodný duchovní pokrm a aby připravoval a podporoval evangelizaci ve všech jejích fázích.

Výbor sboru nese odpovědnost za:

1. duchovní pokrm pro sbor
2. evangelizaci ve všech formách a fázích
3. zachování čistoty učení
4. dodržování křesťanských zásad
5. doporučování přijetí nebo propouštění členů
6. finance sboru
7. ochranu a péči o sborový majetek
8. koordinaci sborových oddělení

Veliký příkaz Pána Ježíše činí evangelizaci – zvěstování evangelia – prvořadou činností církve (Mt 28,18–20). Je proto také prvořadým úkolem výboru sboru, který je hlavním orgánem místního sboru. Jestliže výbor věnuje svůj prvořadý zájem a všechny síly evangelizaci, do níž zapojí každého člena, odstraní se většina sborových problémů nebo se jim předejde. Silný pozitivní vliv se pak projeví v duchovním životě a v růstu členstva.

Výbor je volen členy sboru při pravidelných volbách sborových činovníků (viz str. 62, 63).

Členové výboru sboru – Kromě kazatelů, kteří jsou ve sboru ustanoveni příslušným sdružením, si sbory volí výbor složený z těchto činovníků:

starší sboru
 první diakon
 první diakonka
 pokladník
 tajemník
 koordinátor práce se zájemci
 koordinátor „Adventistických mužů“
 koordinátor oddělení hudby a zpěvu
 koordinátor oddělení knižní evangelizace
 koordinátor biblického korespondenčního kurzu
 vedoucí a tajemník oddělení osobní služby
 vedoucí dobročinné a sociální služby
 vedoucí Klubu Adventurer
 vedoucí Klubu Ambassador
 vedoucí Klubu Pathfinder
 vedoucí oddělení mládeže
 vedoucí oddělení komunikace
 vedoucí oddělení dětí
 vedoucí oddělení křesťanského správcovství
 vedoucí oddělení náboženské svobody
 vedoucí oddělení křesťanského domova
 vedoucí oddělení služby žen
 vedoucí oddělení sobotní školy
 vedoucí oddělení výchovy
 vedoucí oddělení zdraví

V některých případech, v závislosti na velikosti sboru, nemusí být ve výboru zastoupeni všichni činovníci ze seznamu, a naopak může být ještě někdo doplněn. Kazatel, ustanovený sdružením k pastýřské službě ve sboru, je vždy členem výboru sboru.

Činovníci – Předsedou výboru sboru je kazatel ustanovený sdružením. Jestliže kazatel nechce výborové jednání vést nebo nemůže být přítomen, může požádat staršího sboru, aby výboru předsedal on.

Tajemník sboru je rovněž tajemníkem výboru a je zodpovědný za vypracovávání, poskytování a uchovávání zápisů.

Zasedání výboru – Jelikož práce výboru sboru je důležitá pro život, zdraví a růst sboru, je třeba, aby se výbor scházel nejméně jednou v měsíci, případně i častěji. Je dobré stanovit dobu zasedání na stejný týden a stejný den každého měsíce.

Zasedání výboru sboru se oznamuje při pravidelném sobotním shromáždění a všem členům výboru je kladeno na srdce, aby se zasedání účastnili.

Každý sbor by měl při svém řádném členském shromáždění stanovit minimální počet členů výboru sboru, kteří musí být přítomni při zasedání sborového výboru, aby mohlo být rozhodnutí platné.

Zástupné hlasování nebo hlasování dopisem není přípustné.

Úkoly výboru sboru

1. Hlavním bodem agendy každého zasedání výboru sboru by mělo být plánování evangelizace v oblasti sboru. Navíc, jednou v každém čtvrtletí, celé zasedání výboru sboru může být věnováno plánování evangelizace. Výbor prostuduje doporučení sdružení pro evangelizační programy a metody. Rozhodne, jak mohou být tato doporučení nejlépe uplatněna ve sboru. Kazatel a výbor sboru vytváří plány pro veřejnou evangelizaci.

2. Výbor sboru koordinuje programy různých oddělení pro veřejnost. Je zodpovědný za koordinování práce všech oddělení sboru. Do toho jsou zahrnuty programy oddělení osobní služby, sobotní školy, mládeže, výchovy a zdraví. Každé z těchto oddělení rozvíjí plány ve své vlastní oblasti. Abychom se vyhnuli konfliktům a soupeření v získávání dobrovolných pomocníků a abychom dosáhli nejlepších výsledků, předkládá každé oddělení své plány výboru sboru ke schválení. Jednotlivá oddělení podávají také výboru sboru zprávy o postupu a výsledcích programu. Výbor sboru může také oddělením navrhnout, jak mají jejich programy přispět k přípravě, provádění i následné práci při veřejné evangelizaci.

3. Povzbuzuje oddělení osobní služby ve sboru a pomáhá mu, aby každého člena a každé dítě ve sboru zapojilo nějakým způsobem do osobní evangelizace. Sbor by měl konat vzdělávací semináře o různých formách osobní evangelizace.

4. Spolupracuje se sborovým koordinátorem práce se zájemci, aby bylo zaručeno, že každý zájemce o poselství, vyhledaný jakýmkoli způsobem, byl osobně a urychleně kontaktován určeným členem sboru.

5. Povzbuzuje každé oddělení, aby alespoň čtvrtletně podávalo zprávu výboru sboru a členům sboru při členském shromáždění nebo při sobotním shromáždění.

6. Projednává jednotlivé akce všech oddělení. Pokladník má pravidelně podávat zprávu o stavu sborových financí. Výbor sboru má kontrolovat sborovou knihu a dotazovat se na duchovní úroveň všech členů, zajišťovat návštěvy nemocných, zmalomyslných a odpadlých členů. Ostatní činovníci mají podávat zprávy o práci v oblasti, za kterou jsou zodpovědní.

Podvýbory a komise – Výbor sboru by neměl dovolit, aby jakákoli jiná činnost bránila v plánování a přípravě evangelizace. Kdyby nějaká činnost vyžadovala příliš mnoho času, může výbor vytvořit podvýbor nebo komisi, která by se stala o specifickou oblast sborové práce, jako jsou například finance nebo projekty církevních staveb. Takové podvýbory nebo komise pak podávají doporučení výboru sboru. (Poznámka č. 8, str. 166.)

SETKÁNÍ SPRÁVNÍ RADY ŠKOLY

Ve sborech, které spravují vlastní církevní školu, řídí práci školy obvykle správní rada školy. Zvolený předseda řídí zasedání tohoto výboru. Zvolený tajemník tohoto výboru vede zápisy o jednáních a rozhodnutích výboru. Výbor se má scházet v pravidelných časových intervalech. Předseda může svolat mimořádné zasedání, pokud to vyžadují okolnosti. Některé sbory dávají přednost tomu, aby funkci správní rady školy převzal výbor sboru nebo jím určená komise (viz str. 79, 80).

SETKÁNÍ SDRUŽENÍ PRO DOMOV A ŠKOLU

Sdružení pro domov a školu by se mělo setkávat každý měsíc, aby koordinovalo aktivity školy, rodin a sboru. Má věnovat pozornost vzdělávání rodičů, pomáhat škole, aby měla k dispozici vše potřebné – dostatek vychovatelů, knihy, učební pomůcky a vybavení. Materiály, které pomáhají vedoucím Sdružení pro domov a školu v jejich práci, lze získat z oddělení výchovy při sdružení (viz str. 78, 79).

SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Vedoucí jednotlivých skupin, které se věnují ve sboru mladým lidem, by měli plánovat pravidelná setkávání, která by mládeži nabídla smysluplné aktivity budující jejich vztah k církvi a připravující je pro službu (viz str. 91–95).

Setkání oddělení mládeže – Setkání oddělení mládeže by se měla konat pravidelně a zaměřovat se na duchovní, duševní i fyzický rozvoj mladých lidí, vzájemný křesťanský vliv i aktivní evangelizační program, který je v souladu s celkovým plánem místního sboru. Výbor oddělení mládeže povzbuzuje a koordinuje aktivity i dalších mládežnických organizací (viz str. 91, 92 a Poznámka č. 9, str. 166).

Setkání adventistické mladší mládeže – Setkání se svým záměrem podobají setkáním oddělení mládeže, ale týkají se mladší věkové kategorie. Pokud ke sboru patří také církevní škola, pak bývá obvykle oddělení mladší adventistické mládeže součástí školního duchovního programu. (Poznámka č. 10, str. 166.)

Setkání Klubu Ambassador – Setkání Klubu Ambassador chtějí naplňovat potřeby mladých lidí ve věku 16 až 21 let a vést je k většímu zapojení do života sboru a církve. Tato setkání a další aktivity se konají v souladu s pravidly příslušného sdružení a ve spolupráci s ostatními odděleními sboru, která se věnují mladým lidem.

Setkání Klubu Pathfinder – Setkání Klubu Pathfinder nabízejí programy potřebné pro mladší mládež a v některých místech nahrazují oddělení mladší mládeže v místním sboru. Kde je obojí, tam musí být úzká koordinace a spolupráce mezi Klubem Pathfinder a oddělením mladší mládeže. Schůzky Klubu Pathfinder se konají podle pokynů příslušného oddělení na sdružení.

Setkání Klubu Adventurer – Klub nabízí speciální program pro děti předškolního a mladšího školního věku ve sboru. Je zaměřen na posílení zapojení rodičů do rozvoje malých dětí. Setkání a program klubu se koná v souladu s programem sdružení, jak je uvedeno v příručce klubu a v součinnosti s ostatními odděleními sboru, které se zaměřují na mládež, děti a rodiny.

FINANCE

Biblickým plánem pro podporu Božího díla jsou desátky a dary, které přináší jeho lid. Hospodin řekl: „Přinášejte do mých skladů úplné desátky...“ (Mal 3,10). Církev adventistů sedmého dne se řídila touto zásadou od svého počátku.

„Smyslem desátků a darů bylo vštípit do myšlení lidí velkou pravdu, že Bůh je zdrojem veškerého požehnání pro celé stvoření a že člověk je povinen projevat vděčnost Bohu za všechny dary, které mu ze své prozřetelnosti dává.“ (PP 525)

„Dáváním desátků a darů uznáváme, že náležíme Bohu, protože nás stvořil, a také uznáváme, že mu náležíme, protože nás vykoupil. Protože Kristus je zdrojem naší síly, máme Bohu přinášet tyto oběti. Mají nám stále připomínat, že Bohu patříme, protože nás vykoupil a má na nás nárok po všech stránkách.“ (6T 479)

„Desátek je svatý, Bůh jej vyhradil pro sebe. Má být přinesen do jeho pokladnice a použit pro podporu pracovníků evangelia v jeho díle.“ (9T 249)

„Bůh dal svému lidu systém jak shromáždit dostatečné prostředky, aby dílo mohlo být soběstačné. Boží desátkový systém je krásný svou jednoduchostí a spravedlností. Každý jej může s vírou a odvahou přijmout, protože pochází od Boha. Pojí se v něm jednoduchost a prospěšnost, nevyžaduje hluboké učení a chápání, aby ho člověk mohl uplatnit. Každý člověk může mít pocit, že se podílí na pokroku drahocenného díla spasení. Každý muž, každá žena, každý mladý člověk se může stát Božím pokladníkem a může se stát nástrojem, který naplňuje požadavky na finanční zdroje. Jak to prohlásil apoštol Pavel: „Ať každý dá stranou, co může postrádat (podle toho, jak se mu daří).“ (3T 388.389)

„Pán učinil zvěstování evangelia závislým na práci a darech svého lidu. Dobrovolné dary a desátky tvoří příjem Božího díla. Bůh žádá určitou část prostředků, které světil člověku, totiž desátek. Každému ponechává na vůli, aby řekl, zda chce nebo nechce dát víc než to.“ (AA 74)

„Bůh dal specifická nařízení, jak mají být používány desátky. Nepřeje si, aby jeho dílo bylo znehodnocováno nedostatkem prostředků... Část, kterou Bůh vymezil pro sebe, nemáme použít na jiný účel než ten, který určil Bůh. Ať se nikdo necítí svobodný zdržovat desátky nebo je používat podle svého úsudku. Člověk nemá právo tyto prostředky použít pro sebe ani v naléhavých případech

nebo je použit, jak sám považuje za vhodné, byť by se jednalo o účel, který může považovat za součást Božího díla.“ (9T 247)

KŘEŠŤANSKÉ SPRÁVCOVSTVÍ

Křesťané jsou Boží správci, kterým je svěřen Boží majetek. Boží slovo upozorňuje: „Od správců se nežadá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným“ (1K 4,2). Otázka správcovství zasahuje v celé své šíři do mnoha oblastí křesťanského života, jako je náš čas, vliv a služba, ale není pochyb o tom, že hospodaření s finančními prostředky je velmi důležitou částí této otázky a týká se každého člena církve. Zahrnuje to uznání Boží svrchovanosti, že Bůh je vlastníkem všeho a uděluje nám svou milost. Jestliže rosteme v chápání těchto zásad, oceníme plněji způsob, jak Boží láska působí v našem životě.

Zatímco tato stránka křesťanského správcovství se především týká našeho materiálního vlastnictví, velmi silně ovlivňuje naši křesťanskou zkušenost. Pán žádá určité věci od nás, aby mohl určité věci učinit pro nás. Naše oddaná poslušnost Božích požadavků radí tuto část hospodaření na vysokou duchovní úroveň. Bůh si nic nevynucuje. Nenutí nás, abychom mu sloužili nebo mu projevovali svou vděčnost dary. Avšak uspořádal věci tak, že spolupracujeme-li s ním v této oblasti, naplní naše srdce bohatým duchovním požehnáním.

„Bůh si přeje, aby všichni jeho správcové svědomitě plnili jeho ustanovení. Nemají se snažit zaplatit za Boží činy svými skutky milosrdenství ani obětmi, které dávají, kdy a jak to považují za správné. Nesvědčí o moudrosti, jestliže se lidé snaží opravovat Boží plán a vymýšlet si náhradu tím, že stavějí své dobré pohytky při té či oné příležitosti proti Božím požadavkům. Bůh všechny vyzývá, aby svůj vliv použili ve prospěch jeho ustanovení.“ (9T 248)

DESÁTEK

Členové církve jsou vybízeni, aby na základě Písma a posvátného závazku, který na nich spočívá jako na Božích dětech a údech Kristova těla – církve – věrně odevzdávali desátky do pokladny církve, tj. jednu desetinu svého veškerého příjmu.

Desátky nemají být v žádném případě použity místním sborem. Mají být vloženy na účet a přeposlány hospodáři sdružení. Takto jdou desátky ze všech sborů na účet sdružení, které opět podle stanovených pravidel Generální konference a divize posílá určitou procentuální částku vyšší organizační složce církve. Tak mohou být hrazeny výdaje na Boží dílo v příslušných oblastech zodpovědností a činností.

Tento řád byl stanoven proto, aby byly sbírány a rozdělovány prostředky na celém světě pro naplňování finančních potřeb církve. Finanční a hospodářská stránka díla je velmi důležitá. Nelze ji oddělit od zvěstování poselství o spasení, je jeho nedílnou součástí.

Systematická podpora a jednota – Finanční systém církve má širší záměr, než jak to vyplývá z našich finančních a statistických zpráv. Tento systém sdílení prostředků s oblastmi na celém světě, jak je stanoven pravidly Generální konference, je výrazným prvkem, který sjednocuje duchovní dílo církve na celém světě.

Jak mají být desátky používány – Desátky mají být považovány za svaté prostředky určené pro službu evangelia a zvěstování biblického poselství, pro udržování administrativy sdružení, k péči o sbory a pro misijní činnost. Desátky nemají být používány pro jiné účely, jako například k placení dluhů sborů a institucí nebo pro stavební činnost, kromě specifických výjimek určených Pracovními předpisy Generální konference. (Poznámka č. 1, str. 166.)

„Pán mi dal pro náš lid velmi jasné a zřetelné poselství. Vybídl mne, abych jim vytkla chybu, které se dopouštějí tím, že používají desátky k různým účelům, které ač jsou samy o sobě dobré, nejsou tím účelem, o němž řekl Pán, že se mají k němu desátky používat. Ti, kdo takto používají desátky, odchylují se od Božího ustanovení. Bůh je bude brát k zodpovědnosti.“ (9T 248)

Jak se platí desátky – Desátek patří Pánu a má být jako projev úcty k Bohu odveden do pokladny sdružení prostřednictvím sboru, ke kterému člen patří. Za mimořádných okolností se má člen poradit s vedoucími svého sdružení.

Pracovníci sdružení a sboroví činovníci mají být příkladem v dávání desátků – Od starších a dalších činovníků sboru, podobně jako kazatelů a zaměstnanců sdružení a institucí se očekává, že budou v dávání desátků dobrým příkladem. Kdo tuto zásadu neaplikuje, nemůže nadále působit jako činovník sboru nebo zaměstnanec sdružení.

DARY

Kromě odevzdávání desátků zdůrazňuje Písmo naši povinnost přinášet Pánu oběti – dary. Zadržování darů je stavěno na roven se zadržováním desátků a je nazýváno loupeží (Mal 3,8). V Církvi adventistů sedmého dne je od jejího počátku obvyklé, že členové přinášejí své dobrovolné dary na podporu Božího díla. To přináší dílu velkou prosperitu a požehnání. Boží lid se sjednotil v ochotném podporování díla přinášením darů úměrných svým příjmům.

Kromě tradičního ročního kalendáře sbírek, kde každá sbírka slouží specifickému účelu, schválila Generální konference také kombinovaný systém sbírek a osobní plán dávání. Každý výbor divize se může rozhodnout, který systém bude užívat na svém území.

Dary sobotní školy – Nejrozšířenějším způsobem přinášení pravidelných darů jsou sbírky našich sobotních škol. Dary sobotní školy jsou určeny pro celosvětové misijní dílo. Sobotu co sobotu přichází z tohoto pramene podpora pro celosvětovou evangelizaci.

Jiné dary – Čas od času jsou sbírány i jiné dary pro celosvětovou evangelizaci, pro celocírkevní a místní projekty. V takovém případě má být celý vybraný obnos použit k určenému účelu, pokud dárci výslovně neurčil jinak.

Zvláštní dary pro jednotlivé oblasti – Finanční podpora celosvětového díla církve je založena na rozpočtovém systému. Finanční prostředky jsou přidělovány jednotlivým oblastem na základě schválených rozpočtů. Je to úsporný a pečlivý způsob rozdělování peněžních zdrojů, který každé oblasti zajišťuje spravedlivý podíl příjmů.

Jestliže některá oblast nebo odvětví díla obdrží mimořádné prostředky nezahrnuté do rozpočtu, děje se tak vždy na úkor jiných oblastí. Jestliže je takovým způsobem zahájen nový projekt, pokud jeho další potřeby nebudou zahrnuty do řádného rozpočtu, hrozí nebezpečí, že po vyčerpání daru projekt zanikne. Tím by však jiné oblasti, snad ještě s většími potřebami, ale bez možnosti je propagovat, nedostaly spravedlivý díl, jestliže by jejich podíl byl věnován na udržení díla započatého pomocí mimořádných prostředků.

Zkušenosti znovu a znovu prokázaly pravdivost a moudrost, spočívající v nabádání členů církve, aby štedře a věrně dávali oběti a dary obvyklým, schváleným způsobem, s klidným vědomím, že každá oblast má z těchto darů užitek.

Pomoc potřebným a lidem v tísní – Pro podporu členů církve, kteří nutně potřebují pomoc, se konají sbírky pro chudé a potřebné. Pokud možno, má být ve fondu rezerva pro naléhavé případy. Sbor by však měl být připraven pomoci všem trpícím nouzí. Výbor sboru může ze sborové pokladny uvolnit prostředky pro potřebné a pomoci takto zdravotnímu a dobročinnému dílu, které sbor koná pro rodiny v oblasti své působnosti.

Rozpočet sboru pro vlastní vydání – Nejpříjemnějším způsobem k zajištění úhrady výdajů místního sboru je sestavení plánovaného rozpočtu. Před začátkem nového roku má vedení sboru pečlivě vypracovat rozpočet výdajů spojených s činností sboru v příštím roce. Tento rozpočet má zahrnovat všechny opravy, otop, osvětlení, plat správce (je-li placen), výdaje církevní školy a plat učitele, sociální výpomoc atd. (Poznámka č. 2, str. 166 – příklad možného rozpočtu.)

Rozpočet má být předložen sboru k posouzení a přijetí. Zároveň má být vypracován plán, jak budou během roku kryty výdaje odpovídajícími příjmy. Peněžní prostředky k zajištění rozpočtových sborových výdajů mohou být získány dary a osobními závazky členů. Každý člen má podle svých finančních možností podporovat místní sbor i celé dílo církve.

VŠEOBECNÉ POKYNY

Regulace výzev k finanční podpoře – Následující pravidla regulují možnosti získávání finančních prostředků jinou než standardní cestou:

1. Žádné sdružení, sbor nebo instituce nesmí bez porady a dohody plánovat projekt vyžadující příjem prostředků z území mimo svou oblast. Každý příjem peněz v rámci vlastního území musí být v souladu se zásadami sdružení, unie a Generální konference. Církevními pracovníkům, kteří zastupují zájmy v jedné oblasti, není dovoleno vybírat prostředky pro dílo v kterékoli jiné oblasti nebo jiném sdružení bez dohody a písemného povolení činovníků příslušného sdružení.

2. Aby sbory byly chráněny před neoprávněnými, podvodnými a našim zásadám neodpovídajícími sbírkami finančních prostředků, je nutno postupovat podle následujících zásad a metod:

a) Kazatelé a sboroví činovníci nesmějí povolit, aby z kazatelny vyzýval k jakékoli sbírce ve sboru někdo, kdo k tomu nebyl pověřen příslušným sdružením. (Viz str. 107, 108.) Bez tohoto pověření není povoleno žádné vybírání peněz, ať veřejné, nebo soukromé.

b) Všechny peníze, které byly na výzvu vybrány pro jakýkoli účel, musejí projít předepsanou církevní účetní evidencí.

c) Činovníci sdružení a sboru musí podniknout kroky potřebné k zamezení neoprávněných a nelegálních veřejných sbírek.

3. Jen celocírkevně schválené a organizované akce, jako například veřejná sbírka pro dobročinnou práci církve mimo sbor, k níž patří propagační tiskoviny a průkaz, mohou být prováděny ve prospěch vnitřní a vnější misie. Unie a sdružení musejí podniknout potřebné kroky, aby se zamezilo jakémukoli porušení těchto směrnic.

4. Zaměstnanci působící v několika divizích, kteří navštívili své mateřské sbory nebo jsou v písemném styku s domovskou základnou, jsou žádáni, aby požadovali prostředky pouze pro účely uvedené v rozpočtu výdajů a aby spolupracovali se sbory a sdruženími při získávání prostředků, které jsou potřebné ke krytí schválených částek, na nichž je misijní pole závislé. Všechny tyto prostředky musejí projít předepsanou účetní evidencí a být odeslány církvi schváleným postupem.

Pochybné způsoby opatrování finančních prostředků – Místní sbory musí vždy zaujmout rozhodné stanovisko proti všem pochybným metodám získávání finančních prostředků.

„K jakým prostředkům se mnohé sbory uchylují při vybírání peněz k náboženským účelům? K prodejním výstavám, večírkům, dobročinným bazarům, dokonce k loterii a podobným nápadům. Mnohdy je místo oddělené k bohoslužbě znesvěceno hodováním, kupováním, prodáváním a nemístnou veselostí. Úcta k Božímu domu a důstojnost bohoslužeb se tím v myslí mládeže snižuje. Oslabují se tím bariéry sebekázně. Vzmáhá se sobectví, chuť a záliba v předvádění se; tyto vlastnosti sílí, když se jim holduje.“ (9T 91)

„Jak se dílo Boží rozrůstá, volání o pomoc přichází častěji a častěji. Aby toto volání našlo odezvu, měli by křesťané dbát na příkaz: „Přinášejte do mých skladů úplné desátky.“ Budou-li lidé, kteří vyznávají, že jsou křesťany, věrně přinášet Bohu své desátky a dary, bude jeho pokladnice plná. Nebude potom příležitost uchýlovat se k bazarům, loteriím a zábavným programům, aby byly získány prostředky na podporu evangelia.“ (AA 338)

Desátky a dary nejsou osobním vkladem – Desátky a dary odevzdané církvi netvoří peněžní vklad, jímž by mohl dárce kdykoli opět disponovat. Tyto peníze mohou být použity pouze pro účely, pro které byly darovány.

Financování církevních staveb – Sbory, které pomýšlejí na koupi nebo stavbu nových budov, případně jiným způsobem chtějí finančně zatížit členy svého sboru, se musí předem poradit s činovníky sdružení. Pokud výbor sdružení a unie nedal souhlas a ujištění, že finanční ujednání jsou v souladu s platnými směrnicemi a potřebami, nemá sbor pro koupi nebo stavbu církevní budovy nikdy uzavírat finanční závazky nebo zahájit stavební činnost. Při poskytování finančních rad výbor sdružení bude brát v úvahu počet členů sboru, jeho finanční sílu a velikost budovy.

Použití finančních prostředků a odpovědnost za ně – Opatrování prostředků a hospodaření s nimi v Božím díle je svatou odpovědností. Správný postup, kterým tyto peníze plynou, vychází nejprve od jednotlivého člena k místnímu sboru. Pokladník sboru je přijímá a eviduje (viz str. 72–75). Vydává z nich částky určené pro potřebu sboru. Finanční prostředky pro sdružení nebo pro všeobecné účely odesílá pokladník sboru na sdružení. Pokladník sdružení obhospodaruje finanční prostředky sdružení a posílá na unii prostředky určené pro potřeby unie nebo pro všeobecné účely. Všichni pokladníci, od místního sboru až po Generální konferenci, pracují podle pokynů výboru sboru nebo výborů příslušných organizačních složek. Nemohou vydat finanční prostředky samostatně bez rozhodnutí příslušných výborů.

Audit hospodaření – Všechny účetní doklady, od účetních záznamů a dokladů místního sboru až po účetní záznamy Generální konference, jsou kontrolovány určenými revizory (auditory). Auditů rovněž podléhá účetní evidence každé církevní instituce. Toto pravidlo zajišťuje maximální bezpečnost při hospodaření s finančními prostředky. (Viz str. 75.)

ZÁSADY KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA

POVOLÁNÍ K VYSOKÉ ÚROVNI V JEŽÍŠI KRISTU

Křesťanský život nevyžaduje jen mírné úpravy nebo zlepšení, nýbrž zásadní přeměnu lidské povahy. To znamená zemřít sobě a hříchu a být vzkříšen k novému životu jako nový člověk v Ježíši Kristu.

Srdce křesťana se vírou stává příbytkem Ježíše Krista. To se děje tím, že „přemýšlíme o Kristu, hledíme na něj a neustále milujeme svého drahého Spasitele jako nejlepšího a nejmávanějšího přítele, kterého bychom nikdy žádným jednáním nezarmoutili a neurazili“. Jen tak mohou křesťané prožívat „společenství jeho božské přítomnosti“. Jen tehdy, jsme-li si vědomi této přítomnosti, „naše myšlenky se poddávají Ježíši Kristu“ a naše životní zvyky se přizpůsobují jeho měřítkům. (TM 387.388)

Máme pamatovat na to, že „žádný vliv se nemůže vyrovnat vědomí Boží přítomnosti, neboť ono je štítem proti pokušení a inspirací pro čistotu a pravdu“ (Ed 255).

„Nic z našeho chování neunikne jeho pozornosti. Před Nejvyšším nemůžeme skrýt své cesty... Každý čin, každé slovo, každá myšlenka je tak zřetelně zaznamenána, jako by na celém světě byla pouze jedna osoba a pozornost nebes byla soustředěna na ni.“ (PP 217.218)

Bůh miluje všechny lidi a zvláště své děti. Jeho ucho vždy slyší volání Božího lidu, těch, kteří se odvrátili od světa a odevzdali se mu. Z tohoto posvátného vztahu vyrůstá respekt a úcta, která se projevuje každý den a všude.

Jako křesťané jsme členy královské rodiny, dětmi nebeského krále. Proto bychom neměli vyřknout žádné slovo, vykonat žádný skutek, který by způsobil zneuctění „onoho důstojného jména, podle něhož se jmenujeme“ (Jak 2,7). Jsme reformátoři. V každém údobí života bychom měli „pečlivě studovat jeho Boží i lidský charakter a stále se tázat: Co by činil Pán Ježíš, kdyby byl na mém místě? To by mělo být měřítkem, jak bychom měli jednat.“ (MH 491)

Prostřednictvím církve ostatku chce Bůh podat konečný důkaz celému vesmíru o tom, že evangelium má dostatečnou moc úplně zachránit lidi z moci

hříchu. Dnes je třeba, abychom jako členové této církve znovu zdůrazňovali vysoké požadavky křesťanského chování a abychom obnovili svou oddanost těmto Bohem daným zásadám. Všichni by měli dosáhnout vysoké úrovně křesťanského života a oddělit se od světa. Proto bychom měli zdůrazňovat napomenutí Páně: „Nemilujme svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není“ (1J 2,15).

STUDIUM BIBLE A MODLITBA

Duchovní život udržujeme duchovním pokrmem. Má-li naše posvěcení spět k dokonalosti, musíme si navyknout na osobní studium Písma a na modlitbu. V době, kdy jsme zaplaveni informacemi z knih, rádia, televize, internetu a dalších moderních sdělovacích prostředků, kdy je éter naplněn tisíci různými hlasy, které nás vyzývají, abychom jim naslouchali, máme povinnost zavřít oči a uši před mnohým, co se snaží proniknout do naší mysli, a věnovat se Boží knize, knize knih, knize života. Přestaneme-li být lidmi Bible, budeme ztraceni a naše poslání se mine cílem. Pouze tehdy, budeme-li denně vyzvat Boha v modlitbě a naslouchat jeho hlasu, mluvícímu k nám z Písma, můžeme doufat, že budeme žít život „skrytý s Kristem v Bohu“ (Ko 3,3) a že splníme svěřený úkol.

Modlitba je dvojsměrný rozhovor. Věřící člověk naslouchá Bohu a mluví s ním. „Modlitba je otevření srdce Bohu jako příteli.“ (SC 93) „Upřímnou modlitbou se setkáváme s myšlením Nekonečného“, avšak „bez soustavné modlitby a usilovné bdělosti nám hrozí nebezpečí, že v nás poroste lhostejnost a sejdem z pravé cesty.“ (SC 97.95)

Domov je základním kamenem církve a křesťanský domov je domem modlitby. „Otcové a matky, neopomíjejte při veškerém návalu práce shromažďovat svou rodinu kolem Božího oltáře... Lidé, kteří chtějí žít trpělivým, láskyplným a dobrotivým životem, se musejí modlit.“ (MH 393)

NÁŠ VZTAH K OKOLNÍMU SVĚTU

I když máme „občanství v nebesích, odkud i očekáváme Spasitele“ (Fp 3,20), jsme stále ještě ve světě jako nedílná součást lidské společnosti a musíme se svými bližními sdílet určité povinnosti v běžných životních problémech. Kdekoliv žijeme, máme být jako Boží děti známí jako dobří občané svou čestností a úsilím o společné blaho.

I když se naše nejdůležitější povinnosti týkají církve a jejího poslání kázat evangelium Božího království celému světu, jsme povinni svou službou a prostředky, pokud je to možné a shodné s našimi zásadami, podporovat všechny snahy o sociální spravedlnost. I když musíme stát stranou všech politických a sociálních sporů, máme vždy klidně a pevně zastávat nekompromisní stanovisko ve věci práva a spravedlnosti v občanských záležitostech, přitom se však přísně držet svého náboženského přesvědčení. Naši křesťanskou povinností je

být loajálními občany vůči své vládě a dávat „co je císařovo, císaři, a co Božího, Bohu“ (Mt 22,21).

ZACHOVÁVÁNÍ SOBOTY

Sobota je znamením Boží lásky k člověku. Je památkou Boží moci projevené při stvoření a také znamením Boží moci, která se projevuje znovustvořením a posvěcením života (Ez 20,12). Zachováváním soboty dokazujeme svoji věrnost Bohu a naše společenství s ním.

Sobota má v životě adventistů sedmého dne jedinečné postavení. Sedmý den týdne, od západu slunce v pátek večer do západu slunce v sobotu večer (Lv 23,32), je Boží dar, znamená jeho milosti v čase. Je to přednost, zvláštní setkání s Pánem, který nás miluje a kterého my milujeme, svatý čas oddělený věčným Božím zákonem, den radosti určený pro oslavu Boha a společenství s jinými lidmi (Iz 58,13). Věřící člověk uvítá sobotu s radostí a vděčností.

„Udělejte ze soboty skutečně ten nejkrásnější a nejpožehnanější den z celého týdne.“ (FLB 36)

„Sobota... je Božím časem, ne naším; když tento fakt nerespektujeme, okrádáme tím vlastně Boha... Bůh nám dal celých šest dní, v nichž můžeme vykonávat svou práci, a pro sebe si vyhradil jen jeden den. Má to být den, který nám přinese požehnání; den, kdy máme odložit naše světské záležitosti a zaměřit své myšlení na Boha a na nebe.

Neměli bychom svým postojem naše děti přivést k tomu, aby se domnívaly, že v sobotu se nemohou radovat a trávit čas venku. To je holý nesmysl. Kristus v sobotu často bral své učedníky k jezeru a tam je učil. Jeho sobotní kázání vždy nezaznívala mezi čtyřmi stěnami budov.“ (HP 152)

„Boží láska stanovila meze nárokům práce. Na sobotu vložil svou milosrdnou ruku. Ve svém dni vymezil čas jako příležitost pro společenství se sebou samým, s přírodou a ostatními lidmi.“ (Ed 251)

Sobotní čas náleží Bohu a jemu má být věnován. Během soboty nemáme upřednostňovat vlastní zájmy, vlastní slova, vlastní záležitosti a myšlenky (Iz 58,13). Shromáždíme se při západu slunce v rodinném kruhu, uvítáme sobotu modlitbou a zpěvem. Ukončíme tento den také modlitbou a projevem vděčnosti za podivuhodnou Boží lásku. Sobota je zvláštním dnem bohoslužby doma i ve sborech, dnem radosti pro nás i pro naše děti, dnem, v němž se více než kdy jindy učíme o Bohu z Bible a z velké knihy přírody. Je to doba pro návštěvy nemocných a práci pro záchranu lidí. Všechny záležitosti šesti pracovních dnů mají být odloženy, abychom nekonali žádnou práci, která není nezbytně nutná. V tento svatý Boží den by nás neměly rozptylovat ani světské sdělovací prostředky.

„Sobota nemá být dnem neužitečného zahálení. Zákon zapovídá vykonávat v den Páně světskou práci. Činnost, kterou si člověk vydělává na živobytí, musí v sobotu ustát, stejně jako účast na světských zábavách a práce spojená se ziskem. Bůh ukončil v sobotu své stvořitelské dílo, odpočinul a požehnal ji. Stejně

tak i člověk by měl v sobotu zanechat každodenní zaměstnání a věnovat čas zdravému odpočinku, bohoslužbě a dobrým skutkům.“ (DA 207)

Správně usměrněné činnosti, které jsou v souladu s duchem svěcení soboty, učiní tento požehnaný den nejšťastnějším a nejlepším v celém týdnu pro nás i pro naše děti – opravdovou předzvěstí našeho nebeského odpočinku.

ÚCTA K MÍSTU BOHOSLUŽBY

Křesťané, kteří si váží Boží všemohoucnosti, svatosti a lásky, budou vždy a za všech okolností projevovat Bohu, jeho slovu a bohoslužbě hlubokou úctu. „Všichni lidé, kteří přicházejí do Boží přítomnosti, se mají vyznačovat pokorou a úctou.“ (PP 252) Uznávají, že „hodina a místo modlitby jsou posvěceny Boží přítomností.“ (GW 178) Nebudou přicházet do domu bohoslužby lhotejně, ale budou přemýšlet, modlit se a budou se vyhýbat zbytečným hovorům.

Rodiče by měli poučit své děti, jak se mají uctivě chovat „v Božím domě“ (1Tm 3,15). Věrné poučování a kázeň v domově, v sobotní škole a ve sboru během dětství a mládí, pokud jde o úctu k Bohu a k bohoslužbě, budou mít dalekosáhlý vliv na jejich postoj i v následujících letech.

Kazatel, který vnímá svatost bohoslužby, bude podporovat svým příkladem, slovy a chováním za kazatelnou pravou úctu, jednoduchost, pořádek a důstojnost ve sboru.

ZDRAVÍ A STŘÍDMOST

Naše tělo je chrám Ducha svatého (1K 6,9). „Jak duševní, tak i duchovní zdatnost závisí do značné míry na tělesné síle a aktivitě; všechno, co napomáhá tělesnému zdraví, rozvíjí také mysl a vyvážený charakter.“ (Ed 195)

Proto se adventisté sedmého dne zajímají o rozumný životní styl, který je v souladu se zdravotními zásadami, jež berou v úvahu tělesné cvičení, dýchání, sluneční svit, čistý vzduch, správné užívání vody, spánek a odpočinek. Z přesvědčení se snaží stravovat zdravě, nosit vhodný oděv, dodržovat důležité hygienické návyky či volit správné oddychové aktivity a ochotně se řídí zdravotními zásadami sebeovládání a zdravé skladby potravy. Proto také neužívají alkohol, tabák a další zdraví škodlivé látky. Snaží se udržovat si tělesnou i duševní vyváženost tím, že se vyhýbají extrémům.

Zdravotní reforma a učení o zdraví a střídmosti jsou neoddělitelnou součástí adventistického poselství. Bůh poučil svůj lid prostřednictvím daru prorocství, že „lidé, kteří zachovávají jeho přikázání, se musí Pánu posvětit a střídmosti v jídle a pití udržovat ducha i tělo v nejlepším stavu pro službu“ (CH 132.133). „Bůh si přeje, aby obnovující vliv zdravotní reformy byl součástí posledního velkého úsilí při hlásání poselství evangelia.“ (MM 259)

Náležíme Bohu tělem, duší i duchem. Je proto naší náboženskou povinností zachovávat zdravotní zákony jak pro naše blaho a štěstí, tak i pro účinnější

službu Bohu a našim bližním. Musíme ovládat svou chuť. Bůh dal člověku velkou různorodost potravin, které mohou uspokojit každou potřebu našeho těla. „Ovoce, obilniny, ořechy a zelenina jednoduše upravené... tvoří s mlékem nebo smetanou nejzdravější potravu.“ (CD 92)

Budeme-li zachovávat zásady zdravé životosprávy v praxi, nebudeme pociťovat potřebu používat povzbuzující prostředky. Zákon přírody nám zapovídá používat opojné látky a narkotika jakéhokoli druhu. Od samého počátku bylo odmítání lihovin a tabáku podmínkou členství v Církvi adventistů sedmého dne (viz str. 39, 41, 54, 82, 151, 152).

Bůh nám dal velké světlo o zdravotních zásadách. Moderní vědecké výzkumy tyto zásady potvrzují.

ODĚV

Jako adventisté sedmého dne jsme byli povoláni ze světa. Naše náboženství se promítne do všech oblastí našeho života. Naše návyky musí vyvěrat z našich zásad, a nikoli z příkladu světa kolem nás. Zvyky a móda se mohou časem měnit, avšak zásady správného života zůstávají stejné. Již na počátku dějin církve adventistů Ellen G. Whiteová napsala, že moudrý křesťanský přístup k oblékání bude „chránit Boží lid před zhoubným vlivem světa a napomáhat fyzickému a duchovnímu zdraví“. (4T 634) Radila také, abychom se při odívání vyhýbali přehnané okázalosti a přílišným ozdobám, extravaganci a módním extrémům, které by nebyly v souladu s principem zdravé skromnosti, a aby náš oděv byl pokud možno dobré kvality, vhodných barev a odpovídající svému účelu. Krása, skromná elegance a přiměřená, přirozená jednoduchost je nejlepší charakteristika oděvu křesťana (viz MYP 351.352).

Boží lid má stát vždy na straně těch, kteří jsou v otázce módy spíše konzervativní, a nedovolí, aby „téma odívání naplňovalo jejich mysl“ (Ev 273).

„Naší víře odpovídá jednoduchý oděv bez zbytečně okázalých ozdob a šperků všeho druhu.“ (3T 366) Písmo jasně ukazuje, že nošení klenotů není v souladu s Boží vůlí. Apoštol Pavel vyzývá křesťany, „ať se zdobí upraveným oděvem, cudně a rozumě, ne nápadnými účesy, zlatem, perlami nebo drahými róbami“ (1Tm 2,9; B21). Nošení ozdob a klenotů vzbuzuje pozornost, což neodpovídá křesťanskému sebezapření a skromnosti.

V některých zemích a kulturách se považuje za důležité a potřebné nosit snubní prsten. V myšlení lidí se to stalo znamením věrnosti; v takovém případě není možno snubní prsten považovat za ozdobu. Za takových okolností nemáme právo tento zvyk odsuzovat.

Pamatujme, že o pravém křesťanském charakteru nesvědčí „vnější ozdoba“, ale „to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné“ (1Pt 3,3.4). Rovněž je třeba vyhýbat se takovému používání kosmetiky, které by se vymykalo dobrému vkusu a zásadám křesťanské skromnosti.

Jestliže chceme ve svém životě správně reprezentovat Krista, našeho Pána, měl by se náš celý život vyznačovat čistotou a způsoby, kterým se učíme od Ježíše. Křesťanští rodiče mají zdůrazňovat tyto věci a svým příkladem, slovy a autoritou vést děti ke skromnému odívání, aby si tak získali úctu a důvěru lidí, kteří je znají. Jen tehdy se můžeme považovat za dobře oblečené, pokud vyhovíme požadavkům skromnosti a nosíme vkusné šaty spíše konzervativního stylu.

JEDNODUCHOST

Od samého vzniku byla jednoduchost základním rysem Církve adventistů sedmého dne. Musíme i nadále zůstat neokázalými. Vzestup okázalosti v náboženství jde vždy ruku v ruce s úpadkem duchovní síly. Jako byl „Ježíšův život v zřetelném protikladu“ k okázalosti jeho doby (Ed 77), tak i prostota a moc našeho poselství musí být v jasném protikladu ke světské okázalosti našich dnů. Pán odsuzuje „zbytečné, marnotratné utrácení peněz k uspokojování pýchy a pěstování okázalosti“ (TM 179). V souladu s těmito zásadami se mají různé naše slavnosti, svatby a všechna shromáždění vyznačovat jednoduchostí, prostotou a hospodárností.

MODERNÍ MÉDIA

Podobně jako tělo, i duchovní život člověka potřebuje zdravou stravu proto, aby se obnovoval a sílil (2K 4,6). Mysl člověka je obrazem jeho osobnosti. To, čím „žijíme“ naši mysl, je tedy velmi důležité k rozvoji charakteru a k uskutečnění životních cílů. Proto musíme pečlivě dbát na své duševní návyky. To, co čteme, posloucháme nebo sledujeme, ať už v knihách či časopisech, v rádiu, televizi, na internetu nebo prostřednictvím jiným moderních médií, formuje a ovlivňuje náš charakter.

Knihy a jiná literatura patří mezi nejcennější prostředky výchovy a kultury. Musíme je však dobře volit a správně používat. Existuje velké množství dobré literatury, ale zároveň také záplava špatné literatury, často velmi přitažlivé, která ale škodí naší mysli a mravům. Skutečné i smyšlené příběhy naplněné divokým dobrodružstvím a mravní uvolněností, které jsou různými médii prezentovány, nejsou vhodné pro křesťany v žádném věku.

„Lidé, kteří si libují ve vzrušující, napínavé četbě, ochromují své duševní síly a okrádají svou mysl o schopnost vážně přemýšlet a studovat.“ (CT 135) Je nám řečeno, že kromě ostatních špatných následků zaujetí pro smyšlené příběhy taková četba „zbavuje člověka schopnosti přemýšlet o velkých úkolech, povinnostech a smyslu života“ a „vyvolává nechuť k praktickým povinnostem života.“ (CT 383)

Rádio, televize a internet změnily myšlenkové klima našeho světa a zprostředkovávají nám snadný kontakt se životem, způsobem myšlení lidí a s událostmi na celém světě. Určité mohou být významnými vzdělávacími prostředky, díky

nimž rozšíříme své vědomosti, seznámíme se se světovými událostmi, budeme sledovat zajímavé diskuse a naslouchat té nejkrásnější hudbě.

Žel, že moderní sdělovací prostředky mohou přinášet svým posluchačům téměř nepřetržitě divadelní a další představení působící vlivem, který není užitočný ani povznášející. Nebudeme-li dost kritičtí a rozhodní, vnesou do našich domovů programy a zábavy laciného a nečistého druhu.

Bezpečí pro sebe a své děti nalezneme v tom, že se budeme s Boží pomocí řídit napomenutím apoštola Pavla: „Konečně, bratři, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu“ (Fp 4,8).

REKREACE A ZÁBAVA

Rekreace je cílevědomá obnova tělesných a duševních sil. Silná, zdravá mysl nebude toužit po světské zábavě, ale najde obnovu sil v dobré rekreaci.

„Mnoho druhů zábavy, populárních v dnešním světě i u těch, kteří se považují za křesťany, směřuje k témuž cíli jako zábavy pohanů. Je mezi nimi opravdu velmi málo aktivit, které satan neobráti a nepoužije ke svým zhubným záměrům. Po celá staletí využíval divadelní, operní a jiná představení s uchvacující hudbou a tancem k rozdmýhání vášni a k oslavě neřesti. Hazardními hrami strhává hradby zásad a otevírá dveře smyslým požitkům. V každé zábavné společnosti, kde se propaguje pýcha a podporuje požitkářství, kde je člověk veden k tomu, aby zapomněl na Boha a ztratil z výhledu věčné zájmy, tam satan spoutá duši svými řetězy.“ (PP 459.460)

Musíme se vyhnout vši dramatické tvorbě, která názorně předvádí a svým způsobem i propaguje hříchy a zločiny, jako jsou vraždy, cizoložství, loupeže a podobné špatnosti. To vše nese do značné míry zodpovědnost za nynější úpadek mravnosti. Místo toho můžeme nacházet opravdové potěšení ve velkém světě Boží přírody a v kráse lidské činnosti a Božího díla.

Jiným druhem zábavy, která má rovněž špatný vliv, je společenský tanec. „Taneční zábava, jak je prováděna v dnešní době, je školou zkaženosti a kletbou společnosti.“ (MYP 399) (Viz 2K 6,15–18; 1J 2,15–17; Jk 4,4; 2Tm 2,19–22; Ef 5,8–11; Ko 3,5–10.)

Odpočinek a rekreace jsou velmi důležité. Avšak namísto toho, abychom se přidávali k celé řadě těch, kteří „více milují své rozkoše než Boha“ (2Tm 3,4), bychom měli usilovat o to, aby naše přátelské vazby a způsob trávení volného času posilovaly náš vztah ke Kristu a jeho církvi.

HUDBA

„Hudba byla stvořena, aby sloužila svatému účelu, aby povznášela myšlenky k tomu, co je čisté, ušlechtilé a vznešené, a aby probudila v duši zbožnost

a vděčnost k Bohu.“ (PP 594) Pán Ježíš „zpěvem udržoval společenství s nebem“.
(DA 73)

Hudba je jedno z největších umění. Dobrá hudba neposkytuje jen potěšení, ale povznáší také mysl a probouzí nejlepší vlastnosti. Bůh často použil duchovní písně, aby se dotkl srdcí hříšníků a vedl je k pokání. Špatná hudba podkopává mravní citění a síly člověka a odvádí nás od našeho vztahu k Bohu.

Musíme být opatrní při výběru hudby – jak doma, tak při společných setkáních, ve škole nebo ve shromáždění. Melodiím jazzového, rockového nebo podobného rázu a textům vyjadřujícím nesmyslné a povrchní city, je dobré se vyhýbat. (Viz str. 83, 86, 133.)

ZÁVĚR

Uprostřed nebezpečí posledních dnů, kdy cítíme odpovědnost za rychlé hlásání poslední nabídky záchranu celému světu, stojíme tváří v tvář Božímu soudu, který vyvrcholí nastolením úplné spravedlnosti. Posvěťme se opravdově Bohu, posvěťme své tělo, duši i ducha. Rozhodněme se dodržovat vysoká měřítko života, jimiž se vyznačují lidé, kteří čekají na příchod svého Pána.

MANŽELSTVÍ, ROZVOD A OPĚTOVNÝ SŇATEK

ROZVÍJENÍ MEZILIDSKÝCH VZTAHŮ

Bůh nám dává možnost prožívat sociální vazby a vztahy, které nám přináší radost a potěšení. „Ve vzájemném kontaktu naše osobnosti rostou a zdokonalují se a budují se úzká a pevná přátelství, která vedou k jednotě srdcí a budují atmosféru lásky, která přináší radost i v nebesích.“ (6T 172)

Správné vztahy mezi ženami a muži jsou prospěšné pro obě strany. Musí však být postaveny na patřičně vysoké úrovni s ohledem na společenské zvyklosti, které nás mají chránit. Satan se totiž snaží zničit vše dobré a jeho překroucení dobrých darů je často tragické.

V dnešní době jsou však ideály, které měly udržovat vzájemné vztahy bezpečné a radostné, bořeny a alarmujícím způsobem odmítány. Pod vlivem touhy, která není svázána ani omezována morálními a náboženskými principy, vztahy mezi oběma pohlavími ve velké míře degenerují a vedou k nevázané volnosti, svévoli a sexuálnímu zvrácenostem, jako je incest nebo sexuální zneužívání dětí.

Miliony lidí opustily biblické standardy správného jednání a vyměnily posvátný dar manželství a rodičovství za hořké a tragické ovoce hříchu. Nejenže toto zlo rozbíjí rodiny, a v důsledku toho i společnost, ale úpadek vážnosti rodiny má i další nešťastné důsledky. Obzvláště děsivé jsou důsledky, které ničí životy dětí a mladých lidí.

Toto zlo stále více ohrožuje Boží ideály a záměry s křesťanskými rodinami. Cizoložství, pornografie, zneužívání dětí (včetně sexuálního zneužívání partnerů, dětí i starších lidí), incest a homosexuální a lesbické praktiky jsou jasným převrácením Božího původního plánu a ilustrují úpadek lidstva. Dnes jsou odmítána jasná biblická prohlášení (např. Ex 20,14; Lv 18,22.29; 20,13; 1K 6,9; 1Tm 1,10; Ř 1,20–32) a jsou nahrazována lidskými názory a domněnkami. Výsledkem je morální nejistota a zmatek. Ve všech dobách a ve všech civilizacích usiloval satan

především o to, aby lidé zapomněli, že Bůh je jejich Stvořitelem, který je stvořil ke svému obrazu, jako muže a ženu (Gn 1,27).

Boží slovo nás varuje před stále horšími důsledky lidské posedlosti sexem a touhou po uspokojení vlastních smyslných tužeb. Kristus však přišel, aby zničil satanovo dílo a obnovil vztah lidských bytostí s jejich Stvořitelem. I když je náš život poznamenán Adamovým pádem a otroctvím hříchu, v Kristu můžeme přijmout plně odpuštění a získat znovu možnost vydat se novou cestou úplného oživení. Díky kříži a moci Ducha svatého můžeme být všichni osvobozeni ze zajetí hříšných praktik a může v nás být obnoven obraz našeho Stvořitele.

Jako rodiče a ti, kterým je svěřena zodpovědnost za mladé lidi, potřebujeme empaticky vnímat problémy, které prožívají, pokusit se jim nabídnout křesťanské zázemí a duchovně se jim přiblížit tak, aby dokázali vnímat ideály a moc, kterou křesťanství člověku nabízí.

Bez ohledu na chyby, které udělali naši rodiče nebo naši vrstevníci, je naší zodpovědností a předností znát a propagovat ty nejvyšší ideály křesťanského pohledu na muže a ženy. Prostřednictvím upřímného studia Bible, poznávání Božího stvoření v přírodě, péče o naše tělo a zdraví, ale i skrze modlitbu a nesebeckou službu druhým může být posilován náš křesťanský charakter, a my tak můžeme působit povznášejícím vlivem v naší společnosti.

Společná setkávání mladší ale i starší generace mají být příležitostí k radostnému společenství, které bude duševně i duchovně posilovat, namísto aby vedlo jen k laciné zábavě. Skvělou a smysluplnou náplní takových setkání může být dobrá hudba, zajímavá konverzace, příjemné oddechové aktivity, vhodné filmy, náležitě vybrané hry a především společné plánování evangelizačních aktivit. Oddělení mládeže při Generální konferenci vydalo informace a praktické návrhy k vedení takových společných setkání.

Nejlépeším místem pro vzájemná setkávání jsou naše vlastní domovy. Ve velkých centrech, kde není možné zorganizovat taková setkání v domácnosti a kde sbor nemá vhodné vlastní prostory, je třeba spíše hledat místa, která budou podporovat u účastníků křesťanské hodnoty, než komerční centra zábavy a sportu, jako například společenské sály či hokejové stadiony, které mohou navozovat atmosféru v rozporu s křesťanskými hodnotami.

KLADNÝ VLIV STARŠÍ GENERACE

Oboustranně přátelský vztah mezi staršími a mladými je jedním z nejbližších vlivů, které mohou ovlivnit život dětí a mladých lidí. „Pokud se rodičům a učitelům nepodaří navázat dostatečné úzké a dobré vztahy s jejich dětmi nebo žáky, mohou být následky velmi smutné.“ (CT 76) Důležitým úkolem našich rodin, škol i institucí je dbát na zdravý morální vývoj těch, za něž neseme zodpovědnost. Jako rodiče bychom měli podporovat jasné stanovení pravidel v rámci institucí, které pracují s našimi dětmi a mladými lidmi, a podobná pravidla stanovit a respektovat i doma. To se však může podařit jen tehdy, když se naučíme

být těmi, které děti rády přijmou jako své přátele a průvodce. O tom, jak velkým přínosem a požehnáním pro ně bude blízké přátelství a podpora starší generace, ve velké míře rozhodují svým postojem sami mladí lidé.

ZNÁMOST

Slovem známost bývá označované období, v němž se muž a žena, kteří k sobě cítí přitažlivost, spolu blíže seznamují a společně se připravují na zamýšlený vstup do manželství.

„Ti, kteří uvažují o vstupu do manželství, by měli důkladně zvážit všechny povahové rysy toho, s nímž zamýšlejí spojit svůj životní osud. Každý krok vstříc manželské smlouvě by měl být charakterizován skromností, prostotou, upřímností a opravdovou touhou líbit se Bohu a žít k jeho slávě. Manželství ovlivňuje nejen náš současný život na této zemi, ale i ten, který nás čeká po Ježíšově návratu. Upřímný křesťan nebude ve svém životě rozvíjet plány, s nimiž by Bůh nemohl souhlasit.“ (MH 359)

Nerespektování těchto principů v souvislosti se známostí s možným budoucím partnerem, může vést v životě křesťana k tragédii. Předpokladem pro šťastný a úspěšný domov dvou lidí je sjednocení manželů v oblasti ideálů a životních cílů. Rozdílný pohled na náboženství s největší pravděpodobností povede k narušení rodinného štěstí a povede ke zmatku a chybám při výchově dětí. Bible proto radí: „Nedejte se zapřáhnout do společného jha spolu s nevěřícími“ (2K 6,14).

„Rodinné pouto je tím nejbližším, nejjemnějším a nejposvátnějším spojením na světě. Bůh si přál, aby tento svazek byl pro lidstvo požehnáním. A tímto požehnáním je skutečně tehdy, když lidé do manželství vstupují rozvážně, v bázní před Bohem a po důkladném zvážení zodpovědnosti, kterou tento svazek obnáší.“ (AH 18)

Společná bohoslužba, prožívání svatosti sobotního dne, rekreace, trávení volného času, hospodaření s finančními prostředky a výchova dětí – to vše jdou důležité prvky šťastných rodinných vztahů. Rozdílné pohledy na tyto oblasti pak mohou vést často k narušení vzájemného vztahu, k zmalomyslnění, a někdy i k naprostému odchodu od Boha. A právě z těchto důvodů je nezbytné, aby se poradenství, poskytované párům, které zvažují sňatek, vážně věnovalo těmto otázkám.

„Půjdou spolu dva, jestliže se nedohodli?“ (Am 3,3). Štěstí a prospěch manželství závisí na jednotě obou partnerů. Věřící a nevěřící však mají podstatně rozdílné názory, náklonnosti a cíle. Ačkoli věřící člověk zastává čisté a správné zásady, vliv nevěřícího partnera bude směřovat k tomu, aby ho odvedl od Boha.“ (PP 174)

Ellen G. Whiteová ve svých inspirovaných spisech důsledně varuje jak před manželstvím mezi „věřícím a nevěřícím“, tak také před svazkem s tím, kdo je sice křesťanem, ale „nepřijal aktuální pravdu pro tuto dobu“. (5T 364) Pravděpodobnost, že manželství vydrží a rodinný život naplní Boží záměr, je daleko

pravděpodobnější v situaci, kdy jsou spolu manželé spojeni také díky společným duchovním hodnotám a životnímu stylu. Z těchto důvodů tedy církev jasně odrazuje od manželství mezi adventisty sedmého dne a příslušníky jiných náboženství a výrazně nabádá své kazatele, aby takové páry neoddávali.

Církev uznává, že je právem každého člena, aby rozhodnutí o tom, koho si nakonec zvolí pro manželství, učinil sám. Zároveň však církev doufá, že pokud se některý člen církve rozhodne pro sňatek s někým, kdo není členem církve, pak tento pár bude chápat a respektovat skutečnost, že nemožou očekávat od žádného kazatele Církve adventistů sedmého dne, jehož úkolem je hájit a reprezentovat výše uvedené principy, že je oddá.

Pokud některý člen vstoupí do takového manželství, má mu církev projevit svou lásku a zájem a usilovat o to, aby tento pár mohl směřovat k jednotě v Kristu.

MANŽELSTVÍ

Manželství je Boží zřízení. Bůh je ustanovil před pádem do hříchu, kdy všechno, včetně manželství, bylo „velmi dobré“ (Gn 1,31). „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ (Gn 2,24) „Bůh oddal první manželský pár. Proto je původcem manželství Stvořitel vesmíru. „Manželství ať mají všichni v úctě“ (Žd 13,4). Byl to jeden z prvních Božích darů člověku a je jedním ze dvou zřízení, které si Adam po pádu do hříchu odnesl s sebou za brány ráje.“ (AH 25.26)

Podle Božího záměru se manželství Adama a Evy mělo stát vzorem pro všechna budoucí manželství. Pán Ježíš potvrdil tento původní záměr slovy: „Nečetli jste, že Stvořitel od počátku, muže a ženu učinil je? A řekl: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo“; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ (Mt 19,4–6). Manželství, které takto Bůh ustanovil, je monogamní heterosexuální vztah mezi jedním mužem a jednou ženou.

Manželství je celoživotní vzájemný svazek muže a ženy a společný závazek manželského páru Bohu (Mk 10,2–9; Ř 7,2). Apoštol Pavel naznačuje, že oddanost Ježíše Krista k církvi je vzorem pro vztah mezi manželi (Ef 5,31.32). Podle Božího záměru měl být manželský vztah stejně trvalý jako vztah Ježíše Krista k jeho církvi.

Sexuální intimita v rámci manželství je posvátný Boží dar lidské rodině. Je to nedílná součást manželství, určená výhradně pro manželství (Gn 2,24; Př 5,5–20). Tato intimita, kterou podle Božího záměru mají sdílet pouze manžel a manželka, rozvíjí rostoucí vzájemnost a blízkost, štěstí a bezpečí a umožňuje zajistit pokračování lidského rodu.

Jednotu v manželství dosahují manželé vzájemným respektem a láskou. Ani jeden z nich není přednější (Ef 5,21–28). „Manželství, svazek na celý život, je symbolem spojení mezi Kristem a jeho církvi. Vztah, jaký Pán Ježíš projevil vůči

své církvi, to je vztah, jaký si mají manželé projevovat navzájem.“ (7T 46) Boží slovo odsuzuje násilí v mezilidských vztazích (Gn 6,11.13; Ž 11,5; Iz 58,4.5; Ř 13,10; Ga 5,19–21). Kristův duch vede člověka, aby ostatní miloval a přijímal, snažil se je podporovat a rozvíjet, nikoli aby je zneužíval a snižoval (Ř 12,10; 14,19; Ef 4,26; 5,28.29; Ko 3,8–14; 1Te 5,11). Mezi následovníky Ježíše Krista nemá místo tyranské ovládnání druhého a zneužívání moci (Mt 20,25–28; Ef 6,4). Násilí v rámci manželství a rodiny je nepřijatelné. (Viz AH 343.)

„Ani manžel, ani manželka se nemají snažit vládnout. Pán nám sdělil zásady, kterými bychom se měli v této oblasti řídit. Manžel má milovat svou manželku tak, jako Kristus miloval svou církev. Manželka má respektovat a milovat svého manžela. Oba mají pěstovat ducha laskavosti, odhodláni druhého nikdy nezarmoutit a nezranit.“ (7T 47)

Vstup hříchu do světa zasáhl i manželství. Když Adam a Eva zhřešili, ztratili jednotu, kterou dříve prožívali s Bohem i navzájem (Gn 3,6–24). Jejich vztah poznamenala vina, stud, obviňování a bolest. Kdekoli vládne hřích, tam se projevuje i jeho negativní dopad na manželství, včetně odcizení, nevěry, zanedbávání, zneužívání, sexuálních perverzí, ovládnání jednoho partnera druhým, násilí, rozchodu a rozvodu.

Manželství, která tvoří více než jeden muž a jedna žena, jsou také projevem důsledků hříchu na manželské zřízení. Taková manželství sice existovala ve starozákonní době, neodpovídají však Božím záměrům. Boží záměr s manželstvím vyžaduje, aby jeho lid překonal způsoby jednání obvyklé ve společnosti, které však odporují biblickému pohledu.

Křesťanské pojetí manželství zahrnuje následující myšlenky:

1. Obnova Božího ideálu díky Kristu – Vykoupením světa z hříchu a jeho následků se Bůh snaží obnovit také manželství k jeho původní podobě. Totéž Bůh předpokládá v životě lidí, kteří se znovuzrodili pro Boží království, jejichž srdce jsou posvěcována Duchem svatým a jejichž prvořadým životním zájmem je vyvýšit Ježíše Krista. (Viz 1Pt 3,7; TMB 64.)

2. Obnova jednoty a rovnosti díky Kristu – Boží slovo zdůrazňuje lásku a vzájemnou podřízenost manželů (1K 7,3; Ef 5,21). Manžel má být hlavou podle vzoru sebeobětavé lásky a služby, kterou Ježíš Kristus prokazuje své církvi (Ef 5,24.25). Jak apoštol Pavel, tak i Petr hovoří o potřebě úcty ve vztahu mezi manželi (1Pt 3,7; Ef 5,22.23).

3. Milost pro všechny – Bůh usiluje obnovit neporušenost a smířit se sebou i všechny ty, kteří nedosáhli Božích měřítek (2K 5,19). To zahrnuje i lidi, kteří prožili zkušenost narušeného manželského vztahu.

4. Role církve – Mojžíš ve Starém zákoně a apoštol Pavel v Novém zákoně řeší problémy způsobené narušenými manželstvími (Dt 14,1–5; 1K 7,11). Oba

na jedné straně zvýrazňují a potvrzují ideál, na druhé straně usilují o pomoc a záchranu pro ty, kdo nenaplnili Boží požadavky. Podobně je i dnes církev povolána k tomu, aby vyvyšila a zvýraznila Boží ideál manželství a zároveň aby sloužila jako prostředí, které uzdravuje, vede ke smíření a odpuštění, aby projevila pochopení a soucit lidem, kteří prožívají bolest.

ROZVOD

Rozvod je v rozporu s původním záměrem, který Bůh sledoval ustanovením manželství (Mt 19,3–8; Mk 10,2–9), Bible však o něm nemlčí. Protože se rozvody objevily jako jeden z důsledků pádu do hříchu, Bible dává nařízení, která měla omezit důsledky rozvodu (Dt 24,1–4). Soustavně se snaží vyvýšit manželství a odrazovat od rozvodu tím, že popisuje radosti manželské lásky a věrnosti (Př 5,18–20; Pís 2,16; 4,9–5,1), tím, že k manželství připodobňuje vztah mezi Bohem a jeho lidem (Iz 54,5; Jr 3,1), tím, že ukazuje možnost odpuštění a obnovy manželství (Oz 3,1–3), tím, že ukazuje Boží odpor k rozvodu a bídě, kterou působí (Mal 2,15.16). Pán Ježíš obnovil původní pohled na manželství jako na celoživotní svazek mezi jedním mužem a jednou ženou, a mezi takovým párem a Bohem (Mt 19,4–6; Mk 10,6–9). Mnohá biblická nařízení potvrzují manželství a snaží se o nápravu problémů, které v důsledku oslabují nebo ničí základy manželství (Ef 5,21–33; Žd 13,4; 1Pt 3,7).

Manželství stojí na principech lásky, věrnosti, výlučnosti, důvěry a vzájemné podpory, které projevují oba partneři v poslušnosti Bohu (Gn 2,24; Mt 19,6; 1K 13; Ef 5,21–29; 1Te 4,1–7). Tam, kde dochází k přestupování jmenovaných zásad, je manželství ohroženo. Bible uznává, že tyto tragické okolnosti mohou manželství zničit.

Boží milost je jediný lék na narušenost způsobenou rozvodem. Když se manželství rozpadne, máme povzbudit bývalé manžele, aby přezkoumali své dosavadní jednání a hledali Boží vůli pro jejich život. Bůh nabízí útěchu zraněným. Bůh také přijímá pokání lidí, kteří se dopustili nejdestruktivnějších hříchů, i těch, které způsobily nenapravitelné následky (2S 11; 2S 12; Ž 34,19; 86,5; JI 2,12.13; J 8,2–11; 1J 1,9).

Písmo uznává jako důvody k rozvodu nevěru a smilstvo (Mt 5,32), a odchod nevěřícího partnera z manželství (1K 7,10–15).

Bible nepodává přímé naučení o opětovném sňatku po rozvodu. Přesto slova Pána Ježíše, zaznamenaná v evangeliu Matouše 19,9, otevírají možnost nového manželství pro toho z rozvedených manželů, který v původním manželství zůstal věrný, ale jehož manžel nebo manželka porušil(a) manželský slib.

POSTOJ CÍRKVE K ROZVODU A OPĚTOVNÉMU SŇATKU

Církev bere vážně biblické učení o manželství, a proto si uvědomuje, že mnohá manželství ani zdaleka nedosahují ideálu. Problém rozvodu a opětovného sňatku můžeme v pravém světle vidět pouze z pohledu nebes a na pozadí událostí ze zahrady Eden.

Ústřední myšlenkou svatého Božího plánu pro tento svět bylo stvoření bytostí k Božímu obrazu, které měly mít děti, naplnit zemi a žít spolu v čistotě, souladu a štěstí. Bůh stvořil z Adamova žebra Evu a dal ji Adamovi jako manželku. Tak bylo zřízeno manželství – Bůh je autorem této instituce, Bůh také oddal první manželský pár. Když Bůh Adamovi sdělil, že Eva je opravdu kostí z jeho kostí a tělem z jeho těla, Adam nemohl pochybovat, že oba tvoří jedno tělo. Ani jeden z prvních manželů nemohl nikdy pochybovat o tom, že podle Božího záměru mělo jejich manželství trvat věčně.

Církev se bezvýhradně drží tohoto pojetí manželství a domova a věří, že ustupovat od tohoto postoje by znamenalo ustupovat od Božího ideálu pro manželství. Přesvědčení, že manželství je Bohem zřízená instituce, vychází z Písma. Naše uvažování o složitých otázkách rozvodu a opětovného manželství musíme také trvale a důsledně srovnávat s ideálem, který nám byl představen v zahradě Eden.

Církev je přesvědčena o platnosti Božího zákona, věří také v odpouštějící Boží milost. Je rovněž přesvědčena, že vítězství a spasení mohou dosáhnout i lidé, kteří se provinili ve věci rozvodu a opětovného sňatku, stejně tak jako lidé, kteří přestoupili jiné z Božích svatých ustanovení.

Ničím z toho, co bude dále uvedeno, nechceme snižovat Boží milost nebo odpouštění. V bázni Boží církev stanoví pravidla a zásady, kterými se musíme řídit v případě manželství, rozvodu a opětovného sňatku.

I když na počátku ustanovil manželství Bůh, uznáváme, že dnes jsou lidé na zemi podřízeni civilním vládám, proto bereme v úvahu, že manželství má jak Boží, tak i občanskou stránku. Boží stránka manželství se má řídit Božím zákonem, občanská zákony příslušné země.

V souladu s tímto poznáním představuje následující prohlášení postoj Církve adventistů sedmého dne:

1. Když Ježíš Kristus prohlásil: „A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ , stanovil tím pro církev v době milosti pravidla jednání, která musíme považovat za nadřazená nad světská nařízení, jež nerespektují Boží zákon vymezující vztahy v manželství. Pán Ježíš tím stanovil pro své následovníky pravidlo, kterým se mají řídit bez ohledu na to, zda světské zákony nebo místní zvyky umožňují větší volnost. „V kázání na hoře blahoslavenství Pán Ježíš jasně prohlásil, že rozvázání manželského slibu je nepřipustné. Jedinou výjimkou může být nevěra manželskému slibu.“ (TMB 63; viz také Mt 5,32; 19,9.)

2. Nevěra manželskému slibu byla obvykle považována za cizoložstvo nebo smilstvo. Nicméně novozákonní termín překládaný slovem „smilstvo“ označuje ještě další sexuální úchytky (1K 6,9; 1Tm 1,9.10; Ř 1,24–27). Proto sexuální perverzze, jako je incest (krvesmilstvo), zneužívání dětí nebo homosexuální praktiky, považujeme rovněž za zneužívání sexuality a znehodnocování Božího záměru pro manželství. Z tohoto důvodu je také považujeme za oprávněné důvody k odluce nebo rozvodu.

I když Písmo dovoluje rozvod z výše uvedených příčin, podobně jako v případě, že nevěřící partner opustí věřícího (1K 7,10–15), církev, stejně jako všechny zainteresované strany, musí vynaložit veškeré úsilí vedoucí ke smíření, vést manžele, aby si navzájem projevovali v Kristově duchu ochotu odpustit a obnovit manželství. Církev musí jednat s manželi laskavě a se snahou zachraňovat, aby jim mohla pomáhat v procesu usmíření.

3. V případě, že smíření není možné, ten z manželů, který zůstal věrný a jehož protějšek porušil manželský slib, má biblické právo požádat o rozvod a uzavřít další manželství.

4. S partnerem, který porušil manželský slib (viz výše uvedené body 1 a 2), zahájí sbor disciplinární řízení. (Viz str. 53–59.) Pokud projevuje opravdové pokání, může mu být uděleno spíše kázeňské opatření, než aby byl vyloučen z církve. Manželský partner, který neprojevuje plné a upřímné pokání, bude z církve vyloučen. Jestliže případ způsobil veřejnou pohanu Boží věci a církve, sbor může z důvodu udržení vysokého standardu a dobrého jména tohoto člověka vyloučit.

Sbor použije kterékoli z uvedených disciplinárních opatření tak, aby naplnil oba cíle sledované kázeňskými opatřeními – nápravu a záchranu. Evangelium Ježíše Krista vždy spojuje záchranné hledisko kázně s opravdovou proměnou hříšníka, aby se stal novým stvořením v Ježíši Kristu.

5. Partner, který porušil manželský slib a který je rozvedený, nemá morální právo uzavřít další manželství, dokud jeho partner, který neporušil manželský slib, zůstává svobodný a žije mravně bezúhonně. Jestliže partner, který porušil manželský slib, uzavře další manželství, pokud zůstal členem církve, bude vyloučen. Osoba, se kterou se ožení nebo za kterou se provdává, pokud je členem církve, bude rovněž z církve vyloučena.

6. Uznáváme, že někdy se mohou vztahy v manželství narušit do té míry, že je lepší, aby se manželé od sebe odloučili. „Těm, kteří žijí v manželství, prikazuji – ne já, ale Pán – aby žena od muže neodcházela. A když už odejde, ať zůstane neprovdána nebo se s mužem smíří; a muž ať ženu neopouští“ (1K 7,10.11). V mnoha takových případech pak péče o děti, vyjasnění majetkoprávních poměrů nebo dokonce osobní bezpečí vyžadují, aby došlo ke změně právního vztahu mezi manželi. V takových případech je možno dosáhnout toho, co se

v některých zemích nazývá zákonná manželská odluka. V mnoha zemích však tohoto stavu lze dosáhnout pouze rozvodem.

Jestliže došlo k odluce nebo rozvodu na základě např. fyzického násilí, aniž došlo k nevěře a porušení manželského slibu (viz výše uvedené body 1 a 2), nemá ani jeden z partnerů podle Bible právo uzavřít další manželství, pokud druhý partner v mezidobí neuzavřel manželství, nedopustil se cizoložství či smilstva nebo pokud nezemřel. Jestliže člen církve, který se rozvedl, uzavře další sňatek, aniž měl pro to biblické oprávnění, bude vyloučen z církve. Osoba, se kterou se ožení nebo za kterou se provdá, pokud je členem církve, bude rovněž z církve vyloučena. (Viz str. 53–59.)

7. Partner, který porušil manželský slib, rozvedl se, byl vyloučen z církve a uzavřel další manželství, nebo člověk, který se rozvedl z jiných důvodů, než je uvedeno v bodech 1 a 2 této kapitoly, a poté uzavřel další manželství a byl vyloučen z církve, se nemůže stát opět členem církve – kromě situací popsanych v dalších odstavcích.

8. Manželská smlouva je nejen posvátná, ale často i velmi komplexní, protože se dotýká třeba i dětí. Proto v případě, že by chtěl provinilý člověk požádat o opětovné přijetí do církve, mají být jeho nové možnosti ke vstupu velmi jasně regulovány. Před konečným projednáním má být taková žádost postoupena sborem prostřednictvím kazatele výboru sdružení k posouzení. Výbor sdružení doporučí, jaké kroky má pokání činící člověk nebo lidé podniknout, aby mohli být znovu přijati do církve.

9. Opětné přijetí do církve osob vyloučených z důvodů uvedených v předcházejícím odstavci je za normálních okolností možné pouze na základě nového křtu. (Viz str. 43, 58, 59.)

10. Jestliže člověk, který byl vyloučen z církve, byl znovu do církve přijat, jak je to uvedeno v odstavci 8, je třeba pečlivě chránit jednotu a soulad ve sboru tím, že takové osobě nesvěříme vedoucí služebnost ve sboru, zvláště ne takovou, která vyžaduje obřad ordinace. Výjimky jsou možné jen po pečlivém projednání záležitosti s vedením sdružení.

11. Žádný kazatel nesmí vykonat obřad nového sňatku osoby, která podle předcházejících odstavců nemá biblické právo uzavřít další manželství.

SBOR A SLUŽBA RODINÁM

Církev jako Kristův nástroj spasení má sloužit svým členům ve všech jejich potřebách a sytit každého tak, aby všichni rostli ke zralé křesťanské zkušenosti. Platí to zvláště v situaci, kdy členové stojí před celoživotním rozhodnutím, jakým je

vstup do manželství, nebo prožívají tak bolestnou zkušenost, jakou je rozvod. Když se nějaké manželství ocitne v ohrožení, oba partneři, stejně tak jako členové sboru a rodiny, mají vynaložit veškeré úsilí, aby došlo ke smíření podle Božích principů pro nápravu narušených vztahů (Oz 3,1–3; 1K 7,10.11; 13,4–7; Ga 6,1).

Sbor nebo další organizační složky církve mohou pomoci členům budovat pevný křesťanský domov. Mezi pomůcky, které jsou k dispozici, patří zejména: (1) předmanželský seminář pro ty, kdo chtějí uzavřít manželství, (2) programy a semináře pro manželské páry a jejich rodiny a (3) programy pro narušené rodiny nebo rozvedené členy.

Pastorační péče je velmi důležitá v oblasti přípravy a poučení v případě manželství, uzdravování a obnovy v případě rozvodu. Pastorační péče v případě rozvodu zahrnuje jak kázeňská opatření, tak duchovní podporu. Zahrnuje také sdělování informací týkajících se daného případu. Ke sdělování citlivých informací je třeba velké rozvahy a zdrženlivosti. Toto etické hledisko nemůže být ale samo o sobě důvodem k nezavedení kázeňských opatření zmíněných v bodech 1–11.

Členové církve mají odpustit a znovu přijmout ty, kdo selhali, tak jako Bůh odpouští jim (Iz 54,5–8; Mt 6,14.15; Ef 4,32). Bible nás vyzývá, abychom sloužili lidem, kteří pochybili, s trpělivostí, soucitem a ochotou odpustit (Mt 18,10–20; Ga 6,1.2). V době, kdy jsou členové v církevní kázni nebo bývalí členové vyloučení z církve, má sbor jako Bohem pověřený nástroj vykonat všechno, co je v jeho silách, aby s těmito lidmi udržoval kontakt, nabízel jim péči a duchovní podporu.

ZÁKLADNÍ VĚROUČNÉ VÝROKY CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Adventisté sedmého dne přijímají Bibli za své jediné vyznání víry a z ní odvozují základní věroučné články. Dále uvedené věroučné výroky jsou výrazem toho, jak církev učení Písma chápe a vyjadřuje. K revizi těchto výroků může dojít při zasedání Generální konference, když církev pod vedením Ducha svatého dospěje k plnějšímu pochopení Písma nebo nalezne výstižnější výrazy k vyjádření toho, co učí Boží slovo.

1. PÍSMO SVATÉ

Písmo svaté, Starý i Nový zákon, je psané Boží slovo. Je dáno Boží inspirací prostřednictvím svatých Božích lidí, kteří mluvili a psali pod vlivem Ducha svatého. V tomto slově Bůh svěřil člověku poznání nezbytné ke spasení. Písmo je neomylné zjevení Boží vůle. Je měřítkem charakteru, zkušebním kamenem zkušeností, autoritativním základem učení a spolehlivým záznamem Božích činů v dějinách. (2P 1,20.21; 2Tm 3,16.17; Ž 119,105; Př 30,5.6; Iz 8,20; J 17,17; 1Te 2,13; Žd 4,12)

2. TROJEDINÝ BŮH

Bůh je jeden: Otec, Syn a Duch svatý; jednota tří osob od věčnosti. Bůh je nesmrtelný, všemohoucí, vševědoucí, svrchovaný a všudypřítomný. Je nekonečný a přesahuje lidské chápání. Přesto však je znám prostřednictvím svého zjevení. Patří mu věčná úcta, sláva i služba všeho tvorstva. (Dt 6,4; Mt 28,19; 2K 13,13; Ef 4,4–6; 1Pt 1,2; 1Tm 1,17; Zj 14,7)

3. OTEC

Bůh, věčný Otec, je Stvořitel, Původce, Udržovatel a svrchovaný Vládce celého stvoření. Je spravedlivý a svatý, milosrdný a milostivý, dlouhoshovívající a hojný

v neochvějně lásce a věrnosti. Moc a vlastnosti projevené v Synu a v Duchu svatém jsou rovněž zjevením Otce. (Gn 1,1; Zj 4,11; 1K 15,28; J 3,16; 1J 4,8; 1Tm 1,17; Ex 34,6.7; J 14,9)

4. SYN

Bůh, věčný Syn, se stal člověkem v Ježíši Kristu. Skrze něj byly stvořeny všechny věci, zjeven Boží charakter, uskutečnilo se spasení lidstva a svět je jím souzen. Věčný pravý Bůh se v Ježíši Kristu stal také pravým člověkem. Počat z Ducha svatého, narodil se z Marie, panny. Žil a byl pokoušen jako člověk, a přesto byl dokonalým ztělesněním Boží spravedlnosti a lásky. Svými zázraky projevil Boží moc a prokázal, že je Boží zaslíbený Mesiáš. Dobrovolně trpěl a místo nás zemřel na kříži za naše hříchy. Vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a slouží v nebeské svatyni v náš prospěch. Znovu přijde v slávě, aby provždy vysvobodil svůj lid a obnovil všechny věci. (J 1,1–3.14; 5,22; Ko 1,15–19; J 10,30; 14,9; Ř 6,23; 2 K 5,17–19; L 1,35; Fp 2,5–11; Žd 2,9–18; 1K 15,3.4; Žd 8,1.2; J 14,1–3)

5. DUCH SVATÝ

Bůh, věčný Duch, spolupůsobil s Otcem a Synem při stvoření, vtělení a vykoupení. Inspiroval pisatele Bible. Naplňoval Kristův život mocí. Zve a přesvědčuje lidi. Ty, kteří ho poslechnou, obnovuje a proměňuje k Božímu obrazu. Poslán Otcem a Synem, aby byl vždy s Božími dětmi, obdarovává církev duchovními dary, zmocňuje ji k vydávání svědectví o Kristu a v souladu s Písmem ji uvádí do veškeré pravdy. (Gn 1,1.2; L 1,35; 2Pt 1,21; L 4,18; Sk 10,38; 2K 3,18; Ef 4,11.12; Sk 1,8; J 14,16–18.26; 15,26.27; 16,7–13)

6. STVOŘENÍ

Bůh je Stvořitel všeho a v Písmu podal spolehlivou zprávu o své stvořitelské činnosti. V šesti dnech Pán stvořil nebe i zemi i všechno pozemské tvorstvo a odpočinul sedmého dne onoho prvního týdne. Tak ustanovil sobotu jako trvalý památník svého dokončeného stvořitelského díla. První muž a žena byli učiněni k Božímu obrazu jako vrcholné dílo stvoření. Obdrželi vládu nad světem a zodpovědnost pečovat o něj. Svět byl po dokončeném stvoření velmi dobrý a zvěstoval Boží slávu. (Gn 1,2; Ex 20,8–11; Ž 19,2–7; 33,6.9; 104; Žd 11,3)

7. PŘIROZENOST ČLOVĚKA

Muž a žena byli stvořeni k Božímu obrazu, vybaveni individualitou a schopností svobodně myslet a jednat. I když byli stvořeni jako svobodné bytosti, jsou závislí na Bohu životem, dýcháním a vším ostatním. Každý člověk je nedělitelnou jednotou tělesných, duchovních a duševních projevů. Když naši první rodiče

neuposlechli Boha, popřeli svou závislost na něm, a ztratili tím své vznešené postavení pod Boží vládou. Boží obraz v nich byl porušen, a oni se stali kořistí smrti. Jejich potomci dědí tuto padlou přirozenost s jejími následky, rodí se se slabostmi a náklonnostmi ke zlému. Bůh však v Kristu smířil svět se sebou a svým Duchem obnovuje ve smrtelných lidech činících pokání obraz jejich Tvůrce. Stvoření k Boží slávě jsou povoláni milovat Boha, milovat se navzájem a starat se o své životní prostředí. (Gn 1,26–28; 2,7; Ž 8,4–8; Sk 17,24–28; Gn 3; Ž 51,7; Ř 5,12–17; 2Ko 5,19.20; Ž 51,12; 1J 4,7.8.11.20; Gn 2,15)

8. VELKÝ SPOR

Celé lidstvo je vtaženo do velkého sporu mezi Kristem a satanem, v němž jde o Boží charakter, Boží zákon a Boží svrchovanou vládu nad vesmírem. Tento spor začal v nebi, když jedna ze stvořených bytostí, obdařená možností volby, se začala povyšovat. Stala se satanem, Božím odpůrcem, který do odboje strhl část andělů. Svedl Adama a Evu do hříchu, a tím uvedl ducha vzpoury na naši zemi. Hřích znetvořil Boží obraz v lidech, narušil pořádek ve stvořeném světě a zapříčinil zkázu celé země potopou. Celé tvorstvo pozoruje náš svět, který se stal jevištěm vesmírného sporu, na jehož konci bude Bůh lásky obhájen. Na pomoc v tomto sporu posílá Kristus svému lidu Ducha svatého a věrné anděly, kteří mají věřící vést, chránit a podporovat na cestě spasení. (Zj 12,4–9; Iz 14,12–14; Ez 28,12–18; Gn 3; Gn 6–8; 2Pt 3,6; Ř 1,19–32; 5,12–21; 8,19–22; Žd 1,14; 1K 4,9)

9. KRISTŮV ŽIVOT, SMRT A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Jediný smírující prostředek za lidský hřích Bůh poskytl v Kristově životě dokonalé poslušnosti Boží vůli, v jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. Ti, kteří věrou přijímají toto smíření, mohou mít věčný život a celé tvorstvo může lépe chápat nekonečnou a svatou lásku Stvořitele. Toto dokonalé smíření obhájí spravedlnost Božího zákona a milostivost Božího charakteru, protože odsuzuje náš hřích a poskytuje nám odpuštění. Kristova smrt je zástupná a očistující, smírující a proměňující. Kristovo zmrtvýchvstání zvěstuje Boží vítězství nad mocnostmi zla a těm, kteří smíření přijímají, zaručuje konečné vítězství nad hříchem a smrtí. Vyhláší vládu Ježíše Krista, před kterým se skloní každé koleno na nebi i na zemi. (J 3,16; Iz 53; 1Pt 2,21.22; 1K 15,3.4.20–22; 2K 5,14.15.19–21; Ř 1,4; 3,25; 4,25; 8,3.4; 1J 2,2; 4,10; Ko 2,15; Fp 2,6–11)

10. ZKUŠENOST SPASENÍ

Z nekonečné lásky a milosrdenství Bůh kvůli nám ztotožnil s hříchem Krista, který hřích nepoznal, abychom se v něm směli stát před Bohem spravedlivými. Pod vlivem Ducha svatého si uvědomujeme svou ubohost, uznáváme svou hříšnost,

litujeme svých přestoupení a věříme v Ježíše jako Pána a Krista, jako zástupce i vzor. Tato víra, která přijímá spasení, vzniká působením Boží moci prostřednictvím Písma a je darem Boží milosti. Skrze Krista jsme ospravedlněni, přijati za Boží syny a Boží dcery a vysvobozeni z nadvlády hříchu. Skrze Ducha jsme znovuzrozeni a posvěceni. Duch obnovuje naši mysl, do našeho srdce vpisuje Boží zákon lásky a dává nám moc žít svatým životem. Zůstáváme-li v něm, stáváme se účastníky Božské přirozenosti a máme jistotu spasení nyní i na soudu. (2K 5,17–21; J 3,16; Ga 1,4; 4,4–7; Tt 3,3–7; J 16,8; Ga 3,13.14; 1Pt 2,21.22; Ř 10,17; L 17,5; Mk 9,23.24; Ef 2,5–10; Ř 3,21–2 6; Ko 1,13.14; Ř 8,14–17; Ga 3,26; J 3,3–8; 1Pt 1,23; Ř 12,2; Žd 8,7–12; Ez 36,25–27; 2Pt 1,3,4; Ř 8,1–4; 5,6–10)

11. RŮST V KRISTU

Svojí smrtí na kříži Ježíš zvítězil nad mocnostmi zla. Jako ten, kdo během své pozemské služby přemáhal demony, zlomil jejich moc a zpečetil jejich konečný osud. V Ježíšově vítězství spočívá i naše vítězství nad mocnostmi zla, které se nás pokouší stále ovládat, i když s Kristem žijeme v pokoji, v radosti a v jistotě jeho lásky. Nyní nás posiluje Duch svatý, který v nás přebývá. Trvalé odevzdávání Ježíši jako Pánu a Spasiteli nás osvobozuje od břemen minulých hříchů. Nežijeme už v temnotách, ve strachu ze zlých mocností, v nevědomosti a bezmyslnosti dřívějšího života. Ježíš, který nás vysvobodil, nás povolává, abychom neustále rostli v podobu jeho povahy, abychom s ním denně udržovali spojení v modlitbách, abychom se sytili jeho slovem, abychom hluboce uvažovali o jeho slovu a o jeho mocné péči, abychom ho chválili písněmi při společných bohoslužbách a abychom se zapojili do misijního úkolu svěřeného církvi. Když se budeme věnovat službě lásky těm, kdo žijí kolem nás, a budeme svědky o jeho spasení, jeho neustálá přítomnost skrze Ducha svatého promění každý okamžik a každý úkol v duchovní zkušenost. (Ž 1,1.2; 23,4; Ž 77,11.12; Ko 1,13.14; 2,6.14.15; L 10,17–20; Ef 5,19.20; 6,12–18; 1Te 5,23; 2Pt 2,9; 3,18; 2K 3,17.18; Fp 3,7–14; 1Te 5,16–18; Mt 20,25–28; J 20,21; Ga 5,22–25; Ř 8,38.39; 1J 4,4; Žd 10,25)

12. CÍRKEV

Církev je společenství věřících, kteří vyznávají Ježíše jako Pána a Spasitele. V návaznosti na starozákonní Boží lid jsme povoláni ze světa k společné bohoslužbě, k vzájemnému společenství, k vzdělávání se v Božím slově, k slavení Večeře Páně, k službě všem lidem a k světoširému zvěstování evangelia. Církev přijímá svou autoritu od Krista, vtěleného Slova, a z Písma, psaného slova. Církev je Boží rodina; její členové, které Bůh přijal za své děti, žijí na základě nové smlouvy. Církev je společenství víry, Kristovo tělo, jehož hlavou je sám Ježíš Kristus. Církev je nevěsta, za kterou Kristus zemřel, aby ji mohl posvětit a očistit. Až se vrátí jako Vítěz, budou před něj postaveni věrní všech věků, které vykoupil svou krví, bude to slavná církev bez vady a vrásky, svatá a bez úhony. (Gn 12,3;

Sk 7,38; Ef 4,11–15; 3,8–11; Mt 28,19.20; 16,13–20; 18,18; Ef 2,19–22; 1,22.23; 5,23–27; Ko 1,17.18)

13. OSTATEK A JEHO POSLÁNÍ

Univerzální církev tvoří všichni ti, kteří skutečně věří v Krista. V posledních dnech, v čase rozsáhlého odpadnutí, je ostatek církve povolán zachovávat Boží přikázání a víru Ježíšovu. Tento ostatek oznamuje příchod hodiny soudu, zvěstuje, že spasení je možné jen v Ježíši Kristu, a hlásá blízkost jeho druhého příchodu. Toto zvěstování symbolizují tři andělé ze 14. kapitoly Zjevení. Současně probíhá v nebi soud a na zemi je výsledkem zvěstování pokání a náprava. Každý věřící je povolán k osobní účasti na tomto světoširém svědectví. (Zj 12,17; 14,6–12; 18,1–4; 2K 5,10; Ju 3,14; 1Pt 1,16–19; 2Pt 3,10–14; Zj 21,1–14)

14. JEDNOTA KRISTOVA TĚLA

Církev je jedno tělo s mnoha údy, které Bůh povolává z každého národa, pokolení, jazyku a lidu. V Kristu jsme nové stvoření. Nesmí nás dělit rasové, kulturní, vzdělanostní a národnostní rozdíly nebo rozdíly mezi urozenými a nízkými, bohatými a chudými, mezi mužem a ženou. Všichni jsme si rovni v Kristu, který nás jedním Duchem spojil se sebou a jednoho s druhým; nestranně a bez výhrad si máme navzájem sloužit. Díky zjevení Ježíše Krista v Písmu máme podíl na stejné víře a naději a hlásáme všem jednotné svědectví. Tato jednota má svůj zdroj v jednotě trojjediného Boha, který nás přijal za své děti. (Ř 12,4.5; 1K 12,12–14; Mt 28,19.20; Ž 133,1; 2K 5,16.17; Sk 17,26.27; Ga 3,27.29; Ko 3,10–15; Ef 4,14–16; 4,1–6; J 17,20–23)

15. KŘEST

Křtem vyznáváme svou víru v smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a svědčíme, že jsme zemřeli hříchu a chceme žít novým životem. Takto uznáváme Krista za Pána a Spasitele, stáváme se jeho lidem a jsme přijati za členy jeho církve. Křest je symbolem našeho spojení s Kristem, odpuštění našich hříchů i toho, že jsme přijali Ducha svatého. Je potvrzením víry v Ježíše Krista, jakož i znamením pokání, a koná se ponořením do vody. Křest následuje po důkladném vyučování z Bible a přijetí jejího učení. (Mt 28,19.20; Ř 6,1–6; Ko 2,12.13; Sk 2,38; 16,30–33; 22,16)

16. VEČEŘE PÁNĚ

Večeře Páně je účastí na symbolech Ježíšova těla a krve jako vyjádření víry v něho, našeho Pána a Spasitele. V tomto prožitku společenství je přítomen Kristus, který se setkává se svým lidem a posiluje ho. Svou účastí radostně zvěstujeme vý-

znam Kristovy smrti, dokud nepřijde. Příprava na tuto večeři zahrnuje zkoumání vlastního svědomí, pokání a vyznání hříchů. Kristus ustanovil umývání nohou jako symbol nového očistění a výraz ochoty vzájemně si sloužit v křesťanské pokoře a sjednotit svá srdce v lásce. Večeře Páně se smějí zúčastnit všichni věřící křesťané. (1K 10,16.17; 11,23–30; Mt 26,17–30; Zj 3,20; J 6,48–63; 13,1–17)

17. DUCHOVNÍ DARY A SLUŽEBNOSTI

Bůh uděluje všem členům církve v každé době duchovní dary, které má každý člen s láskou použit ve službě pro společné dobro církve a lidstva. Působením Ducha svatého, který obdarovává každého člena podle své vůle, projevují se tyto dary ve schopnostech i služebnostech, které církev potřebuje pro splnění Bohem určených povinností. Podle Písma patří mezi dary Ducha: víra, uzdravování, proctví, zvěstování, vyučování, spravování, smířování, milosrdenství, sebeobětavá služba, laskavá ochota pomáhat lidem a povzbuzovat je. Některé členy církve Bůh povolal a Duchem uschoptil pro splnění pastoračních, evangelizačních, apoštolských a učitelských úkolů, potřebných pro přípravu členů k službě, pro vzdělání církve k duchovní zralosti, k podpoře jednoty víry a poznání Boha. Používají-li členové tyto dary jako věrní hospodáři rozmanité milosti Boží, je církev chráněna před ničivým vlivem falešného učení, roste Božím růstem a buduje se ve víře a lásce. (Ř 12,4–8; 1K 12,9–11.27.28; Ef 4,8.11–16; Sk 6,1–7; 1Tm 3,1–13; 1Pt 4,10.11)

18. DAR PROROCTVÍ

Jedním z darů Ducha svatého je dar prorocství. Tento dar je příznačný pro církev ostatku a projevil se v díle Ellen G. Whiteové. Spisy této služebnice Páně jsou trvalým a významným ukazatelem k pravdě, jsou církvi pomocí, usměrněním, poučením i napomenutím. Jasně též potvrzují, že Písmo je měřítkem, kterým je třeba posuzovat každé učení i každou zkušenost. (Jl 2,28.29; Sk 2,14–21; Žd 1,1–3; Zj 12,17; 19,10)

19. BOŽÍ ZÁKON

Velké zásady Božího zákona jsou vyjádřeny v Desateru a Ježíš Kristus je představil svým životem. Vyjadřují Boží lásku, vůli a úmysly týkající se lidského chování a vztahů; jsou závazné pro všechny lidi v každé době. Tyto příkazy jsou základem Boží smlouvy s jeho lidem i měřítkem na Božím soudu. Působením Ducha svatého odhalují hřích a probouzejí vědomí potřeby Spasitele. Spasení je pouze z milosti, ne ze skutků, ale jeho ovocem je poslušnost přikázání. Tato poslušnost rozvíjí křesťanský charakter a dává vnitřní uspokojení. Je projevem naší lásky k Pánu a našeho zájmu o spolublížení. Poslušnost víry dokazuje Kristovu moc proměnit život, a tím umocňuje křesťanské svědectví. (Ex 20,1–17; Ž 40,8.9;

Mt 22,36–40; Dt 28,1–14; Mt 5,17–20; Žd 8,8–10; J 15,7–10; Ef 2,8–10; 1J 5,3; Ř 8,3.4; Ž 19,8–15)

20. SOBOTA

Dobrotivý Stvořitel po šesti stvořitelských dnech odpočinul sedmého dne a ustanovil sobotu pro všechny lidi jako památku stvoření. Čtvrté přikázání Božího nezměnitelného zákona vyžaduje zachovávání sedmého dne jako dne odpočinku, bohoslužby a služby v souladu s učením a konáním Ježíše Krista, Pána soboty. Sobota je dnem radostného společenství s Bohem a mezi věřícími navzájem. Je symbolem našeho vykoupení v Kristu, znamením našeho posvěcení, znakem naší oddanosti Bohu i předzvěstí věčné budoucnosti v Božím království. Sobota je trvalým znamením věčné smlouvy mezi Bohem a jeho lidem. Radostné zachovávání tohoto posvátného času od večera do večera (od západu do západu slunce) je oslavou Boha a jeho stvořitelských i vykupitelských činů. (Gn 2,1–3; Ex 20,8–11; L 4,16; Iz 56,5.6; 58,13.14; Mt 12,1–12; Ex 31,13–17; Ez 20,12.20; Dt 5,12–15; Žd 4,1–11; Lv 23,32; Mk 1,32)

21. KŘESŤANSKÉ SPRÁVCOVSTVÍ

Jsme Božími správci; Bůh nám svěřil čas i příležitosti, schopnosti i majetek, dary země i přírodní zdroje. Jsme Bohu zodpovědní za jejich správné užívání. Boží vlastnictví uznáváme věrnou službou Bohu a bližním, odevzdáváním desátků a dobrovolných darů pro zvěstování evangelia a pro podporu a rozvoj církve. Křesťanské správcovství je přednost, kterou nám Bůh daroval, abychom rostli v lásce a vítězili nad sobectvím a lakomstvím. Křesťan má radost, když mají jiní prospěch z jeho věrného hospodaření. (Gn 1,26–28; 2,15; 1Pa 29,14; Ag 1,3–11; Mal 3,8–12; 1K 9,9–14; Mt 23,23; 2Ko 8,1–15; Ř 15,26.27)

22. KŘESŤANSKÝ ZPŮSOB ŽIVOTA

Jsme povoláni, abychom žili zbožně, smýšleli, cítili a jednali v souladu se zásadami Písma. Aby Duch svatý v nás mohl utvářet charakter našeho Pána, účastníme se jen toho, co podporuje křesťanskou čistotu, zdraví a radost ze života. To znamená, že i naše zábavy a činnost ve volném čase se řídí normami křesťanského vkusu a krásy. Při veškerém respektování kulturních odlišností má být náš oděv jednoduchý, skromný a čistý, jak se sluší na lidi, jejichž krása nespočívá v zevnějších ozdobách, ale v ozdobě šlechetného a tichého ducha. To znamená, že se máme rozumně starat o své tělo jako o chrám Ducha svatého. Kromě přiměřeného pohybu a odpočinku máme dodávat tělu nejzdravější stravu, jakou můžeme připravit, a zdržovat se těch pokrmů, které Písmo označuje za nečisté. Alkoholicke nápoje, tabák a nezodpovědné užívání drog a narkotik škodí našemu tělu, a proto je nemáme užívat. Místo toho se máme zapojit do všeho, co

naši mysl i tělo podřizuje Kristu, který má zájem o naše zdraví, radost a štěstí. (Ř 12,1.2; 1J 2,6; Ef 5,1–21; Fp 4,8; 2K 10,5; 6,14–7,1; 1Pt 3,1–4; 1K 6,19.20; 10,31; Lv 11,1–47; 3J 2)

23. MANŽELSTVÍ A RODINA

Manželství ustanovil Bůh v ráji a Pán Ježíš je potvrdil jako celoživotní spojení muže a ženy ve společenství lásky. Manželský slib činí křesťan jak Bohu, tak i svému životnímu partnerovi. Do křesťanského manželství by měli vstupovat jen lidé stejného vyznání. Vzájemná láska, úcta, respekt a zodpovědnost jsou pojivem tohoto svazku, který má zrcadlit lásku, svatost, důvěru a trvalost vztahu mezi Kristem a jeho církví. O rozvodu Ježíš Kristus učil, že ten, kdo se rozvádí (s výjimkou smilstva partnera) a uzavírá nový manželský svazek, dopouští se cizoložství. I když některé rodinné svazky nejsou ideální, manželé, kteří se v Kristu odevzdávají jeden druhému, mohou pod vlivem Ducha svatého a církve dosáhnout jednoty lásky. Bůh žehná rodině a chce, aby si její členové vzájemně pomáhali k úplné zralosti. Rodiče mají vést své děti, aby milovaly a poslouchaly Boha. Svým příkladem a slovy je mají učit, že Kristus je laskavý, vždy vlidný a starostlivý vychovatel, který si přeje, aby se staly údy jeho těla, členy Boží rodiny. Upevňování soudržnosti rodiny je jedním z cílů poselství evangelia pro poslední dobu. (Gn 2,18–25; Mt 19,3–9; J 2,1–11; 2K 6,14; Ef 5,21–33; Mt 5,31.32; Mk 10,11.12; L 16,18; 1K 7,10.11; Ex 20,12; Ef 6,1–4; Dt 6,5–9; Př 22,6; Mal 4,5.6)

24. KRISTOVA SLUŽBA V NEBESKÉ SVATYNĚ

V nebi je svatyně, pravý svatostánek, jehož stavitelem je Pán, a ne člověk. V něm Kristus slouží v náš prospěch, zpřístupňuje věřícím požehnání své smiřující oběti, přinesené jednou provždy na kříži. Kristus byl uveden do úřadu jako náš slavný Velekněz a svou prostřednickou službu začal po svém nanebevstoupení. Roku 1844, na konci prorockého období 2 300 dnů (let) přešel k druhé a závěrečné fázi své usmiřující služby. Je to dílo vyšetřujícího soudu, který je součástí závěrečného odstraňování veškerého hříchu. Předobrazem této skutečnosti bylo očišťování starodávné židovské svatyně v Den smíření. V předobrazné službě byla svatyně očištěna krví obětních zvířat, ale nebeské skutečnosti se očišťují dokonalou obětí Ježíšovy krve. Vyšetřující soud odhaluje nebeským bytostem, kdo z mrtvých zesnul v Kristu, a proto je v něm uznán hodným mít podíl na prvním vzkříšení. Tento soud také ukazuje, kdo z živých zůstává v Kristu, zachovává Boží přikázání a víru Ježíše Krista a je v něm připraven k vstupu do věčného království. Tento soud obhazuje Boží spravedlnost zachraňující ty, kteří věří v Ježíše Krista. Prohlašuje, že lidé, kteří zůstali Bohu věrní, obdrží království. Dovršení Kristovy služby v nebeské svatyni bude pro lidi před druhým adventem znamenat ukončení doby milosti. (Žd 8,1–5; 4,14–16; 9,11–28; 10,19–22; 1,3; 2,16.17; Da 7,9–27; 8,13.14; 9,24–27; Nu 14,34; Ez 4,6; Lv 16; Zj 14,6.7; 20,12; 14,12; 22,12)

25. DRUHÝ PŘÍCHOD JEŽÍŠE KRISTA

Druhý příchod Ježíše Krista je křesťanskou nadějí církve, slavným vyvrcholením evangelia. Spasitelův příchod bude doslovný, osobní, viditelný a celosvětový. Při Kristově návratu spravedliví mrtví budou vzkříšeni a spolu se spravedlivými živými budou oslaveni a vzati do nebe, avšak nespravedliví zemřou. Naplnění většiny proroctví a současný stav světa naznačují, že Kristův příchod je blízko. Bůh nám nezjevil čas této události, ale nabádá nás, abychom byli připraveni. (Tt 2,13; Žd 9,28; J 14,1–3; Sk 1,9–11; Mt 24,14; Zj 1,7; Mt 24,43.44; 1Te 4,13–18; 1K 15,51–54; 2Te 1,7–10; 2,8; Zj 14,14–20; 19,11–21; Mt 24; Mk 13; L 21; 2Tm 3,1–5; 1Te 5,1–6)

26. SMRT A VZKŘÍŠENÍ

Důsledkem hříchu je smrt. Avšak Bůh, který jediný je nesmrtelný, dá věčný život svým vykoupeným. Až do dne příchodu Páně je smrt pro všechny lidi stavem nevědomí. Až se zjeví Kristus, který je naším životem, vzkříšení spravedliví a živí spravedliví budou oslaveni a uchvázeni vstříc svému Pánu. Druhé vzkříšení, vzkříšení nespravedlivých, bude o tisíc let později. (Ř 6,23; 1Tm 6,15.16; Kaz 9,5.6; Ž 146,3.4; J 11,11–14; Ko 3,4; 1Ko 15,51–54; 1Te 4,13–17; J 5,28.29; Zj 20,1–10)

27. TISÍCILETÍ A KONEC HŘÍCHU

Milénium znamená tisíciletou vládu Ježíše Krista s jeho svatými v nebi v době mezi prvním a druhým vzkříšením. V této době budou bezbožní mrtví souzeni; země bude úplně pustá, bez živých lidí, obývat ji bude satan a jeho andělé. Na konci tohoto období Kristus se svými svatými i se svatým městem sestoupí z nebe na zem. Tehdy budou vzkříšeni nespravedliví mrtví, kteří spolu se satanem a jeho anděly obklíčí Boží město, avšak oheň od Boha je spálí a očistí zemi. Takto bude vesmír navěky zbaven hříchu a hříšníků. (Zj 20; 1Ko 6,2.3; Jr 4,23–26; Zj 21,1–5; Mal 4,1; Ez 28,18.19)

28. NOVÁ ZEMĚ

Na nové zemi, kde přebývá spravedlnost, Bůh poskytne vykoupeným trvalý domov, dokonalé prostředí pro věčný život, lásku, radost a vzdělávání ve své přítomnosti. Bůh sám tam bude přebývat se svými lidem a utrpení ani smrt tam už nebude. Velký spor skončí a hříchu již nebude. Všechno živé a neživé bude zvěstovat, že Bůh je láska. A Bůh bude vládnout na věky. (2Pt 3,13; Iz 35; 65,17–25; Mt 5,5; Zj 21,1–7; 22,1–5; 11,15)

POZNÁMKY

Dále uvedené poznámky podávají vysvětlení, jak může sbor postupovat v uvedených případech. Sbor má právo řešit tyto otázky také jiným způsobem. Alternativní řešení však musí být v souladu se základními principy, které přijala Církev adventistů sedmého dne pro svou vnitřní organizaci a správu.

POZNÁMKY K 8. KAPITOLE

1. Svatební obřad (Viz str. 66.) – V některých zemích musí být kazatel úředně registrován, aby mohl vést obřad svatby. V mnoha zemích kazatel může vést celý svatební obřad, avšak oddací list může podepsat pouze příslušný úředník státní správy (matriky), který je obvykle přítomen obřadu a sleduje, zda snoubenci odpověděli předepsaným způsobem na určené otázky. V jiných zemích kazatel nemůže vůbec uzavírat manželství, protože se tam uzavření manželství považuje za civilně-právní akt. V takových případech kazatel vede zvláštní pobožnost v domově nebo v modlitebně, během níž vyprošuje pozhnání pro novomanžele. (Viz str. 135–144.)

2. Vzdělávání a pomoc starším sboru (Viz str. 67.) – Prvořadou odpovědnost za vzdělávání starších sboru nese pověřený kazatel. Sdružení jsou však vybízena, aby připravovala pravidelná setkání a školení pro starší sboru. Proto, aby se prohloubila spolupráce mezi kazatelem a starším sboru, doporučujeme, aby se takových akcí organizovaných pro starší sborů sdružením účastnili také kazatelé. Přizvání by měli být rovněž vedoucí sborů a vedoucí skupin, kteří plní některé funkce starších sboru.

3. Péče a údržba majetku sboru (Viz str. 71.) – Úkolem diaconů a diakonek je zajistit úklid a údržbu modlitebny, stejně jako úklid a úpravu okolí modlitebny. To zahrnuje také zajištění služby údržbářů a úklidu. Velké sbory musí někdy zaměstnávat správce, který zajistí údržbu a úklid budovy. V takovém případě by diakoni měli výboru sboru doporučit vhodnou osobu, kterou výbor schválí, nebo může výbor sboru pověřit diakony, aby sami určili vhodnou osobu. Výbor sboru musí odsouhlasit rovněž všechna zásadní vydání na opravu modlitebny.

Všechny faktury a účty za opravu a údržbu modlitebny, stejně jako platby za elektřinu, plyn, vodu a podobně výbor předává pokladníkovi sboru k proplacení.

4. Sborové záznamy (Viz str. 71.) – Zápisy z jednání výboru musí být uchovány ve sborové knize nebo jiným vhodným způsobem, který určí sbor. Musí obsahovat datum a čas shromáždění, počet přítomných členů a obsahovat záznamy o všech přijatých rozhodnutích. Tajemník také pořídí seznam všech podvýborů a komisí vytvořených během pracovních shromáždění sboru, zaznamenaná účel, pro který byly zřízeny, a pravomoce, které jim byly svěřeny. V některých zemích sborové knihy dodává naše církevní nakladatelství nebo knihkupectví.

Ve sborové knize se vedou záznamy o členech sboru, s uvedením, kdy byl člen přijat, případně propuštěn. Tyto záznamy musí být vedeny chronologicky, ke každému zápisu musí být poznamenáno, kdy bylo přijato rozhodnutí o přijetí či propuštění člena. Evidence členů musí být vedena přesně a aktuálně, aby dokládala výkaz o aktuálním počtu členů daného sboru.

5. Korespondence se členy (Viz str. 72.) – Tajemník sboru má udržovat písemný kontakt se členy sboru, kteří se neúčastní shromáždění ve sboru, má je informovat o zajímavých událostech a pokroku sboru, povzbuzovat je, aby také oni napsali o svých aktivitách alespoň jednou za čtvrtletí.

6. Placení objednaných časopisů a knih ve sboru (Viz str. 74.) – Tam, kde neexistuje církevní knihkupectví, mohou členové sboru dát v obálce potřebnou částku spolu s řádně vyplněnou objednávkou knih, časopisů, předplatným na tiskoviny, případně dalších produktů tajemníkovi oddělení osobní služby²³. Pokladník sboru zašle tyto objednávky a prostředky církevnímu knihkupectví nebo nakladatelství podle místních podmínek, případně podmínek v příslušném sdružení. Na konci každého čtvrtletí tajemník oddělení osobní služby podá během pravidelného čtvrtletního členského shromáždění sboru zprávu o stavu finančních závazků sboru vůči církevnímu knihkupectví nebo nakladatelství. Kopii zprávy předá pokladníkovi sboru. (Viz str. 88, 89.)

7. Ochrana dětí – Církev a sbory musejí být místem, které je pro naše děti bezpečné. Každý, kdo je zapojen do práce s dětmi a nezletilými, musí splňovat všechny požadavky stanovené státem i církví. V zájmu ochrany dětí by měly všechny sbory přijmout opatření, která poskytnou dětem dostatečné bezpečí. Mezi tato opatření mohou patřit:

- a) Přítomnost dvou dospělých – Během aktivit je třeba, aby s dětmi stále byli dva dospělí.

²³ traktátník

b) Otevřené dveře – Ve všech situacích je třeba se vyhýbat situacím, kde by docházelo k příliš osobním kontaktům, a ponechat při takových nezbytných rozhovorech raději otevřené dveře. Tam, kde to není možné, je potřebné mít v blízkosti dalšího vedoucího.

c) Kontrola dobrovolných spolupracovníků – Poté, co dobrovolník vyplní potřebný dotazník, je nutno všechny informace o něm prověřit, a pokud to vyžaduje zákon, pak požádat i o úřední prověření jeho minulosti.

d) Pravidlo šesti měsíců – Toto pravidlo vyžaduje šestiměsíční období čekání pro nově pokřtěné nebo převedené členy, kteří projeví zájem pracovat s dětmi.

e) Vzdělávání – Je důležité, aby se učitelé i dobrovolníci pravidelně vzdělávali, a mohli tak lépe rozumět dětem, chránit je a posilovat jejich víru.

Představitelé jednotlivých sborů by se měli obrátit na příslušné sdružení, které je seznámí s místními požadavky církve i státu na ty, kteří chtějí pracovat s dětmi. Další potřebné informace k tomuto tématu jsou dostupné na internetové adrese: www.adventistrisk.org.

8. Materiály pro oddělení dětí (Viz str. 77.)

– The Children's Ministries Handbook; A Step-by-Step Guide for Children's Leaders Around the World, 2005

– The Children's Ministries Coordinator; A Step-by-Step Guide for Organizing Children's Ministries in the Local Church, 2005

– Pastor's & Elder's Handbook for Children's Ministries, 2005, Silver Spring MD: Children's Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.

Další potřebné informace je možné získat u vedoucího oddělení dětí při sdružení a na internetové adrese: www.gcchildmin.org.

9. Materiály pro oddělení křesťanského domova (Viz str. 80.)

– Caring for Families Today: A Guide for Family Ministries, 2009. Silver Spring MD: Family Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.

Další informace je možné získat u vedoucího oddělení křesťanského domova při sdružení a na internetové adrese: www.adventistfamilyministries.org.

10. Materiály pro oddělení zdraví (Viz str. 82.)

- CELEBRATIONS (Podklady pro dvanáctidílný program o základech zdravého života, které zahrnují poznámky pro lektora a prezentace PowerPoint)
- CHARTERS (Série přednášek pro laickou veřejnost s prezentacemi PowerPoint)
- Foundations for Health Ministry (84 lekcí o základech zdravého životního stylu pro vedoucí oddělení zdraví)
- Breathe Free (Podklady pro seminář na pomoc těm, kteří chtějí přestat kouřit)
- Youth Alive (Program pro budování zdraví a odolnosti zaměřený na mládež)
- Vegetarian Cuisine Instructor's Course (Obsáhla a srozumitelná příručka)
- Birthing Companions (Pomocný materiál pro mladé těhotné ženy)
- Regeneration (Dvanáctidílný program pro boj se závislostí)
- My Vegetarian Food Pyramid (Malé i větší plakáty)

11. Materiály pro oddělení náboženské svobody (Viz str. 83.) Další potřebné informace je možné získat u vedoucího oddělení náboženské svobody při sdružení a na internetových adresách: www.parl.org nebo www.irla.org.

12. Materiály pro oddělení knižní evangelizace (Viz str. 84.)

- Literature Ministry Training Manual (Trojdílný manuál s prezentacemi PowerPoint)
- The Publishing Ministry and the Church (Brožura)
- Student Literature Evangelism Manual
- Miracles of Grace (Kniha obsahující 365 osobních svědectví knižních evangelistů z celého světa)
- The Literature Evangelist (Čtvrtletně vycházející časopis oddělení knižní evangelizace při Generální konferenci)

Další potřebné informace je možné získat u vedoucího oddělení knižní evangelizace a na internetové adrese: publishing.gc.adventist.org.

13. Materiály pro oddělení sobotní školy a osobní služby (Viz str. 87, 89.)

- Lekce sobotní školy pro jednotlivé věkové kategorie (CQ, Cornerstone Connections, Real-Time Faith, PowerPoints, Primary, Kindergarten a Beginner)
- Sabbath School Handbook
- Keys for Sabbath School & Personal Ministries Leaders (Série letáků)
- Reaching & Winning (Série brožur po osobní službu a práci s lidmi různého náboženského vyznání)
- Adventist Community Services Handbook
- The Sharing (Informační bulletin)

Další potřebné informace je možné získat u vedoucího oddělení sobotní školy a osobní služby nebo na internetových adresách:

www.sabbathschoolpersonalministries.org
www.GraceLink.net
www.JuniorPowerPoints.org
www.RealTimeFaith.net
www.CornerstoneConnections.net
www.CQBibleStudy.org
www.SabbathSchoolU.org

14. Materiály pro oddělení křesťanského správcovství (Viz str. 90.)

- Steps to Discipleship, 2009. Silver Spring, MD: Stewardship Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.

Další informace je možné získat u vedoucího oddělení křesťanského správcovství při sdružení a na internetové adrese: www.adventiststewardship.com.

15. Materiály pro oddělení služby žen (Viz str. 91.)

- Leadership certification levels 1–4

– Materiály pro zvláštní příležitosti, jako je Den modlitby, Den služby žen, nebo Den prevence zneužívání

– Pastor's and Elder's Handbook for Women's Ministries.

Další potřebné informace je možné získat u vedoucí oddělení služby žen na příslušném sdružení a na internetové adrese: www.adventistwomensministries.org.

16. Organizace oddělení mládeže (AYS) (Viz str. 92.) – Podrobnější informace ohledně organizační struktury oddělení mládeže v dané oblasti poskytne vedoucí tohoto oddělení příslušného sdružení. Důležité však je, aby každý sbor zmapoval situaci své mládeže, rodin, zdrojů, které má k dispozici, vhodných osob a místností a vypracoval nejlepší možný program pro mládež na základě svých podmínek a možností.

V některých zemích se toto oddělení jmenuje Sdružení adventistické mládeže. Může ho nahradit jiné vhodnější označení, jako například „společensví“, „klub“ atd. Vždy by však z názvu mělo být patrné, že jde o „adventistickou mládež“.

17. Materiály pro oddělení mládeže (Viz str. 95.) Značné množství materiálů je dostupné na internetové adrese: www.gcyouthministries.org, nebo si je lze vyžádat na e-mailové adrese: youth@gc.adventist.org.

POZNÁMKY K 9. KAPITOLE

1. Přehled možných činovníků sboru (Viz str. 99.) – Jmenovací výbor vybírá členy sbory, kteří by měli sloužit jako činovníci v různých oblastech sborového života. V malých sborech bude tento seznam samozřejmě kratší. Velké sbory naopak budou mít seznam činovníků delší. Zde je návrh, o kterých služebnostech lze uvažovat:

starší sboru
 diakon
 diakonka
 tajemník
 pokladník a jeho zástupce
 koordinátor práce se zájemci
 výbor sboru
 správní rada školy
 vedoucí a zástupce vedoucího oddělení mladší mládeže (AJY)
 vedoucí a zástupce vedoucího oddělení mládeže
 poradce oddělení mládeže
 tajemník-pokladník oddělení mládeže
 vedoucí hudby a zpěvy při oddělení mládeže

klavírista či varhaník oddělení mládeže
 vedoucí Klubu Adventurer
 vedoucí Klubu Ambassador
 koordinátor biblického korespondenčního kurzu
 koordinátor oddělení dětí
 vedoucí hudby nebo sborového zpěvu
 sborový klavírista nebo varhaník
 vedoucí oddělení komunikace nebo výboru komunikace
 vedoucí dobročinné a sociální služby
 vedoucí oddělení výchovy
 vedoucí oddělení křesťanského domova
 vedoucí oddělení zdraví
 koordinátor služby tělesně postiženým lidem
 vedoucí Klubu Pathfinder
 vedoucí oddělení osobní služby
 tajemník oddělení osobní služby
 vedoucí oddělení knižní evangelizace
 vedoucí oddělení náboženské svobody
 vedoucí a zástupce vedoucího sobotní školy
 tajemník oddělení sobotní školy
 vedoucí jednotlivých odvětví sobotní školy
 investiční tajemník oddělení sobotní školy
 vedoucí oddělení křesťanského správcovství
 vedoucí prázdninové biblické školy
 vedoucí oddělení služby žen

Je možno samozřejmě zvážit i jiné potřebné služebnosti.

Činovníci *Sdružení pro domov a školu* (vedoucí a tajemník): Pokud sbor provozuje jednu vlastní školu, dává jmenovací výbor své návrhy správní radě, která poté pověří tyto činovníky. Pokud sbor provozuje více škol, potom je celý proces veden správní radou školy. (Viz str. 79.)

POZNÁMKY K 10. KAPITOLE

1. Sobotní škola (Viz str. 107, 108.) – Obvyklá délka času, který je vyměřen pro sobotní školu, je hodina a deset minut. Tento zvyk však není překážkou k tomu, aby se určitá sdružení nemohla dohodnout na kratší či delší době. Je však třeba mít na paměti to, aby byl k dispozici dostatečný čas pro představení evangelizačních aktivit a činnosti světové církve, pro sbírku dobrovolných darů a alespoň třicet minut pro studium Bible.

2. Konkrétní podoba bohoslužby (Viz str. 108.) – Vlastní podoba bohoslužeb velmi závisí na prostředí, zemi a místní kultuře. Obecně je možné navrhnout dvě základní podoby:

Delší podoba bohoslužby

Úvodní hudba
Oznámení
Příchod účastníků na pódium
Oslava a vzývání Boha²⁴
Slavnostní společná modlitba
Čtení z Písma
Zpívaný chvalozpěv
Modlitba
Hudební příspěvek
Sbírka
Píseň
Kázání
Společná píseň
Modlitba – prosba o požehnání²⁵
Krátká chvíle pro tichou modlitbu
Závěrečná hudba

Kratší podoba bohoslužby

Oznámení
Společná píseň
Modlitba
Sbírka
Hudební příspěvek
Kázání
Společná píseň
Požehnání
Krátká chvíle pro tichou modlitbu

3. Forma bohoslužby (Viz str. 108.) – Ve chvíli, kdy účastníci bohoslužby na pódiu poklekají, by se mělo shromáždění tiše na místě sklonit a prosit o Boží přítomnost a požehnání. Chvíle důstojného ticha je vhodnou přípravou na to, co bude následovat.

Samotná bohoslužba se skládá ze dvou základních částí:

²⁴ v angl. originálu „doxology“

²⁵ v angl. originálu „benediction“

a) Sborové společenství vzdává Bohu chválu a úctu vyjádřenou písněmi, modlitbou a dary.

b) Poselství z Božího slova.

Ten, kdo vede shromáždění do Boží přítomnosti pastorální modlitbou, vykonává svým způsobem nejsvatější službu, k níž by měl přistupovat s vědomím úcty a pokory. Obvykle modlí se člověk pokleká tváří ke shromáždění, které je zase obráceno k němu. Je-li to možné a vhodné, poklekne shromáždění také. Modlitba by měla být krátká a stručná, ale měla by zároveň obsahovat projevy chvály, poděkování i zmínku o osobních potřebách shromážděných a celosvětového společenství.

Důležitou součástí bohoslužby je také sbírka darů. Bible nás zve k bohoslužbě nejen slovy: „V nádhře svatyně se klaňte Hospodinu“, ale také: „Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho“ (Ž 96,9.8). Přinesení darů je tedy přirozenou součástí společné bohoslužby.

Je také vhodné, aby do této části bohoslužby byla zařazena zvláštní hudba nebo společný chvalozpěv.

Poté přichází jedna ze zásadních částí bohoslužby, při níž je Boží lid duchovně „sycen“. Síla a moc Boží slávy je cítit všude tam, kde je společenství náležitě duchovně posilováno a lidé vnímají, že „Bůh navštívil svůj lid“ (L 7,16). Ten, kdo přináší poselství, musí vnímat posvátnost tohoto úkolu a být vždy pečlivě připravený.

Při plánování pořadí a průběhu bohoslužby spolupracují s kazatelem starší sboru. Pokud nemá sbor svého přiděleného kazatele, potom tuto zodpovědnost nese starší sboru, který bohoslužbu vede nebo vedením pověří někoho jiného. Někdy může být bohoslužba zaměřena na osobní svědectví a chválu nebo lze dát prostor několika členům, aby se sdíleli o své zkušenosti z misijní práce.

4. Další shromáždění (Viz str. 108.) – Pro zdůraznění a posílení evangelizačního nasměrování členů sboru může oddělení osobní služby zorganizovat některá další shromáždění, jako např.:

a) Desetiminutové programy oddělení osobní služby každou sobotu po skončení sobotní školy, ještě před začátkem vlastní bohoslužby s kázáním.

b) Setkání uprostřed týdne spojené s modlitebním shromážděním. V takovém případě by první část setkání měla být věnována duchovnímu poselství, pak by měla následovat modlitební chvíle. Měli bychom mít na paměti, že uctívání Boha je životně důležité pro duchovní růst a přípravu ke službě. Zbývající čas pak může být věnován školení a přípravě členů pro evangelizační službu. V tomto rámci mají být členové seznamováni s různými evangelizačními metodami a mají mít možnost předkládat k diskusi problémy, na něž při své osobní práci narazili.

Setkání oddělení osobní služby se mohou konat v různé době, jak to nejlépe vyhovuje potřebám a možnostem sboru. Výbor osobní služby ve sboru má shromáždění oddělení osobní služby pečlivě připravovat, aby se stala příležitostí k duchovnímu oživení a praktické přípravě. Výbor má také dbát na to, aby se tato shromáždění konala stejně pravidelně a s návazností jako ostatní shromáždění sboru.

5. Umývání nohou (Viz str. 111.) – Při umývání nohou je třeba zajistit oddělené prostory pro muže a ženy. Tam, kde jsou v budově schody a jiné podobné překážky, je třeba myslet na možnosti tělesně handicapovaných. Na místech, kde je to společensky přijatelné a místní styl odívání tomu odpovídá, je možné mít také zvláštní prostory, kde si mohou umývat společně nohy manželé nebo rodiče a pokřtěné děti. Někteří ostýchaví nebo zvláště citliví členové mohou při volbě partnera pro umývání nohou prožívat trapné chvíle, proto vedoucí sboru mají určit vhodné osoby, které takovým členům pomohou najít partnera pro umývání nohou.

Před samotnou Večeří Páně by si všichni měli důkladně umýt ruce. Ti, kteří vedou obřad, by to měli z hygienických důvodů udělat veřejně.

6. Chléb a víno (Viz str. 111.) – Během doby, kdy se sbor znovu schází v modlitebně, kazatel a starší sboru zaujímají místa za stolem, na němž je připraven chléb a víno, a diakoni a diakonky zaujímají také svá určená místa, je možno zpívat vhodnou společnou píseň.

Poté je možné sejmout ubrousek, který přikrývá chléb.

Dále je vhodné číst vhodný text Písma, například: 1K 11,23.24; Mt 26,26; Mk 14,22; L 22,19, nebo může teprve nyní zaznít krátké kázání. To může být velmi účinné, jestliže zdůrazňuje symboliku chleba a vína a posluchači si pak myšlenky dobře pamatují, když přijímají symboly.

Když vysluhující kazatel a starší sboru prosí o požehnání pro chléb, obvykle poklekají. Shromáždění přítom může rovněž klečet nebo zůstat sedět.

Většina chleba, který bude rozdáván, je obvykle nalámana na potřebné kousky už před zahájením pobožnosti, jen malá část je ponechána v celku, aby ji mohl vysluhující kazatel nebo starší sboru rozlomit při samotném obřadu. (Všichni, kdo roznášejí chléb, si musí po umývání nohou důkladně umýt ruce.) Kazatel a starší sboru pak předají podnosy s chlebem diakonům a ti jím slouží celému shromáždění. V menších sborech může všechny přítomné obsloužit kazatel nebo starší.

Během této doby může v modlitebně znít připravená hudba nebo píseň, vhodné osobní svědectví, krátké shrnutí kázání, vybraná četba, společný zpěv celého shromáždění nebo tichá hudba.

Každý účastník Večeře Páně podrží v ruce část chleba až do chvíle, kdy má v ruce chléb také vysluhující kazatel a starší sboru. Až mají všichni v ruce chléb,

vyzve ten, kdo obřad vede, aby všichni společně přijali chléb. V době, kdy se jí chléb, se celé shromáždění tiše modlí.

Kazatel dále přečte vhodný text Písma, jako například 1K 11,25.26; Mt 26,27–29; Mk 14,23–25 nebo L 22,20. Vysluhující kazatel či starší sboru pokleknou k modlitbě o požehnání vína.

I v této chvíli diakoni nabídnou víno shromáždění. Čas roznášení vína může být vyplněn obdobně jako při roznášení chleba. Když mají kalíšky také vysluhující kazatel a starší sboru, všichni přijímají víno najednou.

Symbyoly mohou být podány těm, kdo se účastní Večeře Páně, také následujícím způsobem: Po požehnání je chléb rozlámán a položen na podnos vedle kalíšků s vínem. Věřící si vezmou z podnosu najednou chléb i víno. Shromáždění najednou přijme chléb a po modlitbě také najednou víno. Pak následuje tichá modlitba. Tam, kde jsou v lavicích nebo u sedadel také odkládací poličky pro kalíšky, je vhodné sbírat kalíšky až po skončení pobožnosti.

7. Členská shromáždění (Viz str. 113, 114.) – Zprávy mohou zahrnovat následující oblasti:

- a) Zpráva tajemníka o počtu členů sboru, včetně počtu členů přijatých a převedených z jiných sborů. Může se také zmínit o počtu, ne nutně o jménech těch, kdo byli během roku zbaveni členství v církvi, i těch, kteří zemřeli. Stručný přehled usnesení výboru sboru by mohl zajímat všechny členy sboru.
- b) Zpráva vedoucího oddělení osobní služby má obsahovat přehled evangelizačních aktivit, včetně dobročinné (sociální) služby, a plány pro další činnost. Následovat by měla zpráva tajemníka oddělení osobní služby.
- c) Zpráva pokladníka má obsahovat částku přijatých desátků odeslaných pro sdružení a úplnou zprávu o přijatých a odeslaných misijních sbírkách. Dále má zpráva ukázat všechny příjmy a vydání sboru.
- d) Zpráva diaconů a diakonek o návštěvách členů, o práci pro potřebné a lidi v nouzi, případně o všech dalších činnostech, které spadají do jejich oblasti.
- e) Zpráva tajemníka oddělení mládeže o evangelizačních aktivitách mládeže a ostatních programech mládeže.
- f) Zpráva tajemníka sobotní školy o počtu členů sobotní školy a dalších otázkách týkajících se sobotní školy.
- g) Zpráva pokladníka o finanční situaci církevní školy, s uvedením potřeb vybavení nebo jiných otázek týkajících se školy.

h) Zpráva ředitele nebo učitele církevní školy, která má uvést počet žáků, představit výchovný program školy, počet pokřtěných žáků během roku a výsledky zapojení žáků do sborových programů.

i) Zpráva vedoucího sdružení pro domov a školu o činnosti a potřebách sdružení.

j) Zpráva vedoucího oddělení komunikace týkající se tisku, rozhlasu, televize a dalších aktivit zahrnující sbor nebo oblast, kde sbor žije a působí.

8. Podvýbory a komise (Viz str. 117.) – Vedoucí jednotlivých výborů a podvýborů by měli pravidelně představovat své zprávy. Ve velkých sborech může výbor sboru vytvořit např. podvýbor pro evangelizaci. Tento podvýbor by měli tvořit vedoucí oddělení, která se zaměřují na působení mimo sbor, a předsedat by mu měl jeden ze starších sboru. Tento podvýbor bude podávat návrhy a zprávy výboru sboru a bude plnit úlohu koordinátora evangelizační činnosti jednotlivých oddělení.

9. Materiály pro oddělení mládeže (Viz str. 117, 118.) – Pomůcky a materiály pro práci s mládeží lze získat od oddělení mládeže při divizi, unii a sdružení. Generální konference vydává čtvrtletně časopis Youth Ministry Accent zaměřený na práci s mládeží. Vydává také celou řadu drobných tematických tiskovin pro práci v této oblasti.

10. Sdružení mladší adventistické mládeže (AJY) (Viz str. 117.) – Pokud je AJY součástí programu místní církevní školy, potom je každá třída považována za samostatné sdružení, učitel je vedoucí a zvolení žáci tvoří vedení sdružení. Tam, kde sbor nemá školu, musí zapojit mladší mládež do programu mládeže s důrazem na zapojení rodin do programu.

POZNÁMKY K 11. KAPITOLE

1. Materiály pro oddělení křesťanského správcovství (Viz str. 121.) – V angličtině je k dispozici publikace *Steps to Discipleship* (2009). Silver Spring, Md.: Stewardship Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists. Další informace je možné získat u vedoucího oddělení křesťanského správcovství při sdružení a na internetové adrese: www.adventiststewardship.com.

2. Příklad rozpočtu sboru – Příklad rozpočtu vypracovaného pro sbory v Česko-Slovenské unii lze najít v příručce „Pokyny pro vedení účetní evidence ve sborech Církve adventistů s. d.“, kterou lze získat u hospodáře každého sdružení.

SEZNAM ZKRATEK

AA	The Acts of the Apostles
AH	The Adventist Home
CD	Counsels on Diet and Foods
CG	Child Guidance
CH	Counsels on Health
CM	Colporteur Ministry
COL	Christ's Object Lessons
CSW	Counsels on Sabbath School Work
CT	Counsels to Parents, Teachers, and Students
CW	Counsels to Writers and Editors
DA	The Desire of Ages
Ed	Education
Ev	Evangelism
FLB	The Faith I Live By
GC	The Great Controversy
GCB	General Conference Bulletin
GW	Gospel Workers
HP	In Heavenly Places
MH	The Ministry of Healing
MM	Medical Ministry
MYP	Messages to Young People
PK	Prophets and Kings
PP	Patriarchs and Prophets
RH	Review and Herald
SC	Steps to Christ
T	Testimonies for the Church
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers
TMB	Thoughts From the Mount of Blessing

REJSTŘÍK

A

alkohol 39, 41, 54, 82, 130, 151

B

Bible 15, 22, 38–42, 49, 66, 105–107,
128, 136, 140, 146, 149, 163
bibličtí pracovníci 27
bohoslužba 57, 67, 69, 83, 104,
107–109, 137, 148, 162

C

církev 11, 14–17, 19–23, 25, 28,
37–40, 49–54, 61, 105, 145,
148–150
církev ostatku 150
církevní kázeň 51
cizoložství 54, 133, 135, 143, 152

Č

člen 12, 15, 20–22, 31–38, 40–47,
49–59, 63, 65–72, 99, 100, 108,
111, 113, 116, 120–122, 128, 138,
142–144, 148–150, 152, 156, 165
členské shromáždění 22, 47, 58, 113,
114
členství 37, 38, 44, 54–56, 58, 165
člen výboru 26, 100, 101, 115

D

dar, dary 17, 19, 39, 73, 74, 87, 106,
119, 121, 122, 124, 138, 150
dar prorocství 39, 150

dary třinácté soboty 87

delegáti konference 28, 63, 67, 100
desátky 33, 39, 73–75, 119–121, 124
diakon 68
diakonka 70
dobrovolné dary 119, 121
drogy 54, 82, 151

E

evangelizace 27, 84, 108, 116

F

finanční prostředky 36, 72, 73,
122–124
funkční období 64, 69, 70, 72, 80,
97, 98

G

Generální konference 11–14, 21–24,
55, 66, 101, 121, 123, 145

H

hazardní hry 53
hlasování 28, 33, 35, 36, 45, 47, 54,
56, 64, 71, 98, 100, 113
homosexuální praktiky 54, 135, 142
hudba 83, 86, 92, 104, 133, 162

I

internet 78, 132
incest 54, 135, 142

J

jednota 11, 17, 21, 25, 51, 81, 105, 106, 121, 139, 145, 149, 152
jmenovací výbor 32, 97–100, 160

K

kazatel s povolením 27, 56, 66, 95
kazatel ordinovaný 26, 31, 33, 56, 64–66, 95, 112
kazatelna 28, 105, 107, 123, 130
kázeňské opatření 34, 36, 54, 55, 57, 142
Klub Pathfinder 94, 95
komunikace 77, 78, 115, 161, 166
křest 26, 37–40, 66, 71, 149

L

literatura 84, 109, 132

M

manželství 54, 66, 80, 135, 137–144, 152, 155
modlitba 65, 97, 105, 108, 109, 113, 128, 129, 148, 162, 165

N

náboženská svoboda 83, 115, 158, 161
nakladatelství 84, 88, 156
narkotiká 39, 41, 54, 131, 151
nečisté jídlo 39, 41, 82, 151
nekvašený chléb 71, 110

O

oděv 42, 83, 131, 151
opětovný křest 42, 43, 58

P

pokladník 32, 33, 36, 47, 67, 70, 72–75, 79, 80, 87, 88, 92–94, 115, 116, 119, 124, 156, 160, 165
podmínky členství 13
pomazání olejem 65

pomůcky a materiály pro práci 77, 81, 82, 84, 87–91, 94, 95, 117, 157–160, 166

pornografie 54, 135

propuštění člena 58, 67, 107, 156
převádění členství 31, 33, 44–47, 72
přijetí, přijímání člena 33, 42–45, 47, 69

předseda sdružení 25, 27, 31, 33, 34, 44, 45, 47, 68, 113

představitelé sdružení 47, 101, 114

R

rozhlas a televize 78, 132, 166
rozpočet sboru 122, 166
rozvod 54, 135, 139–144, 152

S

sbor 31–36

sborový list 44–47

sbor při sdružení 31–36, 44, 47
sbírka 73, 74, 82, 85, 87, 88, 107, 121–123, 161–163

seznam činovníků sboru 98, 160–161
seznam členů 45, 47, 50, 58

smilstvo 54, 140, 142

snubní prsten 131

sobota 31, 73, 107–109, 121, 129, 130, 146, 151, 163

starší sboru 26, 27, 29, 32, 33, 45, 46, 63–67, 69, 105, 112, 113, 155, 163–165

T

tabák 39, 41, 54, 82, 130, 131, 151
tajemník sboru 32, 44–47, 57, 67, 71, 72, 101, 115, 156
tajemník sdružení 33, 36, 44, 67, 72, 101

tanec 133

traktátník 156 (tajemník oddělení osobní služby) – 84, 109

U

umývání nohou 43, 69, 71, 109–111,
150, 164
unie 13, 14, 21, 22, 28, 35, 66, 101,
107, 123, 124
úmrtí 47, 56, 71, 100
ústava 22, 28, 100, 101

V

večeře Páně 55, 66, 69–71, 109–112,
148–150, 164, 165
vegetariánská strava 82, 158
volby 26, 27, 64, 97–100

vyloučení 23, 34–36, 50, 55–58, 64,
99, 142, 144
vyznání víry 40, 43, 44, 46, 145

Z

zábava 129, 133
záznamy 34, 36, 46, 71–73, 75, 79,
125, 156
zaměstnanci sdružení 27, 28, 63
zdravotní zásady 82, 130, 131
zpěv 83, 85, 86, 104, 105, 129, 134,
161–164
zpěváci 86, 104

POZNÁMKY

POZNÁMKY

CÍRKEVNÍ ŘÁD

Vydala Církev adventistů sedmého dne
Česko-Slovenská unie
Londýnská 30, Praha 2-Vinohrady
Praha 2011

18. revidované vydání z roku 2010